

Giới thiệu Lang Phi

Thân phận của nàng trong thời cổ đại là một Lục tiểu thư của Thượng Quan phủ, một nữ nhân yêu đuối luôn bị người ngoài ức hiếp, nô tì trong phủ không xem nàng ra gì. Nhưng từ khi xuyên không nhập vào thân xác này thì Lục tiểu thư lại là một cái tên khiến nhiều người phải rụt rè khi ngược nhìn.

Bởi vì kiếp trước nàng là một đặc công ưu tú nhất của S quốc, mọi hoàn cảnh vào sinh ra tử nàng đều bình tĩnh xử trí một cách nhanh gọn, nhưng không ngờ trong một lần làm nhiệm vụ lại bị bằng hữu bán đứng mà bỏ mình, xuyên không vào thế giới cổ đại này. Mời các bạn đón đọc truyện Lang Phi của tác giả Thư Ca nổi tiếng

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: SÁT PHÁ LANG

Mây tầng chồng chất, ánh trăng lạnh lạnh. Khí tức lạnh lẽo chiếu khắp mặt đất.

Mọi người trong tam đại gia tộc của Phụng quốc tề tụ tại phủ của Thượng Quan gia tộc.

Tại đại sảnh ở tiền viện, đang diễn ra ca múa mừng cảnh thái bình, những quý tộc đều đang hưởng thụ thịnh yên thao thiết, ôm ấp vũ cơ, trước mặt mọi người **, cảnh tượng dục vị không chịu nổi.

Thượng Quan gia tộc yêu thích nuôi dưỡng dã lang, càng hung ác độc địa, càng yêu thích. Ngay cả các tiểu thư trong gia tộc, cũng thích đem dã lang chơi đùa. Cảnh tượng máu me đầm đìa, đối với các nàng mà nói, chẳng qua như cơm bữa. Trong mắt các nàng những người thân phận thấp hèn, cũng chỉ là con kiến hôi.

Năm thiếu nữ trang phục ti mỉ, khuôn mặt xinh đẹp như hoa, ngồi ở khán đài cao cao. Về mặt mỗi người đều hưng phấn.

Dưới đài, là lồng sắt rộng lớn, được che phủ bởi miếng vải đen, vài hạ nhân kéo miếng vải đen xuống, lập tức, năm con dã lang đói khát hung ác xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Dã lang hung hãn, mắt mào lục quang, cùng chờ đợi các chủ nhân chuẩn bị mỹ thực tiếp theo cho chúng nó..

“Đại tỷ, những bảo bối đã vài ngày ăn ‘mỹ thực’.” Một thiếu nữ kiều diễm động lòng người trong năm vị – Thượng Quan Uyển Đình, nói với thiếu nữ ngồi ở vị trí chủ vị.

“Tam muội đau lòng chúng nó sao? Yên tâm, đại tỷ đã chuẩn bị thịnh yến, chắc chắn chúng nó sẽ yêu thích.” Nhị tiểu thư khéo léo ôn nhu – Thượng Quan Mộng Dao che miệng khẽ cười nói.

“Thật mong chờ nha, không biết tiểu tiện nhân kia sẽ bị chúng nó phân thành mấy phần đây?” Trong Thượng Quan gia tộc, trong nhóm tiểu thư, tiểu lý tàng đao nhất chính là Ngũ tiểu thư Thượng Quan Nhã Lâm. Nàng trời sinh có một làn da đẹp, làn da nõn nà, khuynh đảo không ít nam tử trong giới quý tộc. Lúc này, nàng cười mỉm nhìn Thượng Quan Mộng Dao.

Thiếu nữ ngồi vị trí chủ vị nghe vậy, miễn cưỡng nhìn thoáng qua Thượng Quan Nhã Lâm, “Ngũ muội chó sói ruột, hôm nay chính là tử kỳ của tiểu tiện nhân kia!”

Thiếu nữ này chính là đại tiểu thư Thượng Quan Quân Dao của Thượng Quan gia, lần này nàng dẫn mấy muội muội đến xem một trò hay! Trò hay này là thành quả nàng chờ đợi nửa năm nay.

Ngoài bốn vị thiếu nữ đang chờ đợi chuyện kế tiếp diễn ra, thì thiếu nữ ngồi ở góc tối ánh mắt lại thâm lãnh, nhìn ác con sói bên trong lồng sắt ở bên dưới, miệng nhếch rộng, đói khát mà lộ ra răng nanh sắc nhọn, ánh mắt càng phát ra thâm lãnh.

“Tứ tỷ dường như không mong đợi a, chẳng lẽ là nghĩ đến ở tiền viện nhận thức công tử Mộ Dung gia và Triệu gia? Hay là nghĩ đến Tứ hoàng tử? Cho nên mới không thêm đề ý trò chơi kế tiếp của bọn tỷ muội, phải không?” Thượng Quan Nhã Lâm mặt mày loạn loạn, bộ dáng nhìn như không hề tâm cơ, hỏi Thượng Quan Minh Tiệp ngồi bên cạnh.

Thượng Quan Minh Tiệp lãnh đạm cười khẽ, “Nếu muốn giết Hàn Lăng, còn làm chuyện tổn công sức vậy sao? Chỉ cần một kiếm là xong.”

“Vậy thì không có ý nghĩa, sự tồn tại của Hàn Lăng là điều si nhục toàn bộ gia tộc! Là nghiệt chủng đẻ tiện cơ thiếp sinh hạ, tồn tại của nàng, đổi lại là si nhục của mấy tỷ muội chúng ta, nếu như đơn giản chém nàng một đao đưa lên Tây Thiên, có thể nào hà tiện!” Thượng Quan Quân Dao cười lạnh nói.

“Đại tỷ nói rất đúng, nhất định phải nhìn Hàn Lăng tiện nha đầu kia bị ác lang phân thây! Chắc chắn ngoạn mục không gì sánh được.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Mộng Dao vì chờ mong mà phồng hồng, rất khó khiến người ta tin tưởng, lời nói tàn nhẫn máu tanh như vậy lại thốt ra từ miệng

nàng.

Thượng Quan Minh Tiệp khẽ nhếch môi, cười lạnh nhìn các nàng.

“Cha ở tiền viện căn bản sẽ không đến, mà cơ thiếp ti tiện kia đã chết, Hàn Lăng không có chỗ dựa vững chắc, cha lại không thêm quan tâm, vừa lúc có thể nhân cơ hội này, loại bỏ nàng!” Ánh mắt Thượng Quan Mộ Dung hung ác độc địa, dường như cùng ‘nàng’ kia có huyết hải thâm cừu.

“Người đâu, dẫn Lục muội muội khả ái của chúng ta tới đây.” Thượng Quan Quân Dao thân nhiên cười tươi, phân phó bọn hạ nhân đang run như cây sậy dưới đài.

Mắt của bốn thiếu nữ đều lộ tinh quang, lòng tràn đầy mong chờ đối với màn trình diễn kế tiếp.

Thượng Quan Minh Tiệp cầm chén nước, đặt chén trà nóng đến bên môi, khẽ uống. Đối với tiết mục sắp trình diễn, nàng không có bao nhiêu mong đợi.

Chẳng được bao lâu, hai gã nam tử túm tới một nữ hài toàn thân lam lũ, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn qua chỉ có bảy tám tuổi đi tới.

Nữ hài khóc hô, cầu xin buông tha, “Buông ra, không cần, các người muốn mang ta đi đâu?”

Tới nơi, hai gã nam tử lập tức không chút nào thương tiếc, có chút thô lỗ vứt tiểu cô nương xuống đất.

Nhất thời, vang lên một tiếng gào khóc “A.....”

Trên đài cao, các thiếu nữ khinh thường lập tức cười to.

“Nghiệt chủng của tiện thiếp sinh hạ thì nhất gan ngu xuẩn như vậy đấy.” Thượng Quan Quân Dao hừ lạnh, ánh mắt thâm lãnh thị huyết nhìn tiểu cô nương.

Chạm đến ánh mắt âm hiểm của nàng, thân thể nhu nhược của tiểu cô nương không ngừng run run. Quần áo lam lũ rách rưới, nhìn xuyên thấu qua, trong mơ hồ, có thể thấy vết roi hằn rõ trên người nữ hài, nhìn thấy mà giật mình “Đại tỷ.... Muội.....”

“Đại tỷ, đừng phí lời với nó.” Thượng Quan Nhã Lâm chán ghét nói.

“Những ‘cục cưng’ đều đang đói bụng đấy! Đại tỷ, mau ném tiện nha đầu Hàn Lăng vào lồng sắt đi.” Thượng Quan Uyển Đình khẩn cấp muốn nhìn tiết mục kế tiếp, mấy tỷ muội các nàng chờ ngày này đã thật lâu.

Nữ hài thân mình lam lũ phía dưới, chỉ có tám tuổi, do bị ngược đãi cùng bị bỏ đói thời gian dài, nên da dẻ vàng vọt. Nàng là Lục tiểu thư của Thượng Quan gia tộc. Đáng tiếc mẫu thân thân phận quá mức ti tiện, chỉ là một cơ thiếp, cho nên, coi như là một tiểu thư, nhưng còn không bằng với thân phận của nô lệ hèn mọn. Đồng thời, sự tồn tại của nàng là sự sỉ nhục của toàn bộ Thượng Quan gia tộc. Phụng quốc tam đại gia tộc, tộc trưởng từng gia tộc cũng sẽ không cho cơ thiếp sinh hạ hài tử, bởi vì huyết thống cơ thiếp dơ tiện! Bởi vậy, tồn tại của Hàn Lăng, làm cho Thượng Quan gia tộc hổ thẹn. Do đó mấy tỷ muội Thượng Quan Quân Dao càng hận nàng thấu xương! Nếu như Hàn Lăng có thể có sự thông minh tài trí như các nàng, còn có thể xem xét, thể nhưng nàng quá tồi tệ!

Mấy tỷ muội tàn bạo trừng mắt nhìn Hàn Lăng, trong mắt Thượng Quan Quân Dao tràn ngập chán ghét, hừ lạnh, ra lệnh cho hạ nhân trông coi chuồng sắt: “Mở lồng sắt, ném nó vào!”

“A, đại tỷ, hay quá” Thượng Quan Uyển Đình vỗ tay, xinh đẹp khả ái nói với Thượng Quan Quân Dao.

Thượng Quan Minh Tiệp khẽ cau mày, trò chơi này, các nàng đùa sáng khoái, mà nàng lại không có cảm giác gì. Phóng nhãn nhìn sang, tiểu thân thể run rẩy do sợ hãi mà xui lơ trên mặt đất, hèn nhất như vậy, thảo nào có kết cục này, chán ghét thu hồi tầm mắt, tiếp tục uống trà. (Ồ hay nhỉ! thử bị ném vào xem sẽ có cảm giác như thế nào... hừ... mai một các người sẽ chết hết..ha’ ha’...)

Tiểu cô nương trong lúc mấy thiếu nữ hoan hô, đã bị vùi đại hán nhắc lên.

“A..... Đừng..... Các tỷ tỷ..... Buông tha muội đi!” Hàn Lăng không ngừng giãy dụa, đáng tiếc, sức lực bạc nhược của nàng căn bản thoát không khỏi bốn gã đại hán.

Mắt mở trừng trừng theo một tiếng hô to, nàng bị ném vào trong lồng sắt.....

Lúc này, Phụng Hạo Thiên và Thượng Quan Viêm Bản cách đó không xa đi tới. (Nam chính lên sân... anh này nhiều lúc rất là dễ thương ^^)

Phụng Hạo Thiên hoa phục tử kim, tuyệt đại tao nhã, hai mắt híp lại, thỉnh thoảng lộ ra ánh sáng tinh nhuệ nhàn nhạt nhìn phương hướng náo nhiệt phía trước. Thiếu niên này cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, nhưng đã có sự thâm trầm cùng bình tĩnh không hợp tuổi tác. Đồng thời cũng là đối tượng ám đầu của mấy vị hoàng tử.

Thượng Quan Viêm Bản – Nhị thiếu gia Thượng Quan gia, mười bốn tuổi. Tướng mạo bình thường, thể nhưng toàn thân cực kỳ hoa lệ. Trước giờ đều qua lại thân thiết với Phụng Hạo Thiên.

Hai người bởi vì yên hội nơi tiền viện buồn chán nên rời khỏi đi tản bộ, không nghĩ tới vừa đi, thì đã đi tới viện đường lang.

Lúc này, phía trước hình như đang trình diễn trò hay gì đó, bọn tỳ muội đang đùa vui vẻ. Thượng Quan Viêm Bản cong môi, cười nói: “Tứ điện hạ, phía trước vừa lúc có náo nhiệt, chúng ta đi tới tiêu khiển một chút đi.”

Phượng Hạo Thiên chớp động hắc mâu, sắc mặt đạm nhiên nói: “Ừm.”

Trên đài cao, mấy tỳ muội nhìn thấy xa xa hai thiếu niên đang đến thì hai gò má mỗi người đều hồng lên, trong mắt hiện lên tia sáng. Mấy tiểu thư Thượng Quan gia vừa rồi đáng vẻ vẫn đờ đờ sát khí, sau khi trông thấy thiếu niên thì nhất thời cười vô cùng hiền diệu.

“Đại tỷ, là Tứ điện hạ!” Thượng Quan Nhã Lâm kinh hô. Không nghĩ tới lại gặp Tứ điện hạ ở chỗ này, sớm biết như vậy, nàng nên tỉ mỉ trang điểm một phen.

Thượng Quan Minh Tiếp vẫn uống trà sau khi nghe được ba chữ Tứ điện hạ, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt thiếu nữ có chút ngưng ngưng, nhìn chăm chăm thiếu niên đang đến gần. Trong lòng âm thầm hạ quyết định, nàng nhất định phải gả cho hắn, dù cho được làm chính phi cũng được.

“Tứ điện hạ!” Mấy thiếu nữ cùng kêu. Mỗi người đều cúi đầu e thẹn không thôi.

Phượng Hạo Thiên lạnh lùng quét mắt liếc nhìn các nàng, sau đó nhìn lồng sắt thật lớn phía trước, một nữ hài gầy yếu đang kinh hoàng chạy trốn giữa bầy sói, tiếng khóc chấn động màng tai.

“Người bên trong là ai?” Phượng Hạo Thiên thấp giọng hỏi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, không hề mang theo tí tình cảm nào. Chỉ liếc mắt một cái rồi thu hồi tầm mắt, tiết mục này, trên dưới Phượng quốc, chỉ cần là quý tộc, sẽ có đất diễn. Thấy nhiều lắm, trái lại không có chấn động như lúc đầu, dần dần cũng quen.

Thượng Quan Chính Hào cực kỳ yêu thích nhìn cảnh người bị sói phân hủy, cho nên, đặc biệt tạo ra đại viện từ này, chuyên dưỡng sói đói.

“Bẩm Tứ điện hạ, là một nô lệ không nghe lời!” Thượng Quan Quân Dao giành trước nói.

Nghe vậy, Phượng Hạo Thiên không hề hứng thú gật đầu. Trong con mắt sâu thẳm cực nhanh hiện lên một tia sáng chán ghét.

“A.....Đừng.....” Tiếng kêu thê lương thảm thiết của nữ hài không ngừng vang bên tai. Vài tên đại hãn đứng bên cạnh lồng sắt đều cúi đầu, hoàn toàn không có một tia dị động, bản thân bọn họ khó bảo toàn, sao có thể bận tâm đến tính mạng của một tiểu cô nương.

Bọn ác lang đã mấy ngày chưa ăn, thật vất vả có đồ ăn tới cửa, đương nhiên con nào con nấy đều mất mao lục quang công kích nữ hài. Có lẽ là bởi vì ý chí cầu sinh mạnh mẽ, cho nên nữ hài dĩ nhiên có thể chạy loạn trong lồng sắt to lớn, mà còn chưa bị công kích.

Đáng tiếc, điều này đã định trước chẳng qua chỉ là nhất thời may mắn.

Chúng ác lang hung ác tàn nhẫn phi lên, tiểu cô nương nhu nhược từng lớn hai mắt: “Đừng! Cứu mạng!”

Răng nanh dài sắc nhọn của ác lang đang muốn cắn xé thân thể ốm yếu của tiểu cô nương thì, “A!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nữ hài kinh hoàng quá độ, té xỉu.

“A! Hay quá! Mau, mau!” Các tiểu thư Thượng Quan gia sau khi nhìn thấy tiểu cô nương té xỉu, liền tung hô. Mỗi người bỗng nhiên tròn mắt, chờ mong sự tình sắp phát sinh.

Phượng Hạo Thiên nghe tiếng, mắt lạnh đảo qua thân thể gầy yếu của nữ hài, không có ngoài ý muốn, màn tiếp theo nhất định là cảnh phân hủy. Không biết nguyên nhân vì sao, hắn không muốn tiếp tục xem, đang muốn xoay người đi xuống đài cao là lúc.

Tiếng hô to hưng phấn biến thành tiếng hút không khí: “Đây là có chuyện gì?”

Phượng Hạo Thiên nghi hoặc xoay người, nữ hài té xỉu dĩ nhiên chậm rãi đứng lên, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng vẫn là có thể thấy trong đôi mắt sáng sủa của nữ hài hiện lên khí tức lãnh liệt bức người. Đầu còn là bộ dáng khiếp đảm cùng nhất gan ban này?

Trong con ngươi đen sáng sủa của nữ hài hiện lên một tia nghi hoặc, nhìn đám người xa lạ, nhìn đám ác lang giương răng nanh muốn công kích nàng, nhất thời, toàn thân bắn ra sát khí thị huyết đậm đặc. Nàng không cho phép bất luận kẻ nào làm hại đến mình! Người muốn giết hại nàng nhất định phải chết!

Động tác của đám ác lang hung tợn nhất thời chậm lại. Hiên nhiên chuyển biến đột ngột của tiểu cô nương, làm cho chúng nó cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nữ hài đứng thẳng mình, nhãn thần âm hàn tàn nhẫn đảo qua bầy sói, mũi nhọn hàn băng vạn trượng đột nhiên khiến người ta kinh hãi. Ngoan thanh nói: “Người hại đến ta, nhất định trả đại giới! Sát!”

Q.1 - Chương 2: THƯỢNG QUAN HÀN LĂNG

Thời gian tựa như bị đóng băng lại, mọi người mắt không nháy nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ nhắn nhu nhược trong lồng sắt. Tuy rằng sắc mặt nữ hài tái nhợt, tựa như chỉ cần có một cơn gió thổi qua, sẽ thổi bay hết mọi kiên cường nữ hài. Nhưng nữ hài vẫn kiên cường đứng thẳng, cơ thể mọi người chạm đến ánh mắt thâm lãnh của nữ hài thì bất tri bất giác phát run lên.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ác lang hung ác bắt đầu khôi xướng thể tiến công mãnh liệt. “Ngao.....” Năm con sói thông qua tiếng rít gào làm tín hiệu công kích, trong mắt mỗi con lục quang mạo hiểm hung ác vô cùng, đều xem nữ hài là miếng mồi béo bở!

Nữ hài cười lạnh, căn bản không có đặt mấy con ác lang này sinh ác độc vào trong mắt. Khí thế đột nhiên chuyển biến, thịnh khí bức người, đoạt nhân tâm phách.

“Làm sao có thể?” Thượng Quan Quân Dao không thể tin lắc lắc đầu, Hàn Lăng vẫn đều là một đứa nhu nhược, cho dù bị hạ nhân nô lệ ức hiếp, cũng sẽ không phản kháng. Hôm nay, nàng lại có thể đứng giữa bầy sói đói hung ác, và còn trấn định như vậy!

Thượng Quan Minh Tiếp giờ khắc này chú ý tới chuyển biến trước sau của Hàn Lăng, một nữ hài tám tuổi, đối mặt với thời khắc sinh mệnh nguy hiểm, dĩ nhiên sẽ có chuyển biến như thế! Trong nháy mắt kia, ngay cả nàng cũng đều chấn động! Lãnh mâu chớp động, sóng mắt lưu chuyển nhìn về phía Phượng Hạo Thiên.

Phượng Hạo Thiên cong môi, tỏ vẻ có chút hứng thú với nữ hài bên trong lồng sắt, đồng thời âm thầm đem ám khí đặt trong tay, thầm nghĩ, có lẽ, nữ hài nhìn như khiếp đảm nhu nhược này, đáng giá để hắn cứu!

Ngay tại lúc bọn sói giương miệng rộng chuẩn bị cắn xé Hàn Lăng.

Thì đôi mắt Hàn Lăng bỗng dưng lạnh lẽo, sát khí sắc bén mà lãnh liệt bạo phát, ánh mắt âm hàn khủng bố, giống như Tu La đến từ địa ngục, một luồng hơi thở tử vong ma vương đoạt nhân phách toát ra.

Bầu trời u ám, người người đều cảm thấy khó thở dưới bầu không khí âm trầm áp lực này.

Tâm mắt coi thường ban đầu của mọi người đến lúc này đều biến thành sợ hãi.

Thân ảnh nhỏ nhoi, hơi thở làm cho tất cả mọi người bị áp lực suýt vỡ tung, cái loại khí tức đặc quánh này khiến mỗi người đều cảm thấy Tu La lấy mạng cũng không đáng sợ bằng nàng.

Thân ảnh lay động, nhanh như thiểm điện.

Nanh sói phát sáng, muốn công kích đến nữ hài là lúc, mọi người bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Nàng thể nhưng chỉ một cái lắc mình liền tránh thoát!

Hàn Lăng thị huyết cười lạnh, từ trên đầu xuất ra một cây châu sai, hơi thở tử vong làm cho người ta sợ hãi theo nụ cười bắn ra.

Ánh mắt quét đến chỗ nào, thì người người đều dựng đứng lông tóc.

Nàng không chút do dự dùng châu sai cứng rắn đâm vào xương sọ ác lang.

“Ngao.....” Ác lang gãy dựa, đáng tiếc, đã chậm, cơ thể rung rung, không hề còn sức sống té trên mặt đất.

Hàn Lăng rất nhanh lại dịch chuyển thân hình, trầm trù lãnh tĩnh, nở nụ cười thị huyết tiếp tục nhìn bốn con ác lang nhào đến, châu sai trong tay còn đang tích tụ từng giọt máu tươi: “Các ngươi đều muốn chết?”

Trong mắt đám ác lang lục quang càng lúc càng sâu, chúng nó biết rõ, máu kia là máu của đồng loại chúng nó!

Sói, lãnh huyết. Nhưng nàng, càng lãnh huyết.

Ác lang chùn bước, nhưng nàng lại phản công.

“Nàng muốn làm cái gì?” Thượng Quan Uyển Đình trừng lớn đồng mâu xinh đẹp, mặt đầy tái nhợt không thể tin, nữ hài trước mắt toàn thân sát khí vẫn là tiện loại Hàn Lăng luôn bị các nàng tùy ý ức hiếp sao?

Thượng Quan Nhã Lâm gắt gao túm cầm khăn trong tay, “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Sắc mặt Phượng Hạo Thiên hơi trầm xuống, tiểu cô nương nhỏ gầy kia muốn làm gì? Bốn con ác lang đã định chỉ công kích, nàng thể nhưng còn tới gần chúng nó!

Hàn Lăng không có nghe đến tiếng hút không khí bốn phía, ý nghĩ duy nhất trong lòng nàng lúc này chỉ có, chúng nó thể nhưng dám vọng tưởng khởi sát tâm với nàng! Thì nhất định phải trả giá đắt! Quần áo rách nát không gió lay động, tóc đen hỗn độn hòa với máu tươi của ác sói, dính vào trên mặt, trong mắt nữ hài bán ra sát khí đặc ngầu, hơi thở tử vong khiến người ta hít thở không thông.

Thân hình chớp động, thả người nhảy lên, cười lên trên người một con ác lang.

Đêm khuya gió lạnh, mây đen từng cơn kéo đến.

Màn đêm quỷ dị, sát khí khiến người ta sợ hãi, mùi máu tươi gay mũi, mọi người đều kinh hãi!

Nàng thể nhưng có thể cười trên người ác lang ác kia, mà ác lang lại động cũng không dám động!

Một hài tử tám tuổi, lại có thể không chế ác lang!

Khiếp sợ!

Cho đến tận lúc này, cho dù mỗi ngày các tiểu thư Thượng Quan gia đều ngoạn trò chơi ác lang ăn thịt người, nhưng cũng không có gặp qua loại tình cảnh chấn động cỡ này.

Đôi mắt của Phụng Hạo Thiên càng lúc càng âm u. Thu hồi ám khí vào trong tay áo, nàng không cần bắt luận kẻ nào giúp đỡ.

Hàn Lăng cười ở trên người con sói, giương mắt đánh giá hoàn cảnh bốn phía, hai hàng lông mày cau chặt, hắc mâu lãnh liệt trong nháy mắt trùng to, sát khí tứ hiện. Khi nàng đang muốn mở miệng hỏi thì đột nhiên cảm thấy thiên hôn địa ám, cả người không còn chút sức lực, từ trên người ác lang ngã xuống.

Đúng lúc này, một mũi tên bắn lên xuyên qua gió lạnh đâm thủng bả vai nữ hài sắp sửa té trên mặt đất.

“Tiện loại nên chết!” Thượng Quan Quân Dao tay nắm cung tiễn, phát tên vừa rồi là nàng bắn. Hôm nay Hàn Lăng biến đổi, khiến nàng nhận ra mùi vị nguy hiểm, nếu như để Hàn Lăng sống sót, nàng nhất định sẽ đe dọa đến nàng.

Sát khí của Hàn Lăng nhất thời biến mất, mùi máu tươi tràn ngập chớp mũi mũi cảm của con sói, “Ngao…….”

Bốn con sói mở miệng rộng, sắp cắn cơ thể nữ hài thì bốn năm ám khí lấy tốc độ cực nhanh đâm xuyên qua cổ bốn con ác lang.

Đám người Thượng Quan Quân Dao hoảng sợ, nhìn về phía người phóng ra ám khí, “Tứ Hoàng Tử…… Người…….”

Phụng Hạo Thiên cười lạnh, sau khi thấy bốn con ác lang ngã xuống, xoay người lạnh giọng nói với đám người Thượng Quan Quân Dao: “Bản điện hạ không muốn nàng chết.”

Thượng Quan Quân Dao chấn động! Tứ Hoàng Tử thể nhưng bảo hộ Hàn Lăng! Lời của hắn vừa nói ra, ý tứ là trong Thượng Quan phủ, bất luận là ai cũng không thể được làm hại Hàn Lăng!

Thượng Quan Uyển Đình, Mộng Dao, Nhã Lâm ba người há to miệng, không dám tin!

Thượng Quan Minh Tiếp dời tầm mắt khỏi Phụng Hạo Thiên, chuyển đến trên người Hàn Lăng, có chút đăm chiêu.

Bên trong lồng sắt, nữ hài cùng năm con sói ngã trong vũng máu, trước khi nhắm mắt lại, nàng đã đem khuôn mặt người bán cung – Thượng Quan Quân Dao, và người cứu nàng – Phụng Hạo Thiên gắt gao ghi tạc trong đầu.…….

Bóng cây lắc lư, ánh trăng sáng trong xuyên thấu qua lồng sắt chiếu rọi vào thân ảnh nữ hài gầy yếu, nổi lên huyết sắc quang mang. Giờ phút này ánh trăng không hề lạnh lẽo, bầu không khí chung quanh cũng không lạnh liệt.

Mấy tiểu thư Thượng Quan gia không nhìn thấy được tình cảnh muốn nhìn, liền ôm thất vọng rời đi.

Phụng quốc Tứ hoàng tử Phụng Hạo Thiên trước khi rời đi nhìn lướt qua nữ hài gầy yếu, tâm tư phức tạp.

Đội sau khi đám chủ nhân rời khỏi, bọn hạ nhân lãnh huyết của Thượng Quan gia mở lồng sắt, ném thi thể năm con sói ra, tiếp theo kéo nữ hài suy yếu như lá rụng ra ngoài.

Xa xa chạy tới một thiếu nữ trang phục cũng rách rưới, nhìn thấy nữ hài thì mặt trắng như tờ giấy, khóc rống ôm lấy nữ hài khỏi mặt đất lạnh giá.…….

Đêm, càng lúc càng đen.

Trở lại tiền viện của Thượng Quan phủ, Phụng Hạo Thiên liền ẩn mình vào trong, cùng vài vị Phụng quốc hoàng tử, công tử của các gia tộc cùng nhau nói chuyện trời đất, trêu chọc vũ cơ.

Một đêm này, nhìn cũng không khác gì mọi hôm, nhưng lại giống như hơn chút gì đó.

Không biết, tối nay phát sinh hết thầy, sẽ khiến Thượng Quan phủ không lâu sau này không hề yên bình nữa, không, phải nói, sẽ khiến Thượng Quan phủ càng thêm ám đảo cuộn trào mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: THƯỢNG QUAN GIA TỘC

Thiên không xanh biếc, mây xanh không nhiễm chút tạp sắc.

Bên trong nhà cỏ rách mướp lung lay muốn ngã, thiếu nữ nhỏ nhắn mềm mại ní non khóc: “Tiểu thư, vì sao người lại đáng thương như thế, đêm qua may là tiểu thư mạng lớn, nếu không sẽ bị ác lang phân thân. Tuy rằng tiểu thư là do Minh cô nương sở sinh, nhưng dù sao cũng là tiểu thư của Thượng Quan gia tộc, đại tiểu thư các nàng cho dù không thừa nhận tiểu thư là muội muội, nhưng cũng không thể tàn nhẫn như thế a.....”

Thiếu nữ nói đứt quãng, vô cùng thương cảm, “Tiểu thư..... Người tuyệt đối không thể có chuyện gì.”

Nữ hài suy yếu nằm ở trên giường, nhũ chắt hai hàng lông mày, cảm giác trên người như có vạn thanh đao hung hăng cắt trên da thịt, đau, thấm vào xương tủy.

Lúc này, trên đầu lại vang lên tiếng người khóc ní non, khiến hai mắt nàng đang nhắm chặt giật giật, sắc mặt ngưng trọng, rồi sau đó chợt mở mắt ra.

Khoảnh khắc mở mắt ra, giọng nói lạnh như hàn băng của nữ hài vang lên, “Dừng!”

Thiếu nữ gầy yếu kinh ngạc nhìn nữ hài, nước mắt vẫn chưa khô còn đọng trên mặt, sau khi giật mình trong chốc lát, lập tức vui mừng nói: “Tiểu thư, người tỉnh? Thật tốt quá!”

Tầm mắt sắc bén của Hàn Lăng từ trên người thiếu nữ thu hồi, sau đó đánh giá hoàn cảnh bốn phía, gian phòng xa lạ, cũ nát không có bài trí cái gì, rõ ràng nói cho nàng biết, tất cả không phải là mơ!

Vô số đoạn ngắn trong đầu thoáng hiện lên, ký ức của khối thân thể này trong nháy mắt đã được Hàn Lăng tiếp nhận....

Nàng – Mạc Hàn Lăng, đặc công cao cấp nhất S quốc, bởi vì lúc chấp hành nhiệm vụ, do tín nhiệm bạn tốt, dẫn đến nhiệm vụ thất bại, kết quả bị đặc công của nước nàng, một phát lấy mạng. Không nghĩ tới lại mở mắt ra thì đã trở thành một nữ hài tám tuổi!

Nữ hài có cái tên giống nàng, đều là Hàn Lăng. Là Lục tiểu thư Thượng Quan gia. Một đối tượng bị mọi người trong Thượng Quan gia tộc cười nhạo, chỉ vì, Hàn Lăng là do cơ thiếp thấp kém sinh ra. Hơn nữa trời sinh đần độn, không có tư sắc và tài hoa xuất chúng như các vị tỷ tỷ, cho nên kết quả chỉ có thể bị người ức hiếp đánh chửi, từ hai năm trước sau khi nẫu thân Minh Nhược qua đời, trong phủ ngay cả hạ nhân cũng dám bắt nạt nàng. Càng không cần phải nói vì sao sẽ xảy ra chuyện tối hôm qua.

Đây là thời buổi loạn lạc, thiên hạ chia làm chín nước, các quốc gia mấy năm liên tục khói lửa liên miên, chiến tranh không ngừng.

Nơi nàng ở là Phụng quốc, là đại quốc số một số hai trong cửu quốc, bởi vì là đại quốc, nên chiến tranh cực thấp. Bên trong triều đình, tam đại gia tộc, Thượng Quan gia tộc, Mộ Dung gia tộc, Triệu thị gia tộc. Mỗi một gia tộc đều có thế lực khổng lồ, trong gần trăm năm, ba cường đại gia tộc quan hệ rắc rối phức tạp, kiềm chế lẫn nhau, lại lợi dụng lẫn nhau, trở thành sự tồn tại quan trọng nhất bên trong Phụng quốc. Cũng thành đối tượng uy hiếp nhất đối với Hoàng thất, nhưng do tam đại gia tộc thế lực khổng lồ, khiến hoàng thất vô pháp diệt trừ bọn họ, cũng chỉ có thể duy trì quan hệ một cách vi diệu. (khéo léo)

Nói vậy Hoàng tộc cuối cùng cũng có một ngày sẽ trừ bỏ tam đại gia tộc, dù sao loại uy hiếp lớn thế này, bất luận là vị quân vương nào cũng sẽ không bỏ qua.

Thượng Quan Hàn Lăng, một người vô cùng đáng thương! Hai mắt lãnh liệt mà sắc bén híp lại, nở nụ cười thị huyết, từ giờ trở đi, nàng muốn xoay chuyển vận mệnh của nàng, Thượng Quan phủ.....

“Tiểu thư, người đang suy nghĩ cái gì?” Thiếu nữ gầy yếu run giọng hỏi, vừa rồi trong nháy mắt kia, ánh mắt tiểu thư lãnh liệt như vậy, khiến nàng run lên, đây là tiểu thư mà nàng chưa từng gặp qua, khí thế bức người, khiến nàng căn bản không dám đối mặt với tiểu thư.

“Ta đang nghĩ về Thượng Quan Quân Dao.” Hàn Lăng thấp giọng trả lời, trong trí nhớ còn sót lại, thiếu nữ trước mặt rất đơn thuần, tên là Chi Hâm. Năm năm trước, Minh Nhược đã cứu nàng từ trong đám nạn dân, sau đó vẫn đi theo bên người Minh Nhược, sau khi Minh Nhược qua đời, nàng lưu lại chăm sóc nàng.

Cho dù Thượng Quan Hàn Lăng bị người ức hiếp, nàng vẫn không có rời đi, một mực hầu hạ bên cạnh Thượng Quan Hàn Lăng. Đương nhiên vì thế mà nàng bị rất nhiều trừng phạt, không có trải qua ngày tốt nào. Tuy vậy, nàng vẫn không rời không bỏ Hàn Lăng. Nghĩ đến đây, biểu tình của nàng hơi nhu hòa.

“Xuyt... Tiểu thư, người không thể hô thẳng tên Đại tiểu thư, bằng không bị người có tâm nghe được sẽ đi mật báo, Đại tiểu thư nhất định lại tới tìm tiểu thư gây sự.” Chi Hâm vừa nghe Hàn Lăng thẳng hô tên Thượng Quan Quân Dao, sắc mặt lập tức tái nhợt, chỉ sợ sẽ ứng với những gì mình vừa nói xong.

Hàn Lăng thấy dáng điệu nàng dè dặt, trong lòng xẹt qua một tia ám áp, ngữ khí nhu hòa nói: “Người không cần lo lắng sợ hãi như vậy. Từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm hại ta, còn có người nữa.” Ánh mắt chợt lóe sát khí, mặc kệ bất cứ ai, đều đừng mong làm hại nàng.

“Tiểu thư, người.....” Chi Hâm không thể tin nhìn Hàn Lăng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh sợ. Tiểu thư làm sao sau khi tỉnh lại, thì hoàn toàn biến thành một người khác? Cái loại khí tức làm cho người ta nhìn không thấu cộng với cảm giác sợ hãi khiến người ta hít thở không thông, làm sao có thể từ trên người một nữ hài tám tuổi phát ra?

Chẳng lẽ lời của những hạ nhân nói đều là sự thật? Tiểu thư bị dọa kinh hãi nên đã đổi tính? Nếu thực sự đổi tính, có lẽ là một chuyện tốt.

Hàn Lăng hít lãnh mâu, nở nụ cười thâm trầm không hợp với độ tuổi, môi đỏ mọng khẽ mờ, chỉ phun ra bốn chữ: “Đây là hứa hẹn”

Giờ khắc này, Chi Hâm triệt để chấn kinh rồi! Nhìn thấy ánh sáng trong mắt nữ hài vô cùng kiên định, thật giống như hai chữ hứa hẹn, so với tính mệnh còn đáng giá hơn, không biết vì sao, giờ khắc này, trong lòng Chi Hâm vang lên giọng nói, tiểu thư nói chính là sự thực, “Tiểu thư.....”

Hàn Lăng bỗng cảm thấy mệt mỏi, sau khi tỉnh lại, bị bắt phải chấp nhận loại ký ức không thuộc bản thân, khối thân thể này chỉ có tám tuổi, quá gầy quá yếu, trải qua hành vi phản kích cường liệt của nàng tới qua, càng thêm không chịu nổi một kích. Chưa nói đến hai câu, cũng đã không có khí lực. Sau khi chậm rãi nhắm mắt lại, hữu khí vô lực nói: “Ta cần đồ ăn.”

“Tiểu thư đói bụng sao? Xem đầu óc nô tỳ này, tiểu thư chờ một chút, nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn sáng. Tiểu thư trước nghỉ ngơi trong chốc lát, nô tỳ rất nhanh sẽ làm xong.” Chi Hâm lập tức đứng lên, vẻ mặt hối hận không thôi nói.

Hàn Lăng đạm mạc gật gật đầu, “Ừm.”

Đợi Chi Hâm xoay người rời khỏi thì Hàn Lăng chợt mở mắt ra, đối với bóng lưng Chi Hâm, trong tròng nhưng lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, ở trước mặt ta, không cần tự xưng hai chữ nô tỳ.” Trong quan niệm của nàng, mặc kệ bất luận kẻ nào cũng đều bình đẳng, mà Chi Hâm lại là người đầu tiên mà nàng mở mắt ra đối xử tốt với nàng, cho nên, hai chữ ấy không cần.

Chi Hâm nghe thấy, thân hình run lên, vội vã hốt hoảng lắc đầu, “Tiểu thư thủy chung vẫn là tiểu thư, nô tỳ thủy chung vẫn là nô tỳ. Thân phận không thể thay đổi!” Nàng vốn là nô tì, sao dám cùng tiểu thư ngang nhau. Nếu như để đám người Đại tiểu thư biết, nhất định sẽ liên lụy tiểu thư.

Nghe vậy, Hàn Lăng không nhiều lời nữa. Nơi này rốt cuộc là một thế giới như thế nào, hoàn cảnh sinh trưởng của mỗi người, căn bản không phải là điều nàng có thể thay đổi, chuyện người khác không muốn thay đổi, nàng làm sao tự lằng phí tinh thần đi thay đổi? Chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn lãng phí thể lực. Nàng bây giờ cần nhất chính là dưỡng đủ tinh thần, rồi sau đó phải đi đối mặt với thế giới lạ lẫm này.

Không biết khi nào đại phong bắt đầu gào thét, bốn phía gian phòng rách nát gió lạnh thấu xương bắt đầu tiến vào, Hàn Lăng cuộn thân mình nho nhỏ lui vào mép vách.

Bên miệng hiện một tia cười châm biếm, người của Thượng Quan gia tộc đủ lãnh huyết, cho một nữ hài tám tuổi ở trong gian phòng như vậy, để cho tự sinh tự diệt, “án đức” này nàng nhớ kỹ!

“Mới tám tuổi cũng đã học được bản lĩnh của nương nàng mà câu dẫn nam nhân, đêm qua lại trước mắt bao người câu dẫn Tứ hoàng tử! Ta muốn nhìn nàng bây giờ còn sống hay đã chết.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói vô cùng cuồng dại.

Hàn Lăng mở hân mâu, lãnh ý bắn ra bốn phía, là Thượng Quan Quân Dao!

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: TỰ RƯỚC LẤY NHỤC

“Mới tám tuổi cũng đã học được bản lĩnh câu dẫn nam nhân của nương nàng, tối qua thế nhưng trước mắt bao người câu dẫn Tứ hoàng tử! Ta ngược lại muốn nhìn xem nàng hiện tại còn sống hay chết.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói ngông cuồng.

Hàn Lăng mở mắt, lãnh ý bắn ra bốn phía, là Thượng Quan Quân Dao!

“Phanh” Thượng Quan Quân Dao một cước đá văng cửa phòng, bởi vì nàng từ nhỏ tập võ, khí lực rất lớn, lại thêm có chút nội lực, một cước này làm cho cửa phòng vốn lung lay muốn ngã nay sụp đổ hoàn toàn.

Hàn Lăng vẫn nằm ở góc phòng, không nhúc nhích chút nào, Thượng Quan Quân Dao vênh vào hung hăng đứng trước mặt nàng, khinh thường mắng: “Voi dung mạo của ngươi mà cũng dám vọng tưởng! Cho dù Tứ hoàng tử bảo trụ tính mạng của ngươi, thì tính sao? Một nha đầu chưa dứt sữa, muốn tài không tài, muốn mạo không mạo, cũng dám mơ tưởng Tứ hoàng tử! Ngươi cùng với người mẹ đã chết của ngươi đều chung một cái đức hạnh, đều là hồ ly tinh dụ dỗ đàn ông! Bản lĩnh khác không có, chỉ có một thân dụ dỗ nam tử, là tiện nữ nhân ở trên giường hết sức lấy lòng nam nhân!”

“Nói xong?” Hàn Lăng giương mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Quân Dao, cười tự tiếu phi tiếu.

Thượng Quan Quân Dao sùng sốt, nàng đây là ý gì? Bị nàng mắng chửi, nàng thế nhưng một chút cũng không sợ! Còn dám đối mặt với nàng! Hay là nha đầu này thực sự đổi tính!

Dù cho đổi tính thì lại làm sao? Bằng với thân phận đề tiện của nàng, ở trong Thượng Quan phủ, bất cứ người nào cũng có thể đánh chửi! Nếu không phải đêm qua Tứ hoàng tử đột nhiên xuất hiện, đồng thời còn ngang ngược ngăn chặn, tiện loại này đã sớm chết!

Nghĩ đến đây, thần sắc của nàng càng cuồng bạo không thôi. “Ngươi dám bắt kính với ta như thế?”

Hàn Lăng cười châm chọc, chậm rãi đứng lên, tuy rằng chỉ tới bả vai Thượng Quan Quân Dao, nhưng khí thế của nàng vẫn mây may không giảm, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Thượng Quan Quân Dao, lạnh giọng trả lời: “Có người đã cảnh cáo ngươi với ngươi chưa, con mèo nhỏ yếu ớt một ngày nào đó sẽ biến thành con hổ hung mãnh, so với ác lang tối hôm qua còn đáng sợ hơn?”

“Ách?” Thượng Quan Quân Dao nghi hoặc, nàng đang nói cái rắm gì đó!

Ngu xuẩn! Hàn Lăng nhất thời nở nụ cười sáng lạn, nói tiếp: “Chúng quy sẽ có một ngày, con hổ hung mãnh vì biến thân, sẽ làm cho những người từng hại nó toàn bộ trả giá!” Dứt lời, nụ cười của nàng càng sáng lạn, làm cho mỗi người trong gian phòng đều cảm giác được lãnh ý rét thấu xương!

Cuồng phong xuyên thấu qua khe hở của vách tường, mạnh mẽ đánh vào trên người bọn Thượng Quan Quân Dao. Thượng Quan Quân Dao đang ngây thơ suy nghĩ lời nói của Hàn Lăng, mà vài tỷ nữ đi theo phía sau nàng, cảm giác được có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy lên, rất nhanh lan tràn toàn thân!

Gió lạnh từng cơn, Hàn Lăng vẫn duy trì nụ cười tươi. “Còn nghe không hiểu sao?” Thấy vẻ mặt Thượng Quan Quân Dao vẫn mê hoặc, Hàn Lăng khinh thường nhếch môi, hỏi.

Thật lâu qua đi, Thượng Quan Quân Dao mới suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Hàn Lăng! Nàng lại dám trả thù! Chỉ bằng nàng? Hừ lạnh một tiếng, “Ta hiện tại có thể nói cho ngươi, bằng vào ngươi, nằm mơ!”

Hàn Lăng nhưng cười không nói. Nàng khinh thường nói chuyện với nàng ta! Nếu không phải hiện tại còn chưa rõ hết thấy về Thượng Quan phủ, còn có thân thể chưa khôi phục, nàng hiện tại sẽ một đao kết liễu Thượng Quan Quân Dao!

Tối hôm qua, Thượng Quan Quân Dao bắn một tiễn muốn lấy tính mệnh của nàng! Cừu này, nàng ghi nhớ vào lòng! Đợi nàng nắm giữ hết thấy, sẽ lấy tính mệnh của nàng!

Thượng Quan Quân Dao thấy Hàn Lăng vẫn không coi lời nói của nàng ra gì, lại giương ra vẻ mặt châm chọc, hai mi không khỏi cau chặt, nổi giận mắng: “Ngươi còn dám lấy loại ánh mắt bắt kính này nhìn ta! Tin hay không bây giờ ta sẽ giết ngươi!” Hàn Lăng càng là không để ý, thêm với đáng vẻ không đem nàng đặt trong mắt, không biết vì sao, làm cho nàng run sợ!

Đây là cảm giác chưa từng có qua! Những năm gần đây, nàng lấy việc ức hiếp Hàn Lăng làm niềm vui, chưa bao giờ có gì cố kỵ, mà bắt đầu từ đêm qua, nàng phát hiện, Hàn Lăng thay đổi! Trở nên không hề sợ nàng, hơn nữa còn học được uy hiếp nàng!

Làm sao có thể! Thượng Quan Quân Dao nàng là Đại tiểu thư Thượng Quan gia tộc, có mỹ mạo, toàn thân tài hoa, tuy rằng không phải Phụng quốc đệ nhất mỹ nhân, thế nhưng trên dưới trong Phụng quốc, không ai không biết bốn chữ Thượng Quan Quân Dao! Từ nhỏ đến lớn, nàng nhận hết sủng ái, mà Hàn Lăng tồn tại vừa lúc lại tương phản với nàng! Bởi vì mẫu thân nàng căm hận mẫu thân Hàn Lăng, nàng nhìn quen từ nhỏ, không tự giác cũng bắt đầu hận Hàn Lăng.

Chỉ cần tìm được cơ hội sẽ đánh đập tàn nhẫn Hàn Lăng. Ngày hôm qua vốn định giáo huấn nàng một chút, lại không nghĩ rằng, Hàn Lăng bỗng nhiên có dũng khí, dám phản kháng! Hơn nữa ở trước mắt bao người, thu hút sự chú ý của Tứ hoàng tử! (Vứt người ta vào chuồng sói mà bảo là giáo huấn một chút....đúng là đầu óc toàn nước mà còn ác độc nữa chứ.)

Tứ hoàng tử là nam tử nàng ái mộ, nếu không có bất ngờ gì xảy ra sẽ là phu quân tương lai của nàng!

Bất cứ ai muốn tranh phu quân với nàng thì đều phải trả giá!

Hàn Lăng, tiện loại do tiện nữ sinh hạ, dám uy hiếp nàng? Vậy phải trả giá đắt! “Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn! Quỳ xuống!” Thượng Quan Quân Dao gầm lên, ý muốn làm cho khí thế của mình sắc bén hơn.

Đáng tiếc, trong mắt Hàn Lăng, hành động này của nàng không phải khí thế, mà là vô thanh vô tức thì! “Dựa vào cái gì?” Giọng nói rất nhẹ, nếu như

không cần thận nghe, cần bản không nghe được có người nói chuyện.

Tỷ nữ phía sau Thượng Quan Quân Dao người người mặt mang ánh mắt không sao tin nổi nhìn Hàn Lăng! Vừa rồi Đại tiểu thư rống giận dữ, các nàng ở phía sau nghe được, cả người đều run rẩy không thôi! Chỉ sợ Đại tiểu thư sẽ đem con giận lây lên người các nàng!

Mà bị nhắm vào Lục tiểu thư lại một chút sợ hãi cũng không có! Ngược lại còn dám cãi lại! Hơn nữa lại còn dùng thái độ vân đạm phong khinh như thế!

Thượng Quan Quân Dao thấy Hàn Lăng không để ý lời nói của nàng, hơn nữa còn hỏi ngược lại! Nhất thời sắc mặt âm tàn không thôi, “Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là Đại tiểu thư Thượng Quan gia tộc, mà ngươi là tiện loại duy nhất trong Thượng Quan gia tộc! Chỉ bằng điểm này, ta tùy thời đều có thể lấy mạng của ngươi!”

“Ngươi? Phải không? Chỉ bằng ngươi muốn mạng của ta? Có lẽ trước kia có thể, nhưng bây giờ. Ngươi không ngại thì cứ thử xem, rốt cuộc là ngươi lấy mạng ta! Hay là tự đánh mất mạng của mình!” Hàn Lăng cười lạnh nói.

“Ngươi, đáng chết!” Thượng Quan Quân Dao gầm lên, giờ tay, một lực lớn rơi xuống.

Đôi mắt Hàn Lăng chợt lóe tia sáng, ngay lúc tay Thượng Quan Quân Dao muốn đặt trên mặt nàng thì nàng rất nhanh vươn tay chặn lại, tốc độ cực nhanh, khiến người ta kinh ngạc. “Cỡ như ngươi cũng muốn đánh ta?”

“Ba” một thanh âm vang lên, Hàn Lăng giơ tay trở về cho Thượng Quan Quân Dao một chưởng.

“Ngươi dám đánh ta!” Thượng Quan Quân Dao ôm gò má bị đánh, không thể tin nói.

Hàn Lăng khinh thường cười lạnh, “Đây là ngươi kiêu ngạo trước mặt ta cho nên cần phải trả giá!”

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: NGOÀI Ý MUỐN

“Ngươi. Ngươi.” Toàn thân Thượng Quan Quân Dao run lên, nói không nên lời. Tiện loại dám đánh trả! Dám đánh nàng!

Đáng chết!

“Ngươi muốn chết!” Thượng Quan Quân Dao không chế không được phần nộ hết lớn lên, trong đầu vẫn lặp đi lặp lại câu ngươi dám đánh ta! Dám đánh nàng, mà còn trước mặt bao nhiêu hạ nhân! Điều này khiến mặt mũi của nàng đỏ ửng?

Hàn Lăng cầm chặt tay nàng, khiến nàng không thể gãy ra. Thượng Quan Quân Dao cúi đầu, hung tợn nhìn Hàn Lăng, “Ngươi buông ra! Nếu không buông, ta sẽ bảo bọn chúng giết ngươi!”

Đuôi lông mày Hàn Lăng khẽ động, cười lạnh nói: “Muốn giết ta? Ngươi có bản lĩnh này sao? Hay là.” Trong đầu hiện lên thân ảnh thiếu niên tuần mỹ kia, rồi hất mạnh tay Thượng Quan Quân Dao ra, cong môi cười khê: “Ngươi muốn làm trái lời phân phó của Tứ hoàng tử sao? Giết ta, chính là vi phạm lời nói của hắn, hiện nay Thượng Quan phủ chắc hẳn còn chưa có cái năng lực có thể đối địch với Hoàng đầu!”

Vài câu nói nhẹ nhàng, thông qua tiếng gió truyền tới tai Thượng Quan Quân Dao, làm cho sắc mặt Thượng Quan Quân Dao đột nhiên trắng bệch: “Ngươi. Ngươi.” Nàng lại có thể nghĩ đến dùng Tứ hoàng tử làm chỗ dựa.

Xác thực, một câu nói của Tứ hoàng tử đêm hôm đó, cũng đã bảo vệ tính mạng của nàng! Dù cho là cha muốn giết nàng, cũng phải trung cầu ý tứ của Tứ hoàng tử. Nàng bây giờ đích thực là không thể giết nàng!

Đáng giận!

“Ta cái gì? Còn cần nói tiếp sao? Nếu thực sự muốn giết ta, thì đi tìm Tứ hoàng tử. Nếu như còn muốn ở tại chỗ này tự rước lấy nhục, ta bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi.” Hàn Lăng lạnh giọng nói, lưu lại trong trí nhớ của Thượng Quan Quân Dao là Nhị phu nhân sở sinh, bởi vì cảm kỹ cao siêu nên là tài nữ số một số hai ở Phụng quốc, có điều, ở trong Thượng Quan phủ, thái độ làm người lại kiêu căng ngang ngược.

“Đáng giận! Ý vào một câu nói của Tứ hoàng tử, ngươi liền can rờ như thế! Đêm qua ta hẳn nên trực tiếp chặt bỏ đầu của ngươi, nếu không ngươi cũng sẽ không hỗn xược như vậy! Lại còn học được uy hiếp!” Thượng Quan Quân Dao nổi giận mắng. Nàng thật không ngờ tất cả đều thoát khỏi kế sách của nàng. Không ngờ Hàn Lăng tám tuổi, lại nghĩ thấu đáo mọi chuyện như vậy, hơn nữa còn lấy điều này đến áp chế nàng!

Nhỏ như vậy đã có thể có tâm cơ như thế này!

Thượng Quan Quân Dao lập tức bác bỏ đánh giá đối với Hàn Lăng! Trong tám năm nay, Hàn Lăng cá tính như thế nào sao mà nàng không biết, nhất gan nhu nhược, ngu dốt cực kỳ, làm sao trong một đêm lại biến hóa lớn như thế! Nếu nói đêm qua vì đối mặt với sự uy hiếp của tứ vong, sự khác thường của nàng cũng có thể lý giải được, thế nhưng bây giờ nàng nói một loạt, từng câu từng chữ rõ ràng, hơn nữa có uy hiếp mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, chẳng lẽ có người sau lưng chỉ điểm cho nàng!

Hàn Lăng nhú nhú mày, Thượng Quan Quân Dao cắn môi không buông, đồng thời còn không có ý rời khỏi, làm cho nàng dần dần có chút không kiên nhẫn! Nếu là dĩ vãng, nàng đã sớm móc súng, một phát bắn chết nàng!

“Đứng ở trước mặt ta nói nhảm.” Giọng nói non nớt của Hàn Lăng tích trữ uy hiếp mãnh liệt.

Toàn thân Thượng Quan Quân Dao chấn động. Cười lạnh, cho dù sau lưng có người chỉ điểm thì như thế nào? Nàng vẫn là phế vật của Thượng Quan gia tộc! Cha căn bản sẽ không thừa nhận nàng là nữ nhi! Trong Thượng Quan gia tộc, nàng không có địa vị gì, cho dù Tứ hoàng tử bảo vệ tính mệnh nàng thì như thế nào? Một ngày nào đó, để nàng tìm được cơ hội, sẽ không chút do dự giết nàng! “Tạm thời cho ngươi kiều ngạo hai ngày! Lúc khác chỉ cần để ta có cơ hội, ngươi chờ chết đi!”

Thượng Quan Quân Dao biết, dựa vào võ mồm chi tranh, chỉ cần Hàn Lăng nhận thức chuẩn ba chữ Tứ hoàng tử, nàng căn bản không có khả năng chiếm được thượng phong. Cho nên, trong lòng hung tợn cười lạnh, dù sao thời gian còn dài, nàng không vội! Liền tạm thời tha tiện loại này một mạng.

“Thượng Quan Quân Dao, tối hôm qua ngươi không có giết ta, từ hôm nay trở đi, ta sẽ là con ác mộng của ngươi.” Hàn Lăng cười sáng lạn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Quân Dao cao hơn nàng một cái đầu, gần từng tiếng cười lạnh nói.

Tâm Thượng Quan Quân Dao mãnh liệt run lên, trước kia khi Hàn Lăng bị sự trả thù và ức hiếp của nàng, thì nguyên rủa, nàng nghe không dưới một trăm lần, nhưng hôm nay vài câu thanh thanh nhàn nhàn, lại làm cho nàng hoảng hốt!

Sau khi những hạ nhân trong gian phòng nghe được Hàn Lăng nói, không biết vì sao, một dòng khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên, hơn nữa cúi mắt, nhìn thấy nàng cười rục rịch, cư nhiên lại liên tưởng đến huyết tinh!

Đúng vậy! Là huyết tinh! Là mùi máu tươi nồng đậm! Giờ khắc này, các nàng thế nhưng tin tưởng, ác mộng theo như lời một đứa nhỏ tám tuổi, chính là muốn mạng người! Hơn nữa, còn tin tưởng, nàng tuyệt đối nói được thì làm được!

Thượng Quan Quân Dao nói không nên lời loại rung động nơi đáy lòng lúc này!

Kinh, sợ, run, ba chữ trong nháy mắt chiếm đầy lòng nàng.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Hàn Lăng, nàng mạnh mẽ trấn định, làm sao cũng không tin khí thế hôm nay của bản thân sẽ bị Hàn Lăng nói mấy câu liền biến mất hầu như không còn, hơn nữa xáo trộn toàn bộ kế hoạch của nàng! “Xem ra hôm nay không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi đã quên sự lợi hại của ta.”

Hàn Lăng khẽ nhướn chân mày. Lợi hại sao? Trào phúng nhìn bọn tỷ nữ đang run cầm cập phía sau Thượng Quan Quân Dao. Trong trí nhớ, mấy tỷ nữ này từng tuân theo sai khiến của Thượng Quan Quân Dao, đánh nàng, mắng nàng. Càng đáng giận chính là có một lần, bọn tỷ nữ này cáo mượn oai hùm, cùng nam nô lệ trong phủ sau khi thấy nàng đang ở bên hồ, các nàng gan lớn cư nhiên bảo mấy tên nam nhân kia ý đồ vấy bẩn nàng! Một hài tử tám tuổi, đối mặt với tình cảnh như thế, ngay khi quần áo sắp bị cởi ra hết, chỉ có thể nhảy vào trong hồ mới có thể thoát khỏi! Nếu không phải Chi Hâm sau đó xuất hiện cứu nàng, sợ rằng nàng đã sớm táng thân trong hồ nước.

Chủ nhân đáng giận, bọn nô tỷ càng đáng giận! Hàn Lăng biết trong miệng Thượng Quan Quân Dao cái gì gọi là ‘lợi hại’, bất quá chính là để vài nha hoàn phía sau nàng đến ‘xử lý’ nàng!

Trong lòng cười lạnh, nếu như các nàng muốn tìm chết, như vậy, kế tiếp phát sinh hết thảy, không phải nàng muốn trả thù, mà là các nàng tự tìm từ lộ!

“Các ngươi đi lên hảo hảo xử lý nàng cho ta! Chỉ cần lưu lại tính mạng của nàng, cái khác tùy các ngươi! Dùng đũa điều đánh, hồng thiết lạc, đều được! Có điều, nhất định phải bắt nàng quỳ xuống đất hướng ta cầu xin tha thứ!” Thượng Quan Quân Dao quay đầu lại ra lệnh cho bốn năm tỷ nữ phía sau. Sau khi dứt lời, cao ngạo nhìn về phía Hàn Lăng.

Vài tỷ nữ sau khi nghe được mệnh lệnh, hai mặt nhìn nhau, tuy rằng những lời nói vừa rồi của Hàn Lăng kia khiến các nàng sợ hãi, nhưng mà, các nàng dù sao cũng nhiều người, chẳng lẽ còn sợ một đứa nhỏ tám tuổi sao?

Từng bước đến gần.

Về mặt Thượng Quan Quân Dao dữ tợn cười châm biếm.

Hàn Lăng hí híp mắt, nhìn vài người đang đến gần, trầm nghĩ, dùng trăm gài tóc trên đầu, trực tiếp đâm thủng động mạch chủ nơi cổ các nàng, hay là dùng trăm gài tóc sắc bén đâm vào huyết đầu nhức của các nàng, để các nàng sống không bằng chết? Bên miệng nở nụ cười tàn nhẫn thị huyết, muốn trả thù một người, một phát lấy tánh mạng người đó, không đủ kích thích. Không bằng,

Ngoài phòng gió mạnh mẽ quất, tiếng rít vang khắp tai,

Hàn Lăng cười tiếm nhiễm mùi vị thị huyết.

Mấy tỷ nữ từ lấy đặng điều bên hông ra, đây là thứ các nàng luôn chuẩn bị sẵn trên người, chỉ cần Thượng Quan Quân Dao phân phó một tiếng, muốn xử lý nô lệ nào hoặc là Lục tiểu thư, các nàng sẽ lấy ra sử dụng.

Người người lãnh khốc không có một tia tình cảm nhìn Hàn Lăng, trong mắt các nàng, căn bản là không nghĩ qua, hành vi của các nàng, một đứa nhỏ tám tuổi không thể tiếp nhận được!

“A..... Đánh nàng.....” Đi tới trước mặt Hàn Lăng, các nàng giơ cao đặng điều, muốn vung vào cơ thể nhỏ nhỏ của Hàn Lăng.

Chỉ mảnh treo chuông vô cùng, Hàn Lăng nắm chặt trâm cài tóc trong tay, đang muốn thần tốc phản kích là lúc, ngoài ý muốn, một thân ảnh thần tốc từ bên ngoài chạy vào, hơn nữa đem Hàn Lăng che ở dưới thân, những đặng điều vung xuống, toàn bộ mạnh mẽ đánh vào trên người người vừa đến.

“Ừm..... Tiểu thư.” Người nhào vào che trước người Hàn Lăng sau khi kêu rên vài tiếng, gian nan mở miệng nói.

Là Chi Hâm! Đôi mắt Hàn Lăng chợt lóe, nàng thế nhưng không để ý sinh từ che trước mặt nàng!

Trong lòng xẹt qua một tia ám áp, “Ngươi thật khờ. Các nàng không thể gây thương tổn được ta.” Những đặng điều kia đánh vào trên người, nhất định đau nhức vô cùng. Chi Hâm nàng.....

“Nô tỷ không muốn thấy tiểu thư bị thương, chỉ cần tiểu thư không có việc gì..... Là tốt rồi!” Chi Hâm gian nan nói xong mấy câu, khó nhịn đau nhức, té xỉu trên người Hàn Lăng.

Con người đen xẹt qua một loạt sát khí, Hàn Lăng đẩy Chi Hâm ra, cẩn thận đem Chi Hâm an trí ở một bên, nhìn lướt qua Chi Hâm vừa rồi nóng lòng cứu nàng mà làm cái bát bị vỡ, trong chén còn có ít cháo bốc lên hơi nóng, lúc này rơi vung vãi.

“Các ngươi đều phải chết.” Hàn Lăng ngẩng đầu, đôi mắt đen bình tĩnh vô ba nhìn về phía chúng tỷ nữ còn đang trong cơn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: ĐỘT BIẾN

“Nô tỷ này thật không có mắt! Là đồ ngu xuẩn, dám chắn roi thay tiện loại ngươi! Không đánh chết nàng, xem như là trời đất ban phước cho nàng!” Thượng Quan Quân Dao khinh thường, nhìn Chi Hâm nằm trên mặt đất, mỉa mai nói.

Hàn Lăng không nói gì, chỉ là ánh mắt lại u ám dọa người.

Vài tỷ nữ sau khi chạm đến tầm mắt u ám của nàng, lập tức cúi đầu tránh né.

“Thương tổn ta, có lẽ ta sẽ không muốn mạng các ngươi. Thế nhưng thương tổn người ta để ý, các ngươi đừng hòng tránh được từ kiếp!” Hàn Lăng hít một hơi, sát khí sắc bén bùng lên, lời của nàng vừa ra, hơi thở tử vong liền bao phủ khắp gian phòng.

Tiếng gió thổi gào thét càng dữ dội hơn, bên trong phòng, lại lạnh hơn.

Chúng tỷ nữ sau khi nghe Hàn Lăng nói, toàn thân đều kịch liệt run rẩy.

“Các ngươi thật là vô dụng! Đề nghị ngẩng đầu lên cho ta! Một đứa nhỏ tám tuổi, có thể làm được gì? Nàng nói muốn mạng các ngươi, các ngươi liền tin? Nếu các ngươi vẫn khúm núm như thế, sau này đừng đi theo ta, toàn bộ đều đi Tây uyển nuôi sói hoang đi.” Thượng Quan Quân Dao vừa thấy chúng tỷ nữ mới vậy mà sợ hãi Hàn Lăng, không khỏi cảm phần nổi giận mắng.

“Vâng, Đại tiểu thư.” Chúng tỷ nữ vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên, đi Tây uyển làm hạ nhân? Các nàng sao có thể chịu được.

Hàn Lăng hừ lạnh, nắm chặt trâm cài tóc trong tay, ánh mắt đột nhiên mở to, nhất thời hàn quang bắn ra bốn phía! Thân hình di động, trước mặt chúng tỷ nữ rất nhanh chuyển hoá vị trí.

Trong chớp mắt công phu, Hàn Lăng đã đứng phía sau bọn tỷ nữ.

Trên đầu nhọn của trâm cài tóc, máu đã nhỏ giọt.

Tỉ tách.....

Tĩnh lặng, duy trì liên tục mấy khắc đồng hồ.....

Ý cười vô tình thị huyết hiện lên nơi khóe miệng, Hàn Lăng vẫn chưa ngoảnh đầu lại, môi đỏ mọng khế mớ: “Đây là cái giá mà các ngươi phải trả.” Có lẽ là thay đổi cơ thể, nên nàng không rõ lắm về tình hình của thân thể hiện tại, do đó động tác cũng nắm không chắc lực đạo, vốn định dùng trâm gài tóc đâm vào huyết đầu nhũ của các nàng một tấc, làm cho các nàng sống không bằng chết, không đến mức lấy mạng, ai ngờ lại xuống tay hơi mạnh, trực tiếp lấy mạng các nàng.

“Bùm” vài tiếng, chúng tỷ nữ vừa rồi về mặt còn dư tợn, giờ đang điều muốn đánh nàng, nay toàn bộ đều trừng lớn mắt, không thể tin ngã xuống nền đất lạnh lẽo.

Trong gian phòng nhỏ nhỏ, nhất thời tràn ngập mùi máu tươi gay mũi.

Thượng Quan Quân Dao nhìn quen đủ loại tình cảnh nay ngốc lảng ngay tại chỗ, nàng thấy vô số người chết trước mặt mình, những lần đó nàng đều hưng phấn hô to, mà bây giờ, tận mắt thấy, kẻ luôn bị nàng khi dễ – Hàn Lăng, ở trước mặt nàng, giết người mà không chớp mắt, hơn nữa sau khi giết người mà còn cười thị huyết, khiến nàng sửng sốt!

Đúng vậy! Nếu như vừa rồi Hàn Lăng không có dừng lại, nàng không có phản ứng kịp, có lẽ nàng đã chết trong tay Hàn Lăng!

Nghĩ tới đây, cơ thể của nàng không tự chủ được run lên.

Ánh mắt của nàng nhìn Hàn Lăng giống như nhìn một con quái vật, “Ngươi thật là Hàn Lăng?”

Nghe vậy, Hàn Lăng xoay người nhìn về phía Thượng Quan Quân Dao, “Thật không thể giả.”

Thân hình Thượng Quan Quân Dao run lên, “Ngươi giết người của ta.” Một người không hề có địa vị trong Thượng Quan phủ, tiện loại mà người có thể ức hiếp, thế nhưng ngay trước mặt nàng giết người của nàng!

Hàn Lăng hơi hơi nhíu mày, “Đừng nói lời vô nghĩa với ta”. Đều đã tận mắt thấy, còn nói lời vô ích cái rắm!

Nghe thấy thế, Thượng Quan Quân Dao dù sao cũng là một nữ tử thông minh, sau khi nghe Hàn Lăng đáp như thế, nàng chậm rãi nở nụ cười, “Ngươi đã giết người của ta, như vậy, ta sẽ có đầy đủ lý do giết ngươi!” Đến lúc đó, dù cho Tứ hoàng tử muốn trách tội, nàng cũng sẽ có cơ phản bác lại.

“Nga? Ngươi muốn làm trái mệnh lệnh bản điện hạ sao?”

Không thấy người, một giọng nói băng lãnh từ ngoài phòng truyền đến.

Nghe tiếng, Thượng Quan Quân Dao khản trương, vội vã cúi đầu, là Tứ hoàng tử!

Đuôi lông mày Hàn Lăng khẽ nhúc nhích, giọng nói này?

Ngay sau đó, thiếu niên y bào tử sắc đi vào, khuôn mặt tuấn mị cao ngạo, đồng mâu như hàn tinh, nhãn thần băng lãnh thoáng hiện một tia thâm trầm, cả người toát ra một cỗ hơi thở quý tộc kiêu ngạo không thể kháng cự. Thiếu niên này là Phụng Hạo Thiên, Phụng quốc Tứ hoàng tử.

Thượng Quan Quân Dao cúi đầu hướng về phía Phụng Hạo Thiên, khom lưng hành lễ, run rẩy nói: “Quân Dao tham kiến Tứ hoàng tử.”

Mà Hàn Lăng vẫn không động, chỉ giương mắt đạm mạc liếc mắt nhìn Phụng Hạo Thiên.

Phụng Hạo Thiên không nhìn Thượng Quan Quân Dao, mà đem nàng gạt sang một bên, vừa vào cửa liền nhìn đồng thi thể đầy trên mặt đất, một vùng máu tươi trong phòng, làm cho miệng hắn khẽ nhúc nhích, lại nhìn nữ hài về mặt đạm mạc đối diện, từ buổi tối hôm qua sau khi thấy sự ngoạn lệ của nàng, không cần đoán, mấy tỷ nữ này, đều là nàng giết.

Một tiểu cô nương, thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế! Hơn nữa sau khi giết người, còn có thể vẫn duy trì đáng vẻ trầm tĩnh như vậy, giống như giết người đối với một đứa nhỏ tám tuổi như nàng mà nói, là chuyện như cơm bữa! Lãnh tình, vô tình, dường như không thể dùng để miêu tả nàng. Đến tột cùng nàng từng trải qua chuyện gì?

Đôi mắt lãnh liệt đánh giá bốn phía, phòng ốc rách nát dường như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay, là nơi nàng ở sao?

“Thượng Quan Quân Dao, bản điện hạ tối hôm qua lúc rời đi đã nói qua, bản điện hạ muốn nàng không chết. Kết quả hôm nay, bản điện hạ nghe có người muốn giết nàng. Có nên hướng bản điện hạ giải thích, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không?” Phụng Hạo Thiên chuyên dời tầm mắt khỏi người Hàn Lăng, sau đó xoay người, quay đầu nhìn Thượng Quan Quân Dao, lạnh giọng hỏi.

“Này.....” Thượng Quan Quân Dao loạn chuyển tròn mắt, không biết nên trả lời như thế nào, nếu không cẩn thận trả lời sai, nhất định sẽ làm cho Tứ hoàng tử nắm được điểm sơ hở, sau đó lấy điều này đến trị tội nàng. Trong lúc cuống quýt, trong đầu chợt lóe linh quang, nàng nói tiếp: “Vừa rồi Quân Dao hảo tâm tới thăm Lục muội muội, ai ngờ muội ấy lại nổi điên, giết hết vài nô tỳ mà Quân Dao mang tới! Thịnh cầu Tứ hoàng tử phân xử cho Quân Dao.”

“Nga? Nói như vậy, ngươi vừa rồi cũng không phải là không nghe bản điện hạ phân phó, mà là có nguyên nhân?” Khóe miệng Phụng Hạo Thiên nhếch lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Quân Dao nói.

Thượng Quan Quân Dao sững sốt, Tứ hoàng tử từ khi nào thì trở nên dễ nói chuyện như vậy? Vội vàng gật đầu “Vâng.”

Ý cười bên môi Phụng Hạo Thiên càng phát ra lạnh lùng, nghiêng đầu nhìn sang Hàn Lăng từ lúc hắn tiến vào cũng chưa nói một lời, ánh mắt có chút phức tạp hỏi: “Theo như lời nàng thì đều là sự thật?”

“Vì sao hỏi nàng? Nàng đương nhiên sẽ không thừa nhận.” Thượng Quan Quân Dao thấy Phụng Hạo Thiên cư nhiên không tin nàng, mà đi hỏi Hàn Lăng! Trong lúc nhất thời liền quên mất thân phận, hướng Phụng Hạo Thiên quát.

Ánh mắt Phụng Hạo Thiên đột nhiên trầm xuống, “Bản điện hạ khi nào cho phép ngươi lên tiếng?”

Thượng Quan Quân Dao run lên, lập tức im bật, không dám nói thêm một lời.

Nghe vậy, Hàn Lăng xoay người, sắc mặt có chút tái nhợt, thế nhưng ánh mắt đủ sắc bén, nhìn thẳng Phụng Hạo Thiên, lãnh ngôn nói: “Tứ hoàng tử cho rằng một tiểu hải tử như ta, có khả năng giết năm người lớn sao?”

Phụng Hạo Thiên cong môi, tuổi còn nhỏ đã biết nói dối thế nhưng mắt lại không nháy một cái.

“Tứ hoàng tử, nàng nói hươu nói vượn! Tứ hoàng tử có thể xem, trên tay nàng còn nắm hung khí đấy! Hung khí kia vẫn còn đang đọng lại máu đấy thôi!” Thượng Quan Quân Dao nghe thấy Hàn Lăng cư nhiên phủ nhận chuyện giết người vừa rồi, vội vàng la lên.

Phụng Hạo Thiên nhú mi, nhìn về phía trâm gài tóc trong tay Hàn Lăng, gật đầu, đích thật là có dính máu.

Sắc mặt Hàn Lăng không thay đổi, không thèm để ý nhìn trâm gài tóc trong tay, còn có ngón tay dính máu, chán ghét nhíu nhíu mày, cúi người, đưa tay và trâm gài tóc dính máu dùng y phục sạch sẽ của những tỷ nữ nằm trên mặt đất lau khô, rồi sau khi xác nhận đã không còn vết máu, ngẩng đầu nhìn Phụng Hạo Thiên, lạnh lùng nói: “Không có hung khí.”

Bờ môi Phụng Hạo Thiên cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: LỜI NÓI DỐI

Thượng Quan Quân Dao hoàn toàn phát cuồng, “Hung khí rõ ràng còn ở trong tay ngươi!” Tuổi còn nhỏ cư nhiên liên tục nói dối! Hơn nữa trước mặt Tứ hoàng tử nói dối mà mặt không đổi sắc, trâm gài tóc ban nãy còn đang dính máu không phải hung khí! Lời này lừa gạt quý sao?

“Ta nói, không hung khí, chẳng qua đây chỉ là một cây trâm bình thường.” Hàn Lăng đạm mạc nói, sau đó đem trâm gài tóc đã lau sạch sẽ cài vào trong tóc, coi như vừa rồi người dùng công phu trong chớp mắt giết người không phải là nàng

Phụng Hạo Thiên càng thêm hứng thú, nhướng môi, cứ đứng như vậy, giống như một con báo lười biếng, bỗng hưng phấn khi phát hiện được con mồi thú vị, thú vị mong chờ xem tiếp theo nàng sẽ lấy phương thức ra sao để thuyết phục hắn tin nàng không “giết người”.

“Tứ hoàng tử, người vừa rồi cũng thấy được đấy. Nàng đang nguy hiểm!” Thượng Quan Quân Dao chỉ vào Hàn Lăng, giận không thể ức chế..

“Câm miệng!” Phụng Hạo Thiên ném cho Thượng Quan Quân Dao một cái nhìn lạnh lùng, không kiên nhẫn nói.

“Thế nhưng..... Đây.....” Thượng Quan Quân Dao nhất thời nghẹn giọng, nàng không phải biện giải, mà là nói lên sự thật! Mặc kệ chuyện có nguyên nhân hay không, đích xác tỷ nữ của nàng bị Hàn Lăng giết! Đây là chuyện không cần phải tranh cãi! Nàng tin tưởng vững chắc chỉ cần nàng nắm lấy điểm này, nhất định có thể khiến Hàn Lăng rơi vào vạn kiếp bất phục!

Nhưng mà, Tứ hoàng tử căn bản không cho nàng có cơ hội giải thích! Bây giờ chỉ nghe tiện nha đầu Hàn Lăng nói!

“Ta vừa rồi đang nghỉ ngơi, lúc mở mắt ra, những người này cũng đã chết. Không liên quan gì đến ta.” Hàn Lăng mở hai tay, thập phần “vô tội” nói. Nàng biết lúc này, nàng cần làm chính là, đem chuyện này cùng nàng phủi sạch, nàng không có giết người.

“Đơn giản như vậy?” Khuôn mặt nghiêm túc của thiếu niên có chút vặn vẹo, hai ba câu đã muốn đặt mình ngoài vòng suy xét? Tiểu cô nương này so với trong tưởng tượng của hắn không đơn giản.

Hàn Lăng nhíu mi, gật gật đầu, “Chỉ là như vậy.”

Phượng Hạo Thiên chấn trụ lại khuôn mặt vắn vẹo, nhìn về phía Thượng Quan Quân Dao, lạnh nhạt nói: “Còn có điều gì muốn nói không?”

“Tứ hoàng tử xin người tin tưởng Quân Dao, lời Quân Dao nói không dám có bất luận điều gì đối gạt Tứ hoàng tử. Huống hồ Hàn Lăng là tiện thiếp sở sinh, kẻ tặc thân phận ti tiện của mẫu thân nàng, lời nàng nói căn bản không đáng tin.” Thượng Quan Quân Dao sau khi khinh miệt nhìn lướt qua Hàn Lăng, liền nói với Phượng Hạo Thiên.

“Tiện thiếp”, Hàn Lăng sau khi nghe hai chữ ấy, thì lãnh mâu liền phủ đầy mây đen. Tuy rằng là nói mẫu thân Thượng Quan Hàn Lăng, nhưng mà, nghe vào trong tai của nàng, không thể nghi ngờ hai chữ này chính là gián tiếp vũ nhục nàng! Nhân thân sắc bén lập tức phóng đến trên người Thượng Quan Quân Dao, “Ti tiện? Chẳng lẽ ta và ngươi không phải có cùng phụ thân? Lại hoặc là ngươi đang gián tiếp nhục mạ phụ thân là một tiện nhân sao? Thật nghĩ không ra, đường đường Thượng Quan gia Đại tiểu thư thế nhưng ở trước mặt Tứ hoàng tử, nhục mạ thân sinh phụ thân! Đây là hành vi phạm tội, không biết Tứ hoàng tử và cha có tha thứ hay không!”

Lời nói mang theo khí thế bức nhân từ trong miệng Hàn Lăng thốt ra, từng chữ từng chữ như lưỡi dao sắc bén, nếu như không cẩn thận, sẽ khiến người nợ bị cắt mình đầy thương tích.

Phượng Hạo Thiên giương giương mi, tiểu nha đầu dự định đánh trả? Hôm nay vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, đi Thượng Quan phủ, chứng kiến hết thảy, khiến hắn cũng không hối hận chuyến đi này. Đêm qua sau khi hồi cung, trong đầu của hắn vẫn luôn xuất hiện một đôi mắt bao hàm sát khí tàn nhẫn và hơi thở nồng đậm cô độc, đó là đôi mắt như thế nào? Làm sao mà một đứa nhỏ tám tuổi lại có ánh mắt như thế?

Thượng Quan Quân Dao luống cuống, “Ta không có ý tứ này, ngươi không được vu tội ta! Ngươi là tiện loại trong Thượng Quan gia tộc, đây là điều mà dân chúng Phượng quốc đều biết! Đừng hòng có ý đồ gán ghép tội danh lên người ta!”

“Toàn bộ lời ta nói đều là sự thật. Tứ hoàng tử kẻ tiếp nên xử lý như thế nào, thỉnh ngài quyết định đi.” Hàn Lăng chuyển mâu nhìn Phượng Hạo Thiên, lạnh giọng nói.

Nghe thế, Phượng Hạo Thiên chau mi lại, thâm mâu xẹt qua một tia dị quang, “Những lời ban nãy của các ngươi, bản điện hạ đã nghe hết, sau cùng rút ra được kết luận chính là....” Con ngươi u ám nhìn lướt qua năm tỷ nữ nằm trong vũng máu, rồi nói tiếp: “Mấy tỷ nữ này bởi vì có nguyên nhân gì đó chạy đến nơi đây, ở trước mặt Thượng Quan Lục tiểu thư tự sát. Làm cho Lục tiểu thư đang ngủ bị giật mình. Không hơn.”

“Cái gì?” Thân hình Thượng Quan Quân Dao kịch liệt run lên, Tứ hoàng tử thế nhưng tin tưởng vài ba câu của Hàn Lăng!

Lúc này, nàng càng thêm xác định, Hàn Lăng nhất định đã dùng thủ đoạn nào đó mê hoặc Tứ hoàng tử!

Nếu không, Tứ hoàng tử từ trước đến nay không để ý tới sống chết của bất luận kẻ nào, càng thêm sẽ không nhúng tay vào nội tình của bất luận gia tộc gì, hôm nay lại đi thiên vị một tiện loại do tiện thiếp sở sinh!

Gió thổi ngọn cây, trò hay sắp trình diễn.

Thượng Quan phủ, Trung viện nơi Thượng Quan Chính Hào ở.

Bên trong thư phòng, Thượng Quan Chính Hào đang lật xem sinh ý trong nhiều ngày qua của gia tộc cùng với một chút ghi chép về những quan viên trong triều đã mua chuộc.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, “Lão gia, nô tài có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Thượng Quan Chính Hào trầm giọng đáp: “Vào đi.”

Một nam tử sau khi tiến vào gian phòng, nhìn về phía Thượng Quan Chính Hào, cúi đầu cung kính nói: “Hồi bẩm lão gia, Tứ hoàng tử vừa mới đến quý phủ, cũng không phải tìm Nhị thiếu gia, mà đi căn phòng ở hậu viện tìm Lục tiểu thư. Mà lúc này Đại tiểu thư cũng đang ở chỗ của Lục tiểu thư.”

“Hàn Lăng? Tứ hoàng tử đi tìm Hàn Lăng làm cái gì?” Thượng Quan Chính Hào nghi hoặc hỏi, trong ấn tượng của hắn, đích thực có một nữ nhi, hắn là tên Hàn Lăng, là cơ thiếp sở sinh. Sở dĩ đối với nàng ấn tượng không sâu, là bởi vì nàng là điều sỉ nhục của Thượng Quan gia tộc, ngu dốt dằn dặt, so với vài nữ nhi khác, nàng hoàn toàn không có giá trị lợi dụng. Cho nên hắn để nàng tùy ý tự sinh tự diệt.

Nhưng mà, bắt đầu từ khi nào, nàng và Tứ hoàng tử cấu kết?

“Tôi hôm qua, mấy tiểu thư muốn đem Lục tiểu thư ném cho chó sói phân thực, kết quả ở giây phút cuối cùng, Tứ hoàng tử ra tay cứu Lục tiểu thư. Tứ hoàng tử trước khi rời đi, có hạ mệnh lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào giết Lục tiểu thư. Hôm nay vừa mới qua giờ Ngọ, Tứ hoàng tử đã tới, hơn nữa còn trực tiếp bảo hạ nhân dẫn đi tìm Lục tiểu thư. Nghe nói vài tỷ nữ bên người Đại tiểu thư đã chết, cụ thể nguyên nhân như thế nào, bây giờ còn chưa biết được.” Nam tử đầu đuôi gốc ngọn không dám giấu diếm điều gì bẩm báo với Thượng Quan Chính Hào.

“Vài tỷ nữ của Dao Nhi đã chết?” Hai mi Thượng Quan Chính Hào nhú chặt, sự tình tuyệt đối không đơn giản. Có thể có chuyện gì đó không nằm trong tầm khống chế của hắn.

“Lão gia, ngài có cần đi xem hay không? Nếu như thực sự xảy ra chuyện gì.... Có thể....”

Đến tuổi trung niên, Thượng Quan Chính Hào vóc người có chút phát tướng, nói: “Đi, đi xem”. Có lẽ sẽ có phát hiện chuyện ngoài ý muốn cũng không chừng.

.....

Trong căn phòng rách nát, toàn thân Thượng Quan Quân Dao tức giận đến phát run, “Sự thật không phải như thế! Chính là tiểu tiện nhân này giết tỳ nữ của ta! Tứ hoàng tử ngài nhất định phải nhìn rõ mọi việc! Đừng để về bề ngoài đơn thuần của nàng đánh lừa!”

“Người đang nói bản điện hạ không biết phân biệt ai là hung thủ sao? Thử hỏi, một tiểu cô nương tám tuổi bản thân bị trọng thương, làm sao có thể giết năm tỳ nữ?” Phụng Hạo Thiên nhíu mày hỏi.

Tâm Thượng Quan Quân Dao run lên, những lời này nếu truyền ra bên ngoài, cũng sẽ không có ai tin tưởng. Thế nhưng, vừa rồi chính nàng tận mắt nhìn thấy, tốc độ Hàn Lăng giết người, thập phần kinh người, nàng vẫn chưa kịp chớp mắt, năm tỳ nữ đã ngã xuống trong vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: MỘT LỜI HỨA HẸN

Hàn Lăng có chút kinh ngạc nhìn Phụng Hạo Thiên, vì sao hắn phải giúp nàng? Bằng thân thể hiện tại tám tuổi của nàng, cũng không tính dung mạo kinh diễm, ngay cả thân phận cũng thấp kém, vì sao hắn còn muốn giúp nàng? Nàng bây giờ cũng không cho rằng nàng khuynh quốc khuynh thành, có thể mê hoặc một thiếu niên quý tộc tuần mễ, khiến hắn vì nàng làm nhiều chuyện như vậy.

Ở trong thế giới của nàng, có một quan niệm, trên đời không có thánh nhân, ai cũng sẽ không vô duyên vô cớ giúp người, có lẽ hắn muốn từ trên người nàng lấy được cái gì đó.

Nhưng, nàng hiện tại có cái gì?

Nghi hoặc cúi đầu nhìn quét một vòng cơ thể, nàng phát hiện, nàng thực sự cái gì cũng không có.....

“Nhưng người rõ ràng chính là nàng giết! Vài tỳ nữ tự xưng đến đây tự sát? Quá nực cười, nói ra sẽ không có ai tin.” Thượng Quan Quân Dao nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Muốn nàng nén giận im hơi lặng tiếng, cứ như vậy buông tha Hàn Lăng, tuyệt đối không có khả năng!

Nếu chuyện hôm nay truyền đi, nàng nhất định không còn mặt mũi, nàng sẽ bị người nhạo báng.

“Theo lời người nói, thì bản điện hạ nói không đúng, mà lời của người mới đúng?” Đôi mắt Phụng Hạo Thiên đánh lại, ánh sáng lạnh phát ra bốn phía, lạnh giọng hỏi.

Thượng Quan Quân Dao lập tức bị dọa sợ, điên cuồng lắc đầu nói: “Tứ hoàng tử, ngài hiểu rõ, lời Quân Dao kỳ thực chính là sự thật.” Làm sao bỗng nhiên cục diện trở thành như bây giờ? Ánh mắt Tứ hoàng tử thật đáng sợ! Giống như chỉ cần nàng còn dám nói một câu, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Ta nói đều là sự thật. Muốn vu hãm giết người thì phải lấy chứng cứ ra. Nếu không thì câm miệng của người lại.” Hàn Lăng thực sự chịu không nổi tiếng nói của Thượng Quan Quân Dao, rõ ràng đang sợ muốn chết, lại vẫn cậy mạnh, nếu như không đủ dũng khí, thì đừng gây chuyện.

Người giống như nàng, chỉ có thể nói là kẻ ngu xuẩn liều mạng!

“Người!” Thượng Quan Quân Dao nghẹn lời không biết nên phản bác như thế nào cho tốt.

Khóe miệng Phụng Hạo Thiên khẽ vung, ý cười thần nhiên hiện lên, “Nếu đã không còn gì để nói, kêu người đem thi thể mấy tỳ nữ này mang ra ngoài đi.”

“Ta.....” Thượng Quan Quân Dao không cam lòng muốn nói thêm gì đó. Nhưng dưới ánh mắt lãnh liệt của Phụng Hạo Thiên đành đem những lời muốn nói nuốt vào bụng.

Sau khi mọi chuyện giải quyết xong, Hàn Lăng trở lại góc, đem chân roi trên mặt đất nhặt lên, rồi sau đó nhẹ nhàng đắp lên người Chi Hâm. Ngồi ở một bên, tựa vào góc tường, dưới con mắt phức tạp của hai người, nàng nhắm mắt lại, bây giờ nàng thực sự mệt chết đi được.

Phụng Hạo Thiên mi khẽ nhíu, nàng cứ như vậy.....

Thượng Quan Quân Dao phần nộ nắm chặt hai tay, nàng nhất định sẽ đòi lại sỉ nhục của ngày hôm nay!

“Lui ra!” Phụng Hạo Thiên thu hồi tầm mắt trên người Hàn Lăng, rồi sau đó nhìn Thượng Quan Quân Dao, quát lớn một tiếng.

Thượng Quan Quân Dao xấu hổ vô cùng, nghênh ngang rời đi, trùng hợp gặp Thượng Quan Chính Hào và quân gia bước vào gian phòng.

Gió lạnh gào thét, trời u ám.

Trong phòng, càng ngày càng náo nhiệt, sóng lớn cũng càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt!

“Cha?” Thượng Quan Quân Dao kinh ngạc nhìn người tiến vào, kinh hô.

Cha thế nhưng đến đây! Thượng Quan Quân Dao tro tàn lại cháy, nếu cha tới, nàng sẽ có biện pháp làm cho cha xử trí Hàn Lăng! Tuy rằng Tứ hoàng tử thân phận cao quý, có hoàng gia quyền thế, nhưng mà cha là tộc trưởng Thượng Quan gia tộc, chuyện tình trong Thượng Quan phủ cũng chỉ có thể để người trong nhà giải quyết, người trong hoàng tộc đừng nghĩ nhúng tay vào.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Quân Dao thẳng lưng, tâm cao khí ngạo nhìn Hàn Lăng vẫn như cũ nhắm mắt.

Thượng Quan Chính Hào đột nhiên đến, điều này Phụng Hạo Thiên cũng không bắt ngờ, chỉ sợ sau khi hấn vào phủ, tất cả động tác đều nằm trong sự giám thị của bọn họ, bên miệng nổi lên ý cười thâm trầm cực kỳ không hợp với độ tuổi.

Hàn Lăng sau khi nghe được Thượng Quan Quân Dao hô một tiếng “Cha”, trong lòng chấn động, cha Thượng Quan Hàn Lăng? Người đẻ nàng tự sinh tự diệt, mặc kệ không hỏi, thân sinh phụ thân tùy ý để người ức hiếp nàng?

Thượng Quan Chính Hào sau khi tiến vào căn phòng lung lay muốn đổ, vẫn chưa nhìn thân ảnh nhỏ gầy nơi góc tường. Mà đi đến phía Phụng Hạo Thiên. Hơi khom người kiến lễ khách khí nói: “Lão phu tham kiến Tứ hoàng tử”

Phụng Hạo Thiên cười, cử chỉ tao nhã quý khí, “Không cần đa lễ.”

“Cha.” Thượng Quan Quân Dao thập phần hữu lễ đứng bên cạnh Thượng Quan Chính Hào.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thượng Quan Chính Hào nhìn lướt qua mấy cổ thi thể trong vũng máu, mặt không đổi sắc, trầm giọng hỏi Thượng Quan Quân Dao.

Thượng Quan Quân Dao cuối cùng cũng đợi được cơ hội. Vội vàng đưa tay chỉ vào nữ hài tựa trong góc, tràn đầy bi phẫn nói: “Cha, đều là nàng, là nàng trước mặt nữ nhi giết mấy tỷ nữ này.”

Nữ hài giống như không nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Quân Dao, vẫn trầm tĩnh dựa vào góc tường, rất tĩnh, không nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng không rung.

Thượng Quan Chính Hào hơi cau mày, “Nàng giết những người này?” Tầm mắt khóa trụ tại trên người nữ hài gầy yếu, tối tăm, có khả năng sao?

“Cha, người đừng coi thường nàng! Nàng vừa rồi chính là lấy trăm gài tóc trên đầu dùng tốc độ cực nhanh giết nhiều người như vậy! Cha, người nhất định phải trừng trị nàng, nếu không về sau không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.” Thượng Quan Quân Dao thù hận thêm, mi phi sắc vũ nói.

Thượng Quan Chính Hào thấy nữ hài như trước bất động, lòng nghi ngờ nổi lên, xoay người nhìn về phía Phụng Hạo Thiên, trầm giọng hỏi: “Tứ hoàng tử, đây là có chuyện gì?”

“Mấy tỷ nữ chạy tới nơi hoang vắng này tự sát.” Giọng nói của Phụng Hạo Thiên không gọn sóng, sắc mặt thập phần bình tĩnh nói.

Nhìn bộ dáng hấn đường như tất cả đều là sự thật.

“Ách?” Thượng Quan Chính Hào nhướng mày, nhãn thần sắc bén nhìn về phía Thượng Quan Quân Dao, “Dao Nhi, nói thật đi.”

“Cha, vì sao người không tin con? Lời Dao Nhi đều là sự thật, tuyệt vô hư ngôn. Người đại khái có thể nghiêm hình bức cung Hàn Lăng!” Đôi mắt Thượng Quan Quân Dao trừng lớn, hoàn toàn không để ý hình tượng hô to, cuối cùng lại đem đầu mâu chỉ hướng Hàn Lăng.

Nghiêm hình bức cung, trong Thượng Quan phủ đủ loại cực hình, chỉ cần nàng âm thầm đụng chút tay chân, Hàn Lăng có thể sống thì chính là kỳ tích!

Nữ hài tựa trong góc, ngay cả nghe được có người sẽ nghiêm hình bức cung nàng, cũng không có bất luận dị động gì, như cũ lặng lẽ, vẫn không nhúc nhích.

“Hàn Lăng, nói, đây là có chuyện gì?” Thượng Quan Chính Hào ninh mi nhìn về phía Hàn Lăng, gờ khắc này, hấn mới xem như là chân chính đem Hàn Lăng đặt trong mắt. Có điều, cho dù thấy thảm trạng của Hàn Lăng, hấn vẫn không có một tia áy náy và biểu hiện đau lòng gì.

Một tiếng chết vắn, một lúc lâu cũng không có nhận được tiếng đáp trả..

Đôi mắt sâu thẳm của Phụng Hạo Thiên khóa chặt, nhìn chăm chăm nữ hài trong góc phòng này giờ vẫn không nhúc nhích, nàng đây là.... Mâu quang căng thẳng, lập tức không để ý thân phận, cực nhanh chạy đến cạnh Hàn Lăng, đang muốn đưa tay đặt tại chóp mũi Hàn Lăng để thăm dò hô hấp, thì Hàn Lăng bỗng nhiên mở mắt ra. Ánh mắt sắc bén thẳng tắp vọng tiến vào đôi mắt Phụng Hạo Thiên, tiếng nói non nớt, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Người muốn làm cái gì?”

Phượng Hạo Thiên phút chốc nhìn thấy Hàn Lăng mở mắt ra, thờ dài một hơi mà chính hắn cũng không có phát hiện. Nàng không chết.

“Nói, vài người này phải chăng là người giết?” Thượng Quan Chính Hào phức tạp nhìn thoáng qua Phượng Hạo Thiên, liếc mắt lập tức thu hồi tầm mắt, sau đó lại nhìn Hàn Lăng lạnh giọng hỏi.

So sánh với sự lạnh lùng của Thượng Quan Chính Hào, thì Hàn Lăng còn băng lãnh hơn, lãnh đạm nói: “Tứ hoàng tử đã cho đáp án rõ ràng.”

“Cha, nàng nói vậy.” Thượng Quan Quân Dao lập tức gầm lên.

Ánh mắt Thượng Quan Chính Hào thập phần phức tạp dao động trên người Phượng Hạo Thiên và Hàn Lăng.

“Chẳng lẽ Thượng Quan tộc trưởng không tin lời của bản điện hạ?” Phượng Hạo Thiên chuyển mâu chống lại đôi mắt có chút suy nghĩ của Thượng Quan Chính Hào, lạnh giọng nói.

Tâm tư Thượng Quan Chính Hào chuyển động cực nhanh, lập tức cười nói: “Lão phu đương nhiên tin tưởng Tứ hoàng tử. Chuyện của những tỷ nữ này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, để quân gia xử lý.”

“Cha.” Thượng Quan Quân Dao không thể tin nói, cha làm sao cũng đứng ở về phía Hàn Lăng?

“Hãy bớt sàm ngôn đi, theo ta ra ngoài.” Thượng Quan Chính Hào trầm giọng nói.

Thượng Quan Quân Dao cho dù không muốn rời khỏi, cũng chỉ có thể mang một bụng không cam lòng theo Thượng Quan Chính Hào đi ra ngoài.

.....

Trong phòng, còn lại ba người, một người té xỉu, hai người nhìn nhau, ai so với ai cũng càng thâm trầm. Ai so với ai cũng càng băng lãnh.

“Vì sao giúp ta?” Nữ hài gầy yếu hỏi thiếu niên.

Thiếu niên cười khẽ, không đáp.

Nữ hài nhú mày, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng nói: “Ta cũng không muốn thiếu ân đức của bất cứ kẻ nào, ta hứa cho ngươi một hứa hẹn”

Hứa hẹn sao? Ý cười bên miệng thiếu niên sâu thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: BIẾN HÓA THẤT THƯỜNG

Ngày hôm sau

Lúc Chi Hâm tỉnh lại đã là giờ ngo.

Bầu trời sáng sủa, ánh dương quang chói mắt.

Nàng giãy dụa đứng lên, lấy tay che mắt, phòng ngừa ánh dương quang rực rỡ làm lóa mắt, cuối cùng sau khi thích ứng với ánh sáng, nàng mới phát hiện, một thân ảnh gầy yếu lúc này đang đứng trước cửa sổ.

Bóng dáng đơn bạc nhỏ bé, dưới ánh mắt trời, lộ vẻ tiêu điều mà cô độc.

Tiểu thư. Làm sao vậy?

Tiểu thư mới tám tuổi, sao nàng cảm giác như tiểu thư đã trải qua sự đời, dường như gặp phải phản bội, tử vong, chờ một chút, nàng nói không rõ, chẳng qua là nhìn bóng lưng tiểu thư, nàng có một loại xúc động muốn đem tiểu thư ôm vào lòng, cho tiểu thư cảm giác ấm áp.

“Tiểu thư.” Nàng xem một lúc lâu, thấy tiểu thư vẫn không nhúc nhích nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Vô ý thức, nàng thốt ra tiếng.

Nữ hài sau khi nghe được có người kêu, xoay người, nghi hoặc nhìn về phía Chi Hâm, “Ách?”

“Tiểu thư, người ban nãy đang suy nghĩ gì vậy?” Chi Hâm nhẹ giọng hỏi.

Nghe vậy, mâu quang Hàn Lăng chớp động, vài tia lãnh ý chợt lóe mà qua, khoe miệng cong lên, nhàn nhạt cười nói: “Không có gì”

“À!” Chi Hâm sau khi kinh hô một tiếng, liền đứng lên bỏ nhào về phía Hàn Lăng.

Hàn Lăng theo bản năng lách mình, tránh né sự nhào tới bất thành linh của Chi Hâm. Kết quả Chi Hâm vồ hụt, không kịp phanh lại, nhào tới bức tường.

“Bịch.....”

“Người làm cái gì vậy?” Hàn Lăng để hai tay sau lưng, đứng cách Chi Hâm hai thước, lạnh giọng hỏi. Âm trầm nhũn nhũn mảy.

Chi Hâm vỗ về vầng trán, nhe răng nhếch miệng nói: “Tiểu thư, ta chỉ là muốn, muốn nhìn người có bị thương hay không mà thôi, ta sợ các nàng sau khi đã thương ta lại đánh người.” Bất quá, bây giờ xem ra, tiểu thư hẳn là không có chuyện, bằng không cũng sẽ không né tránh nhanh như vậy.

Đôi mắt Hàn Lăng hiện lên một tia dị quang, mắt tự nhiên gật đầu, nói: “Ta không sao.”

Chi Hâm yên tâm gật đầu, “Tiểu thư không có việc gì là tốt rồi. Nhưng mà, đại tiểu thư làm sao lại dễ dàng buông tha tiểu thư chứ? Theo lý thuyết, đại tiểu thư nhất định không khoan dung mà buông tha, nhất định làm cho tiểu thư mình đầy thương tích mới thôi.” Nàng nghi hoặc hỏi.

Sau khi dứt lời, nàng phát hiện một vấn đề, trên người nàng bị đàng điều quái, như thế nào vừa cảm giác tỉnh lại, một chút cảm giác đau đớn cũng không có?

Dường như nhận thấy được vấn đề Chi Hâm nghi hoặc, Hàn Lăng nói: “Bằng thủ đoạn của Thượng Quan Quân Dao, không làm gì được ta. Trên người người bị tiên thương, ta đã thay người bôi được tốt nhất, có điều không thể cam đoan sau này sẽ không để lại sẹo.” Ngày hôm qua, trước khi Phụng Hạo Thiên rời đi, nàng lấy một hứa hẹn báo đáp việc hân trợ giúp, hân lưu lại một bình sứ, “Về phần bản điện hạ nghĩ muốn hứa hẹn gì, sau này nói sau. Cầm bình sứ đi, bên trong chính là kim sang được tốt nhất, có thể cầm máu tan bầm, có công hiệu phòng ngừa vết sẹo lưu lại.”

Cầm bình sứ trong tay, khi nàng mở ra, không có một tia do dự đem được bôi lên người Chi Hâm. Nàng nói qua, nàng không muốn thiếu ân đức của bất luận kẻ nào. Bởi vì mai sau trả lại, trả giá còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Về phần cho Phụng Hạo Thiên hứa hẹn, hân nghĩ muốn điều gì, nàng sẽ không lưu tâm.

Nhưng mà, nàng như thế nào cũng thật không ngờ, bởi vì nàng ưng thuận hứa hẹn, nhân sinh vốn như cô đại mặc cho người chà đạp lại biến hóa long trời lở đất.

“Tiểu thư, người làm sao có được thuốc này? Vì sao phải cho nô tỳ dùng? Tiên thương của nô tỳ thì có tính là gì, cho dù lưu lại sẹo cũng không sao, sau này muốn có thuốc sử dụng sẽ không dễ dàng, nô tỳ thân thể ti tiện quả thực không đáng, người trước đó có rất nhiều vết thương, tối hôm kia người còn bị ác lang công kích, trên người nhất định có rất nhiều vết thương, vì sao người không dùng cho mình mà lại đưa cho nô tỳ? Điều này làm sao nô tỳ có thể tiếp nhận nổi.” Chi Hâm vừa nghe, vội vàng xốc ống tay áo lên, kết quả nhìn thấy một vết roi do bị đàng điều đánh, lúc này đã khép miệng đồng thời còn hồi phục rất tốt, còn có thể ngửi được hương vị thơm mát của kim sang được, hầu như là phản ứng theo bản năng, nàng rùng rợn với thân ảnh bé gầy phía trước.

Nghe thế, ánh mắt Hàn Lăng càng thêm phức tạp, có điều vẫn bình tĩnh lạnh lùng, lấy thái độ hồ hững đáp lại Chi Hâm, “Ta nói, ta không sao.”

“Tiểu thư, nô tỳ chẳng qua là muốn nói, sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải vì chính mình suy nghĩ, nô tỳ mệnh tiện, không đáng là gì, mà tiểu thư nếu xảy ra chuyện, nô tỳ không thể ăn nói với phu nhân, càng không thể ăn nói với bản thân mình.” Chi Hâm thở dài một hơi, nàng bây giờ không biết tiểu thư đột nhiên thay đổi là tốt hay xấu, không hề nhu nhược, học được phản kháng, nhưng.... Vì sao phải quan tâm một người ti tiện như nàng.

“Chi Hâm, ta cũng chỉ muốn nói một câu, nhân kính ta, ta kính nhân. Nhân phạm ta, ta sát nhân. Ta bình sinh ghét nhất chính là phản bội, giờ phút này, người có thể thay ta chết, ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai thương tổn người. Nếu một ngày nào đó, người phản bội ta, ta sẽ tự tay giết người.” Mâu quang sâu thẳm của Hàn Lăng rét lạnh, nhẹ giọng nói nhưng ý tứ phảng phất còn nặng hơn cả Thái Sơn.

Chi Hâm ngốc lăng như pho tượng, thật lâu sau, than nhẹ một tiếng: “Mạng của ta là của tiểu thư.”

Diễm dương cao chiếu, căn phòng cũ nát trần đầy chân tình nhân gian, hơi thở ấm áp bông bênh trên thân thể của một lớn một nhỏ.

Phụng cung, kiến lập hơn trăm năm, hoàng đế đương nhiệm tại vị hơn hai mươi năm. Bên dưới có mười vị hoàng tử, mười lăm vị công chúa.

Mỗi một vị hoàng tử và công chúa chưa lập gia đình, đều ở trong Phụng cung.

Do đó, vì giành được sủng ái của hoàng đế, thân huynh tỷ muội tranh đấu gay gắt không thua gì âm mưu của phi tần hậu cung.

Tứ hoàng tử Phụng Hạo Thiên ở tại Thượng Đình cung.

Thượng Đình cung, chiếm gần trăm nơi, là nơi ở của Tứ hoàng tử, cũng không phải là hoàng tử có cung điện lớn nhất, thế nhưng ở Thượng Đình cung, không chỗ nào không xa xỉ, không chỗ nào không làm cho mọi người hâm mộ.

Phượng Hạo Thiên không có bộc lộ tài năng, mà là, hần am hiểu sâu quy luật sinh tồn trong hoàng gia. Phía sau mẫu phi hần là một gia tộc khổng lồ, mặc dù không giống Tam đại gia tộc, thế nhưng gia tộc này ở Phượng quốc, tiền tài quyền thế được cho là số một số hai. Cho nên, Thượng Đình cung xa hoa, mà không khiến kẻ khác cho rằng hần phô trương, bởi vì tất cả không phải hoàng đế ban tặng, mà là do mẫu phi của hần.

Đối với hần mà nói, về bề ngoài ấy ngược lại vô dụng.

Hôm qua từ Thượng Quan phủ hồi cung, nghe nói có mấy vị hoàng tử tìm đến, người người lời nói mang theo guom giáo, hy vọng có thể hỏi ra một chút gì đó có thể có lợi cho mình, dù sao, một mình đi Thượng Quan phủ, vẫn dẫn đến người dị nghị.

Có điều.....

Hành trình hôm qua, thập phần đáng giá.

Hôm nay, buổi lâm triều kết thúc, hoàng đế Phượng Minh Huy tuyên Phượng Hạo Thiên chờ ở ngự thư phòng Càn Thanh cung.

Bên trong ngự thư phòng trang trọng nghiêm minh, Phượng Hạo Thiên cúi đầu uống trà, chờ người ngồi ở địa vị cao thượng – Phượng Minh Huy – đang phê duyệt tấu chương nói ra nguyên nhân hôm nay triệu kiến hần. Kỳ thực, trên đường tới đây, hần đã phong phanh nghe được vài tin.

Phượng Minh Huy tuy là phụ hoàng hần, thế nhưng trời sinh tính đa nghi, không tin tưởng bất cứ ai.

Trong Thượng Đình cung của hần, có bao nhiêu người là cơ sở ngầm của Phượng Minh Huy, hần vô cùng rõ ràng, sở dĩ, hần có thể được Phượng Minh Huy tin nhiệm hơn những hoàng tử khác, là vì mỗi một chuyện hần làm, đều đã thông qua sự đồng ý của Phượng Minh Huy! Ở trong mắt Phượng Minh Huy, hần là một đứa con trầm tĩnh, lãnh tĩnh hơn nữa còn nghe lời. Song, những chuyện hần âm thầm làm, chỉ sợ Phượng Minh Huy đến chết cũng không biết!

Rũ mắt, quang mang loá mắt lóe ra, muốn đạt được thứ mình muốn, trả giá dù cho có đắt hơn nữa, cũng đáng.

Thường Đức tướng quân ở Hoài An cầu kết với Thái tử Sở quốc, muốn chiếm lấy đất đai màu mỡ biên cương. Hôm nay, Phượng Minh Huy tìm hần, chắc là vì chuyện này đi.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: TÂM TƯ KÍN ĐÁO

Có điều, phụ hoàng phải chăng đã quên, hần năm nay chỉ có mười ba tuổi?

Âm thầm tự giễu cười khê, sinh trong hoàng gia, bắt đầu từ lúc nhỏ, phải học cách tranh đấu với người. Ai sẽ xem người bởi vì tuổi nhỏ, phạm lỗi, mà tha người?

Có lẽ trong nhà bách tính bình dân sẽ có, nhưng trong hoàng thất, sẽ không thấy được.

Thiếu niên nghĩ đến đây, trong đầu hiện lên thân ảnh bé gầy kia, có lẽ hần giúp nàng, là bởi vì bọn họ có chỗ giống nhau.

“Mấy ngày qua học tập tốt không?” Nửa khắc qua đi, Phượng Minh Huy buông bút lông, đem tấu chương để ở một bên, ngẩng đầu nhìn Phượng Hạo Thiên hỏi.

Nghe vậy, Phượng Hạo Thiên đặt chén trà trong tay xuống, sau đó cung kính đáp: “Rất tốt, tạ phụ hoàng quan tâm.”

Phượng Minh Huy gật đầu, trầm tư một lát sau nói: “Thiên nhi, hôm nay phụ hoàng muốn giao cho con một nhiệm vụ quan trọng.”

“Ngà? Phụ hoàng cần nhi thần làm gì, xin cứ việc phân phó, nhi thần nhất định làm hết khả năng.” Thiếu niên chân thành nói, tựa như có thể làm việc vì Phượng Minh Huy, là thiên đại vinh quang.

Phượng Minh Huy thâm trầm, xem ra, hần không chọn sai người, trầm giọng nói: “Thường Đức tướng quân và.....”

Phượng Minh Huy vừa nói vừa đưa mắt đánh giá thần sắc Phượng Hạo Thiên.

Mà Phượng Hạo Thiên lại “chăm chú nghe”, không biết có đúng hay không gật đầu

Xem ra, thật đúng là một tượng gỗ biết nghe lời!

Sau khi nghe toàn bộ lời nói của Phụng Minh Huy, Phụng Hạo Thiên thoáng cái quỳ trên mặt đất, chắp tay nói: “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất định dẹp yên Hoài Đức.”

Phụng Minh Huy vừa lòng gật đầu, “Ừm, chỉ cần Thiên nhi có thể giải quyết viên xon việc này, trăm chắc chắn ban thưởng lớn cho Thiên nhi.”

Ban thưởng? Phụng Hạo Thiên âm thầm bĩu môi cười nhạt.

Ngày hôm sau, Phụng Hạo Thiên đem ba mươi vạn đại quân chạy tới Hoài Đức. Lúc này rời khỏi chùng hơn cả tháng. Khi hắn trở về, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Thượng Quan phủ

Từ sau khi Thượng Quan Quân Dao tiền mất tật mang ở chỗ của Hàn Lăng, đã bị Thượng Quan Chính Hào trách phạt, trong ba ngày không được phép đi ra khỏi phòng nửa bước.

Chỉ có điều, sau khi phát sinh chuyện này, phu nhân cùng thiếu gia, các tiểu thư trong Thượng Quan phủ, vốn tưởng rằng, Thượng Quan Chính Hào sẽ có ánh mắt khác đối đãi với Hàn Lăng, nhưng mà thật không ngờ, Hàn Lăng vẫn ở tại căn phòng rách nát như cũ.

Điều không khỏi khiến người ta tò mò đó là, rốt cuộc Tứ hoàng tử vì sao phải che chở Hàn Lăng?

Mặt khác, thì có chút vui thích, Thượng Quan Quân Dao sau khi trải qua việc này, còn như thế nào gặp người?

Các tiểu thư Thượng Quan gia len lén nghị luận.

“Đại tỷ rất có thủ đoạn, trước kia số lần nàng ức hiếp Hàn Lăng rất nhiều, không ngờ lần này, trong lúc nàng ức hiếp Hàn Lăng, Tứ hoàng tử lại đến.”
Nhị tiểu thư Thượng Quan Mộng Dao nhỏ giọng nói.

Tam tiểu thư Thượng Quan Uyển Đình khẽ cười nói: “Ta thật phần tò mò rốt cuộc có phải Hàn Lăng giết mấy tỷ nữ của đại tỷ hay không?”

“Làm sao có thể! Hàn Lăng mới tám tuổi, đáng dấp gầy yếu, làm sao có thể chống lại năm người? Huống hồ nghe nói trong tay những tỷ nữ kia đều có vũ khí. Có lẽ là đại tỷ muốn giả họa cho Hàn Lăng, mới có thể ra hạ sách này, nhưng đại tỷ căn bản thật không ngờ Tứ hoàng tử sẽ đột nhiên xuất hiện, vạch trần lời nói dối của nàng, khiến kế hoạch của nàng thất bại.” Ngũ tiểu thư Thượng Quan Nhã Lâm nói có đạo lý rõ ràng, bộ dáng như chính nàng nói tất cả đều là sự thật.

“Nói cũng đúng a. Nếu không cha làm sao có thể phạt đại tỷ trong ba ngày không được ra khỏi phòng?” Thượng Quan Uyển Đình liên tiếp gật đầu.

Lúc này, các nàng đều vui sướng khi người gặp họa, sau khi thông qua chuyện này, chắc hẳn trong cảm nhận của cha đại tỷ sẽ không còn quan trọng nữa.

Tại bàn tròn, ba thiếu nữ đều thường trà nói chuyện phiếm, nói chuyện về Thượng Quan Quân Dao.

Mà một thiếu nữ khác chính là Thượng Quan Minh Tiệp lại nhủ chặt mày, dường như không có nghe các nàng nói, thế nhưng nghe thấy các nàng nói đến Hàn Lăng, khuôn mặt liền hiện lên một tia nghi hoặc.

Hàn Lăng, Tứ hoàng tử, giữa bọn họ rốt cuộc có chuyện gì?

Thượng Quan Minh Tiệp hiểu rõ giờ phút này bản thân nhất định là nghĩ ngợi lung tung, một nữ hài tám tuổi, Tứ hoàng tử làm sao có thể ái mộ nàng?
Như vậy rốt cuộc là bởi nguyên do gì, khiến Tứ hoàng tử che chở Hàn Lăng?

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Nghĩ không ra vì sao, từ sau hôm phát sinh chuyện kia, nàng vẫn luôn nghĩ, hiểu rõ trong đó đến tột cùng có chuyện gì, nàng thật phần khẳng định trước đó Tứ hoàng tử và Hàn Lăng chưa bao giờ gặp mặt qua, căn bản không có khả năng có quan hệ! Huống hồ trong Thượng Quan phủ, Hàn Lăng có địa vị thấp kém, chỉ mới tám tuổi, tướng mạo tài hoa mọi mặt đều không xuất chúng, Tứ hoàng tử làm sao có thể chú ý nàng?

Chẳng lẽ là đồng tình?

Có lẽ, có thể, nhất định là đồng tình.

Nếu không thật không thể giải thích.

Nghĩ đến Tứ hoàng tử, trái tim thiếu nữ ngượng ngùng không thôi. Nàng vẫn hy vọng, có một ngày có thể gả cho hắn, cùng hắn tay nắm tay đến già.

“Tứ muội, như thế nào này giờ không nói gì?” Thượng Quan Mộng Dao có chút khát nước, đang muốn uống trà thăm giọng, nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Minh Tiệp có chút dăm chiêu, mở miệng hỏi.

Hai người khác nghe tiếng tò mò nhìn sang Thượng Quan Minh Tiệp.

Thượng Quan Minh Tiệp nhún vai cười nói: “Ta đang suy nghĩ, đại tỷ thực sự lại ngu xuẩn như vậy sao, bảo các tỷ nữ đi phòng của Hàn Lăng tự sát?”

Một câu vạch ra điểm đáng ngờ mấu chốt nhất, ba vị thiếu nữ nghe vậy cúi đầu uống trà, suy nghĩ.

Trong lúc các nàng đang suy nghĩ nguyên nhân, từ hành lang đi tới đoàn người. Người đi phía trước chính là người bị Thượng Quan Chính Hào hạ lệnh trong ba ngày không được ra khỏi phòng nữa bước – Thượng Quan Quân Dao.

“Đại tỷ?”

Nàng làm sao có thể đi ra?

Thượng Quan Minh Tiệp nhường mảy, nàng không nghe theo mệnh lệnh của cha, tự ý đi ra?

“Các muội muội chắc đang hiếu kỳ, ta vì sao chưa qua ba ngày thời gian mà đi ra ngoài phải không?” Thượng Quan Quân Dao cười thập phần sáng lạn hỏi.

Lúc này, không biết vì sao ở trong mắt vài thiếu nữ, nàng cười càng là sáng lạn, thì càng cảm thấy gượng ép.

“Đúng vậy, đại tỷ, cha không phải bảo tỷ bề quan ba ngày sao? Còn có một ngày nữa mà, bây giờ tỷ làm sao có thể đi ra?” Thượng Quan Uyển Đình nghi vấn hỏi.

Thượng Quan Quân Dao lẩn tránh, một tia xấu hổ hiện lên, hơi oán khí nói: “Còn không phải bởi vì Tứ hoàng tử đột nhiên xuất hiện, phụ thân vì cho Tứ hoàng tử một cái công đạo, mới bắt ta bề quan ba ngày, tuy nhiên, nhận được tin tức, Tứ hoàng tử đã rời khỏi kinh thành. Cho nên cha cho phép ta có thể ra trước một ngày.” Sau khi có thể đi ra, nàng lập tức chạy tới nơi này, mục đích chính là muốn mấy muội muội đừng lên lút nghị luận.

Nàng muốn sửa lại án xử sai cho bản thân, bằng không sau này ở trong phủ, nàng sẽ không ngóc đầu lên được!

“Hóa ra là như vậy! Hai ngày nay làm khó đại tỷ rồi. Có điều tiện nha đầu Hàn Lăng kia cũng thật là, làm sao có thể khiến Tứ hoàng tử giúp nàng chứ, nếu không phải có lời nói của Tứ hoàng tử, thì ngày hôm qua tiện nha đầu kia đã sớm chết.” Lời nói của Thượng Quan Mộng Dao mang theo hai ý nghĩa nói.

“Đúng vậy, đại tỷ, kỳ thật chiều nay của tỷ rất cao minh, dùng mạng của bọn tỷ nữ đổi mạng Hàn Lăng, mặc dù có chút không đáng, thế nhưng nếu Hàn Lăng chết, trong lòng đại tỷ và chúng ta đều thoải mái. Nhưng mà, ai ngờ đâu, Tứ hoàng tử lại đột nhiên xuất hiện a!” Thượng Quan Nhã Lâm ton hót, miệng âm thầm cười nhạo nói.

“Không ngờ tiện nha đầu Hàn Lăng vậy mà rất may mắn.” Thượng Quan Uyển Đình khẽ cười nói.

Thượng Quan Minh Tiệp trầm tĩnh yên lặng đánh giá phản ứng của Thượng Quan Quân Dao.

Thượng Quan Quân Dao siết chặt tay thành quả đấm, vẻ mặt phẫn nộ, “Các ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ cho rằng là ta vu hãm Hàn Lăng?”

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: CẨM PHÂN THIẾT HẠ ÂM MUÙ

Thượng Quan Minh Tiệp trầm tĩnh yên lặng đánh giá phản ứng của Thượng Quan Quân Dao.

Thượng Quan Quân Dao siết chặt tay thành quả đấm, cẩm phân nói: “Các ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ cho rằng là ta vu hãm Hàn Lăng?”

“Không phải sao?” Trừ bỏ Thượng Quan Minh Tiệp, mấy người còn lại cùng nhau hỏi ngược lại.

Thượng Quan Quân Dao phẫn nộ càng dữ dội, cơ hồ có chút điên cuồng, nếu không phải ở nơi này có âm thanh chim chóc, côn trùng, sợ rằng đã có thể nghe được tiếng răng nanh va chạm vào nhau, “Năm tỷ nữ xác thực là do Hàn Lăng giết.”

Lời của nàng vừa rơi xuống,

Mấy thiếu nữ nhin không được khẽ cười ra tiếng: “Đại tỷ, ở đây không có người khác, chúng ta đều là tỷ muội, tỷ không cần nói như vậy, kỳ thực cụ thể chuyện tình là gì, chúng ta đều có thể đoán được.”

“Toàn bộ những lời của ta đều là sự thật! Ta tận mắt thấy, Hàn Lăng dùng trăm gài tóc và dùng tốc độ nhanh như chớp giết năm tỷ nữ.” Sắc mặt Thượng Quan Quân Dao u ám không nói.

Thượng Quan Minh Tiệp luôn quan sát thần sắc của nàng, theo mỗi một câu nàng nói ra, sắc mặt lại càng ngưng trọng. Y theo hiểu biết của nàng đối với đại tỷ, nàng bây giờ phần nộ như vậy, cũng đủ để chứng minh, nàng không có nói dối.

Nghĩ đến đây, trái tim đột nhiên trầm xuống, nếu thực sự như nàng nghĩ, Hàn Lăng dĩ vãng nhất gan nhu nhược trong cảm nhận của nàng nay sụp đổ hoàn toàn.

Nếu Hàn Lăng thật có thể giết người, hơn nữa ở trước mặt cha và Tứ hoàng tử hoàn mỹ thoát tội, như vậy, Hàn Lăng mới tám tuổi không khỏi quá mức đáng sợ!

Buổi tối hôm đó, đối mặt ác lang hung ác, Hàn Lăng đột nhiên chuyển biến, nàng căn bản không nên lừa dối bản thân rằng Hàn Lăng vẫn là đứa nhỏ luôn chịu người ức hiếp!

Đáng sợ! Lông tóc dựng đứng!

Ánh mắt băng lãnh không có một tia độ ấm như thế, thủ đoạn tàn nhẫn không chừa lại con đường sống, cho dù đêm đó năm ác lang vây quanh nàng, nàng vẫn mặt không đổi sắc. Phần can đảm này, thử hỏi có mấy người có thể có?

Trong vài tỷ muội, đại tỷ và Ngũ muội đồng dạng ái mộ Tứ hoàng tử, đối với các nàng, nàng căn bản không có một tia uy hiếp.

Biết rõ không nên có ý nghĩ xấu xa như thế, Tứ hoàng tử làm sao có thể thích một đứa nhỏ chỉ có tám tuổi.

Thế nhưng, cái loại cảm giác nguy hiểm trí mạng này lại nảy sinh trong lòng nàng, cứng cổ, và sinh trưởng.

“Tứ muội, người cũng không tin những lời ta nói?” Thượng Quan Quân Dao thấy mấy người Thượng Quan Mộng Dao căn bản không tin, rơi vào đường cùng, ánh mắt đảo qua nhìn thấy đáng vẻ như đang suy nghĩ của Thượng Quan Minh Tiệp, lập tức có chút hy vọng hỏi.

Thượng Quan Minh Tiệp từ trong hoảng thần trở lại, rồi sau đó lắc đầu, “Ta không xác định.” Dù sao chuyện này có chút bất khả tư nghị*. (* khó có thể tin)

Thượng Quan Quân Dao nhất thời lửa giận ngút trời, “Các người bây giờ không tin ta, không sao, tuy nhiên ta xin khuyên các người, nếu cho rằng những lời ta nói hôm nay chỉ là nguy biến, chung quy có một ngày các người sẽ nằm trong tay nàng!”

“Đại tỷ, chúng ta không ngờ, có thể phân biệt thật giả, cho nên, không cần đại tỷ quan tâm. Hai tháng sau là bách hoa yến, đại tỷ nếu như không phí phen tâm tư nói những điều này, chỉ sợ cũng không thể được như mong muốn.” Thượng Quan Mộng Dao đem tầm mắt từ trên người Thượng Quan Nhã Lâm, Minh Tiệp đảo qua, rồi sau đó dừng ở trên người Thượng Quan Quân Dao, thuyết đạo nói.

Ba người các nàng đều ái mộ Tứ hoàng tử, trong chúng tỷ muội thì điều này không phải là bí mật. Song, cuối cùng ai trở thành Vương phi, bây giờ còn chưa biết được.

Sắc mặt Thượng Quan Quân Dao nhất thời trầm xuống. Bách hoa yến hai tháng sau, nàng tuyệt đối không thể phát sinh ngoài ý muốn gì. Vị trí Tứ Vương phi phải là của nàng!

Thượng Quan Minh Tiệp và Nhã Lâm đồng thời cúi đầu trầm tư.

“Chuyện này không nhọc các người lo lắng, tuy nhiên ta vẫn hảo tâm nói cho các người, cẩn thận Hàn Lăng!” Thượng Quan Quân Dao trầm giọng nói.

“Đại tỷ, người không cần lo lắng.” Thượng Quan Mộng Dao khẽ cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thượng Quan Quân Dao càng khó coi, “Một ngày nào đó ta sẽ cho các người biết ta không có nói sai.” Ngày hôm qua chẳng qua chỉ là một trường hợp ngoại lệ, nàng nhất định có thể tìm được cơ hội, khiến Hàn Lăng nói với mọi người, là nàng giết người! Hơn nữa, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp đẩy đoạ nàng, giày vò nàng đến chết, mới có thể giải hận!

Thượng Quan Minh Tiệp dời tầm mắt phức tạp ra khỏi người Thượng Quan Quân Dao. Sau đó cúi đầu trầm tư.

Thượng Quan Quân Dao hừ lạnh một tiếng, tức giận rời khỏi.

Lưu lại vài thiếu nữ ở đằng sau âm thầm chế nhạo.

Trắng sáng rực bên nhon xuyên qua cửa sổ, gió lạnh mang theo khí đêm xuyên thấu gian phòng.

Hàn Lăng đứng trước cửa sổ chừng ba canh giờ.

Trước giờ Ngọ, Chi Hâm làm xong công việc sau đó trở về mang theo ngo thiện, sau khi dùng xong ngo thiện Hàn Lăng liền đứng trước cửa sổ, đến giờ vẫn không nhúc nhích.

Chờ sau khi làm xong việc mà tiểu thư bảo nàng làm rồi trở về, vẫn thấy tiểu thư đứng trước cửa sổ, vẫn là ở vị trí kia! Loại tư thái kia!

Tiểu thư thế nhưng lấy tư thái như vậy đứng một ngày.

“Tiểu thư, nô tỳ hôm nay làm việc có chút chậm, cho nên mới chậm hơn nửa canh giờ so với lúc thường, đây là bữa tối, tiểu thư xin dùng.” Chi Hâm nhìn bóng lưng Hàn Lăng, nhẹ giọng nói, trong giọng nói có thể nghe được vẻ mệt mỏi của nàng.

Hàn Lăng xoay người, gật đầu, đi tới bàn, ngồi xuống, tầm mắt dừng trên thức ăn, tối nay trên com trắng, có thêm vài cọng rau, trong trí nhớ còn sót lại của Thượng Quan Hàn Lăng, mỗi ngày có thể ăn com trắng đã là không tệ.

“Tiểu thư, sao người không ăn?”. Chi Hâm sau khi đem đồ ăn bỏ xuống, vẫn luôn vội vàng quét tước phòng, lo lắng nhìn thấy Hàn Lăng thất thần nhìn chằm chằm com trắng, không nhìn được mở miệng hỏi. Tầm mắt đảo qua com trắng óng ánh, lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng.

Hàn Lăng đem cử động của nàng thu vào trong mắt, rồi sau đó thanh thanh nói: “Ta không muốn ăn.”

“Vì sao?” Chi Hâm kinh ngạc, tiểu thư mọi khi một mình là có thể ăn hết một chén com lớn, tối hôm nay, vì sao lại nói không muốn ăn?

“Không nên lãng phí.” Hàn Lăng lạnh lùng đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ.

Lông mày Chi Hâm nhíu chặt, nhìn phía trên chén com vẫn còn bốc nhiệt, chỉ có thể ngồi xuống.

Một khắc đồng hồ qua đi.

Thân ảnh nhỏ gầy đứng ở phía trước cửa sổ, dưới ánh sáng lạnh lạnh của ánh trăng, xoay người nhìn Chi Hâm, nhẹ nhàng nói: “Chi Hâm, nếu có một ngày có cơ hội rời khỏi nơi này, người sẽ rời khỏi chứ?”

Thượng Quan phủ, không lưu được nàng.

Bị một thân phận nhu nhược trói chặt, nàng cái gì cũng không làm được! Ngay cả [ăn, mặc, ở, đi lại] đều phải dựa vào một thiếu nữ tử. Nàng không muốn lưng đeo nhiều như vậy, cũng không muốn dựa vào bất luận kẻ nào sinh tồn.

“Rời khỏi? Nô tỳ là nô tịch, cả đời đều là nô lệ. Đây là sự thật không thể thay đổi, cho dù rời khỏi Thượng Quan phủ, nô tỳ vẫn là nô lệ.” Chi Hâm kinh ngạc ngẩng đầu, miệng khuyếch đại nhìn Hàn Lăng, thần sắc kinh ngạc nhanh chóng biến mất, thay vào đó là bất đắc dĩ và cam chịu số phận.

Nghe vậy, đôi mắt Hàn Lăng chợt lóe, lạnh giọng nói: “Vận mệnh không phải nằm trong tay kẻ khác, mà phải do chính mình nắm lấy.”

Chi Hâm giật mình sững sờ, vận mệnh phải do chính mình nắm lấy? Khi nàng biết cả đời đều là nô lệ, liền chưa từng có mơ mộng hão huyền, đem vận mệnh nắm trong tay chính mình. Thở dài, “Đây chỉ là mơ.” Là một giấc mơ xa vời không bao giờ có thể thành hiện thực.

Khóe miệng Hàn Lăng nhếch lên, cười tươi sáng, vô cùng chói mắt, đoạt nhãn tâm phách, “Rất nhanh người sẽ biết, điều đó có đúng là mơ hay không.” Hai ba ngày tĩnh dưỡng đối với nàng mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: MỤC ĐÍCH LÀ GÌ?

Ánh dương quang xuyên qua khe hở. Thư thẳng, trải dài. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi, tạo thành một đường tuyết trần, bao phủ thân ảnh nhỏ bé đơn độc mà phiêu dạt.

Núi xanh mây trắng, vô phong vô lãng, tĩnh lặng.

Thượng Quan phủ, trung viện, thư phòng.

“Hai ngày nay Hàn Lăng có gì khác thường?” Thượng Quan Chính Hào trầm giọng hỏi.

Quản gia Lâm Phong cúi đầu trả lời: “Vẫn luôn ở trong phòng không có đi ra ngoài.”

“Ngà?” Mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt Thượng Quan Chính Hào chợt lóe, “Một chút động tĩnh cũng không?”

“Vâng, lão gia, tuy rằng nô tài biết chuyện tình trước đây của Lục tiểu thư rất ít, nhưng nghe từ miệng những nô tài khác truyền nhau, Lục tiểu thư cực kỳ nhất gan. Mà hai ngày nay Lục tiểu thư biến hóa rất lớn, nô tài đoán, có lẽ là bởi vì có Tứ hoàng tử làm chỗ dựa cho Lục tiểu thư.” Lâm Phong cẩn thận suy đoán.

“Tứ hoàng tử tuyệt đối không phải là người đơn giản, hắn sẽ không làm chuyện vô ích đối với bản thân. Hàn Lăng ở Thượng Quan phủ, cho tới bây giờ cũng không có nhận được quan tâm gì, hơn nữa bây giờ mới tám tuổi, đối với Tứ hoàng tử mà nói, Hàn Lăng không đáng để hắn hao tổn tâm cơ như thế. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?” Thượng Quan Chính Hào vừa nói vừa cau chặt hai mày, nay quan hệ của Tam đại gia tộc và hoàng tộc thập phần tế nhị, nếu lỡ không cẩn thận sẽ khiến cho trăm năm căn cơ của Tam đại gia tộc lung lay, thậm chí bị hủy diệt. Cho nên, mỗi một bước đi đều phải cẩn thận, nay, tộc trưởng hai đại gia tộc khác, đều đề nghị cùng hoàng thất liên nhân*, lấy điều này duy trì quan hệ tế nhị.

*liên nhân: kết thân, đám cưới hoàng thất.

Mà nay vài nữ nhi của hắn ngoại trừ Hàn Lăng, những đứa khác đều đã sắp mười ba tuổi, vừa vặn có thể tham gia yến thượng tuyển phi ba năm một lần, tiến hiến cho Hoàng thượng và hoàng tử.

Thông qua vài năm quan sát, trong các hoàng tử thì nhân tài kiệt xuất nhất phải nói đến là Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử. Người có cơ hội kế vị nhất cũng là hai người bọn họ.

Cho nên, hắn phải lựa chọn. Rốt cuộc nên lôi kéo Tứ hoàng tử hay là Lục hoàng tử. Hoặc, lôi kéo hai bên, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào?

Vốn tưởng rằng người Tứ hoàng tử vừa ý sẽ là Dao Nhi và Tiệp nhi. Không nghĩ tới, đột nhiên Tứ hoàng tử lại có tâm với Hàn Lăng, một đứa không được xem trọng nhất.

Hàn Lăng còn chưa tròn mười ba tuổi, Tứ hoàng tử năm nay đã mười ba, đã hiểu biết tình yêu nam nữ. Ngày đó, Hàn Lăng vẫn tựa vào góc tường không nhúc nhích, Tứ hoàng tử vứt đi thân phận mà lo lắng, tuyệt đối không phải như lúc trước hắn suy đoán đơn giản chỉ là đồng tình và thương hại.

Chẳng lẽ, Tứ hoàng tử có sở thích đặc biệt? Yêu thích tiểu hài tử?

Khuôn mặt Thượng Quan Chính Hào vặn vẹo, nếu thực sự là như thế, Hàn Lăng cũng có tác dụng.

Về phần bên Lục hoàng tử, năm nữ nhi tùy hắn chọn lựa.

“Nô tài có một ý nghĩ, nếu Tứ hoàng tử đã có ý định bảo hộ Lục tiểu thư, chúng ta liền biết thời biết thế, sau này đối đãi Lục tiểu thư tốt một chút.” Lâm Phong nói ra ý nghĩ của mình.

Thượng Quan Chính Hào lắc lắc đầu, “Rốt cuộc Tứ hoàng tử nghĩ như thế nào, chúng ta còn chưa biết rõ. Cho nên, muốn biết xác thực một chút, sẽ xuống tay từ trên người Hàn Lăng. Mang Hàn Lăng đến gặp ta.”

“Vâng, lão gia.”

Thiên lam vân bạch, gió nhẹ quạt vào mặt.

Hàn Lăng đi ra phòng, đứng ở trong sân, một đôi hàn mâu như có như không đánh giá bốn phía.

Gió thổi qua ngọn cây, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng y phục lay động theo gió.

Bốn phía căn phòng trọ trọ này, có mười người giám thị.

Hàn mâu hiện lên tia sáng lạnh, Thượng Quan Chính Hào có phần quá mức đánh giá cao một đứa nhỏ. Từ sau khi Phượng Hạo Thiên xuất hiện ở chỗ này, Thượng Quan Chính Hào bắt đầu âm thầm làm hàng loạt động tác.

Mục đích là gì?

Cười lạnh, có mười mấy người thì vọng tưởng ngăn cản nàng? Kiếp trước, nàng không dựa vào bất cứ vũ khí gì, trong rừng rậm nguyên sơ, cùng mãnh thú đối kháng chém giết, đối với nàng mà nói, mãnh thú so với người càng đáng sợ hơn!

Người có lực lượng vô hạn, thì đi khai quật, có thể làm cho nó cường đại đến mức độ nào. Mặc dù lúc này, thân thể của nàng là thân thể của đứa nhỏ, sức lực không đủ. Nhưng kỹ xảo giết người không ở sức lực, mà là ở chỗ mau, ngoan, chuẩn.

Hàn mâu híp lại, nếu nàng muốn rời khỏi, Thượng Quan phủ tuyệt đối sẽ không giữ được nàng. Chẳng qua là, nàng muốn rời khỏi, cũng muốn mang theo Chi Hâm cùng đi.

Khi Lâm Phong đến nơi đây, nhìn thấy Hàn Lăng đang đứng giữa sân, nửa híp mắt dường như suy nghĩ cái gì. Chỉ là, trong lúc nàng vô ý đó lại tản mát ra lãnh ý rét thấu xương, làm cho Lâm Phong nhũn mảy.

Hắn càng ngày càng cảm thấy Lục tiểu thư thần bí, sắc sảo như vậy, nghĩ như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, sẽ xuất hiện ở trên thân thể đã từng nổi

danh nhu nhược của nàng.

Khi hần đứng ở trước mặt Hàn Lăng, không tự giác khom lưng, “Lão gia muốn gặp Lục tiểu thư, xin Lục tiểu thư theo nô tài.”

Hàn Lăng nhìn Lâm Phong, tìm tòi ký ức lưu lại trong đầu, Lâm Phong người này, là quản gia trong phủ, tâm phúc của Thượng Quan Chính Hào.

Hàn Lăng đưa ánh mắt đánh giá qua lại trên người Lâm Phong, trên trán Lâm Phong chợt chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Lâm Phong oán thăm, hần vậy mà lại sợ một tiểu hài tử!

Một lúc lâu, Hàn Lăng thu hồi tầm mắt, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng nói: “Đi.”

“Vâng, Lục tiểu thư mời theo nô tài.” Lâm Phong nhất thời thở dài một hơi, đi ở phía trước dẫn đường cho Hàn Lăng.

Trên con đường xa lạ, ý cười châm chọc bên miệng Hàn Lăng càng sâu, Thượng Quan Hàn Lăng chưa bao giờ đi qua con đường này. Cho nên, Lâm Phong mới phải đi trước dẫn đường.

“Tiểu thư!” Phía sau Hàn Lăng vang lên một tiếng thét kinh hãi.

Quay đầu lại, Chi Hâm đã cuống quýt chạy tới, “Tiểu thư, người đây là?” Chi Hâm nhìn về Lâm Phong phía trước, Lâm quản gia muốn dẫn tiểu thư đi đâu?

“Có một số việc cần đi xử lý.” Hàn Lăng thần nhiên lãnh đạm giải thích, sau khi thấy vẻ mặt lo lắng của Chi Hâm, Hàn Lăng nói tiếp: “Ta không có việc gì.”

“Vâng, vậy tiểu thư hãy chú ý mọi sự.” Chi Hâm gật đầu thật mạnh, có những lời này của tiểu thư, nàng tin tưởng tiểu thư sẽ không có chuyện gì.

Sau khi thấy Chi Hâm yên tâm, Hàn Lăng đi theo sau Lâm Phong, tiếp tục không sợ hãi đi về phía trước.

Bên trong thư phòng, hai mắt lời đòi của Thượng Quan Chính Hào đánh giá người giữa sảnh, Hàn Lăng đang đối diện hần.

Hàn Lăng nâng đầu, lộ vẻ cao ngạo. Dưới sự đánh giá của Thượng Quan Chính Hào, không sợ hãi đáp lại ánh mắt của hần.

Thượng Quan Chính Hào thấy thế, nhú nhú mày. Quả thật ý vào có Tử hoàng tử làm chỗ dựa, mà trở nên không hiểu chừng mực? Nhân thân hung ác, không hồ là tiện thiếp sở sinh, ngu dốt! Hần không biết là, Hàn Lăng cũng không phải dựa vào Phụng Hạo Thiên mà ngang ngược, mà là bởi vì, bản tính nàng vốn như thế.

Thấy ngoạn ý trong đáy mắt Thượng Quan Chính Hào, Hàn Lăng cười lạnh trong lòng, “Có chuyện gì, nói thẳng đi.”

“Láo xược! Quý xuống!” Thượng Quan Chính Hào gầm lên. Hần còn chưa lên tiếng, mà nàng đã dám mở miệng trước.

Hàn Lăng nhú mày, bờ môi khẽ nhếch, cười nói: “Hôm nay ông tìm ta, không phải chỉ là vì muốn ta quý xuống chứ.” Ánh mắt ngày đó hần đánh giá Phụng Hạo Thiên và nàng, thì nàng chỉ biết, sớm hay muộn sẽ có một ngày, Thượng Quan Chính Hào sẽ đánh chủ ý lên nàng.

“Quý xuống!” Thượng Quan Chính Hào thấy Hàn Lăng không có nửa điểm sợ hãi, hơn nữa rất hiển nhiên không nghe theo lời hần quý xuống! Một đứa nhỏ làm cho hần chán ghét, mà cũng dám vô lễ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: CỰ TUYỆT

“Nói ra mục đích hôm nay ông muốn gặp ta đi.” Hàn quang sắc bén của Hàn Lăng quét tới, giọng nói non nớt nhưng bao hàm lệ khí.

Trong đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Chính Hào hiện lên một tia kinh ngạc, khí thế bức này sẽ ở trên người một tiểu cô nương không được ai chú trọng sao? Lại còn là một đứa nhỏ tám tuổi! Tử hoàng tử âm thầm bang trợ tuyệt đối sẽ không khiến một đứa nhỏ vốn ngu xuẩn có thể có cuồng vọng như vậy!

Nàng đúng là hoàn toàn không sợ hần! Hơn nữa biết hôm nay hần tìm nàng là có mục đích.

Hồ ly xảo quyết Thượng Quan Chính Hào lập tức trong lòng có cân nhắc, nhỏ tuổi như vậy, không có ai chỉ đạo, có thể có một thân lạnh lùng và sát khí kinh người, nếu có thể vì hần sử dụng, sẽ là một quân cờ vô cùng lợi hại, sử dụng thoả đáng, sẽ đạt được mục đích. Nếu không phải? Sát khí trong mắt

chợt lóe mà qua. Như vậy, hẳn sẽ giết nàng!

Hàn Lăng đối với sát khí rất là miễn cảm, khoe miệng lạnh lùng nhướng lên, nổi lên sát ý với nàng sao?

“Ngươi làm sao quen biết với Tứ hoàng tử?” Thượng Quan Chính Hào suy tư nửa ngày, cuối cùng quyết định trước bỏ qua cho sự vô lễ của Hàn Lăng. Mục đích hôm nay của hắn không phải là giáo huấn nàng, về sau muốn dạy dỗ nàng còn có rất nhiều cơ hội.

Tứ hoàng tử? Quả nhiên có liên quan đến Phụng Hạo Thiên. Hàn Lăng chậm rãi cười khê, thế nhưng còn mang theo hương vị tuyệt mị khuynh thành, “Ta không quen biết Tứ hoàng tử.” Kéo xa quan hệ của nàng và Phụng Hạo Thiên.

“Không quen biết? Nếu không phải ngươi chủ động kết thân với Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử làm sao lại đi tìm ngươi? Hơn nữa còn giải vây cho ngươi? Đừng có ý định đối gạt, nếu không vì phụ sẽ không bởi vì ngươi là nữ nhi của vi phụ, mà tha ngươi!” Giọng Thượng Quan Chính Hào lạnh lẽo vô cùng. Dứt lời dường như vì chứng thực những lời hắn nói là thật, sau khi uy hiếp cười lạnh vài tiếng, cầm chén trà trong tay, “Bang” ném tới phía trước Hàn Lăng.

Nước trà tung tóe bốn phía, hương trà bay vào mũi, sát khí chợt nổi lên.

Hàn Lăng chỉ hơi nhíu mày, khê cười, “Về phần ta nói có đúng sự thực hay không, có lẽ ông phải hỏi Tứ hoàng tử mới biết được.” Nhìn Thượng Quan Chính Hào ần ần tức giận, trong lòng nàng nổi lên lãnh ý, đối với một đứa nhỏ “tám” tuổi lại dùng ngoan chiêu đe dọa như thế, đây là cách làm phụ thân từ trước đến nay của hắn sao? Đối xử khắc hằn o với đám người Thượng Quan Quân Dao, e rằng chỉ có Thượng Quan Hàn Lăng nghiệp chùng do tiện thiếp sở sinh mới như vậy?

Trong Thượng Quan phủ, ngoại trừ Chi Hâm, người khác, ở trong mắt của nàng, chỉ là súc sinh!

Thượng Quan Chính Hào giận dữ, “Hừ.” Bị thái độ của Hàn Lăng khiêu khích hắn tức giận quên mất thân phận của bản thân, đối với Hàn Lăng giận tím mặt, cao giọng hô.

“Tin tưởng với thực lực của Thượng Quan phủ, đối với ông mà nói, điều tra rõ lời nói của ta có đúng sự thật hay không cũng không khó, trái lại còn dễ dàng! Nhiều năm như vậy, y phục ta không thể che cơ thể, ăn không đủ no, mặc kệ bất cứ ai khi nhục, ta cũng không phản kháng, bị bọn nô tỳ buộc nhảy xuống hồ nước, cũng không có ai cứu giúp, mấy ngày trước đây thế nhưng còn muốn đem ta làm đồ ăn cho dã lang, nếu không phải ta đột nhiên chuyển “tình”, e rằng bây giờ đã không còn hài cốt.” Hàn Lăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Chính Hào, khoe miệng cong lên, mặt mang theo ý cười, nhẹ nhàng nói.

Tiếng nói nhẹ nhàng mà hồ hững, kể ra hết thấy mọi thứ mà Hàn Lăng từng trải qua. Tuy rằng tất cả cũng không phải là Hàn Lăng hiện tại trải qua, thế nhưng trong lúc đơn giản kể rõ hết thấy, cơ thể Hàn Lăng lại run rẩy.

Mâu quang Hàn Lăng chợt lóe, trong lòng, nàng mặc kệ Thượng Quan Hàn Lăng đã từng gặp phải hết thấy, nhưng, tại thời khắc nàng mở mắt kia, thân thể này chính là của nàng, tất cả mọi người làm hại nàng thì nhất định phải trả giá thảm khốc!

“Ông nói đi, dựa vào hoàn cảnh của ta, có thể quen biết được với Tứ hoàng tử tôn quý sao?”

“Ngày đó hẳn vì sao lại xuất hiện trước mặt ngươi?” Sắc mặt Thượng Quan Chính Hào không có thay đổi, ngay cả khi nghe được Hàn Lăng nói bản thân suýt nữa chết trong hồ nước và bị đem làm thức ăn cho sói, ánh mắt Thượng Quan Chính Hào cũng không mấy may chớp động! Đối với hắn mà nói, nữ tử ngu xuẩn và không sử dụng được, không xứng để hắn ngó mắt tới, mặc kệ nàng có phải thân nhân của hắn hay không! Điều bây giờ hắn muốn biết nhất chính là Hàn Lăng rốt cuộc có đủ tư cách để hắn sử dụng hay không!

Nghe vậy, mặt Hàn Lăng vẫn mang ý cười, “Cho nên, mặc kệ ông muốn làm cái gì, hay là muốn lợi dụng ta đạt được mục đích gì, đáp án cho ông, sẽ là..... Không!” Bất kể là kiếp này hay kiếp trước, nàng cũng sẽ không để bất cứ ai uy hiếp nàng!

Bờ môi Thượng Quan Chính Hào căng cứng, “Lá gan của ngươi cũng đủ lớn!”

“Ông cảm thấy ta sợ sao?” Cho dù kiếp trước đối mặt với sự phản bội của bạn tốt, lúc súng trong tay hắn bắn ra viên đạn xuyên thấu đầu nàng, thì nàng cũng không có một tia sợ hãi!

Miệng nàng nở ra nụ cười tàn nhẫn, chết còn không sợ. Nàng còn sợ gì nữa!

Trái tim Thượng Quan Chính Hào run lên, trước đây hắn quả nhiên đã xem nhẹ nàng! Xem ra, mặc kệ dùng bất cứ thủ đoạn nào, hắn nhất định phải làm cho nàng nghe theo mệnh lệnh của hắn! “Tốt, tốt lắm. Có thể có dũng khí ấy, không hổ là nữ nhi của vi phụ.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận, lập tức thay đổi sắc mặt. Vô cùng hiền lành thật đúng là hình mẫu của một tử phụ.

Hàn Lăng nhướng mày, thay đổi sách lược sao? Cường ngạnh không được nên đổi thành mềm nhẹ?

“Chỉ cần sau này ngươi nghe theo an bài của vi phụ. Ngày sau ngươi cùng các vị tỷ tỷ ăn mặc như nhau, đồng thời hàng tháng trong phủ sẽ cho ngươi thêm năm mươi lượng bạc!” Thượng Quan Chính Hào thấy Hàn Lăng vẫn chưa nói gì, cho rằng nàng đang làm cao. Âm thầm đắc ý, tiểu hài tử dù sao cũng là tiểu hài tử, nàng mặc dù có phần không giống, nhưng cũng sẽ bị lợi ích trước mắt mê hoặc thôi!

Sau khi nghe xong hắn nói, hai tròng mắt Hàn Lăng nheo lại, chậm rãi khê cười nói: “An bài?”

“Nếu Tứ hoàng tử đối với người có vài phần ý tứ. Như vậy tận lực hết khả năng thắt chặt quan hệ với Tứ hoàng tử, tuyển phi yến hai tháng sau người cũng cùng đi, tuy rằng tuổi của người không được phép tham gia. Thế nhưng Tứ hoàng tử nếu như có thể chờ, cũng có thể làm cho Hoàng Thượng hạ chỉ chi hôn.” Thượng Quan Chính Hào ôn hòa cười nói. Chờ đợi Hàn Lăng gật đầu. Hắn cho rằng chỉ với chút chuyện này, đối với một người luôn ăn không no mặc không đủ như Hàn Lăng, đã là thiên đại ban ơn! “Hơn nữa từ nay về sau, người còn có thể học múa, đánh đàn, thư pháp, chơi cờ.”

Hoá ra mục đích sau cùng của hắn chính là như vậy. Cười nhạt, môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ mở, Hàn Lăng phun ra hai chữ: “Vọng tưởng”. Xoay người, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Thượng Quan Chính Hào, dùng sức đá văng cánh cửa, rời khỏi gian phòng.

.....

Sau khi Hàn Lăng rời khỏi, Thượng Quan Chính Hào rống giận: “Lâm Phong!”

Quản gia Lâm Phong hốt hoảng chạy vào: “Lão gia.”

“Bắt đầu từ hôm nay, không được cho Hàn Lăng bất cứ thức ăn nào, ngay cả nước cũng không cho!” Trong đôi mắt Thượng Quan Chính Hào nổi lên mây đen, tiếng quát tàn nhẫn mà hung ác. Nếu nàng không biết phải trái, như vậy bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ để cho nàng biết hậu quả của việc không nghe lời!

Xa xa, tiếng rống giận của hắn không sót chữ nào lọt vào tai Hàn Lăng. Hàn Lăng nở nụ cười, thời gian phải rời đi càng ngày càng gần, từ hôm nay trở đi, Thượng Quan phủ sẽ không còn ‘yên ả’ như vậy nữa!

Mà Thượng Quan Quân Dao đang muốn đi tìm Thượng Quan Chính Hào làm nũng thì nghe được tiếng nổ rống của Thượng Quan Chính Hào, liền biết có người chọc giận cha. Lập tức ần lui thân hình, đợi sau khi quản gia Lâm Phong đi ra, nàng hỏi kỹ thì biết được, hoá ra Hàn Lăng chọc giận cha. Ông trời có mắt, ban cho nàng cơ hội ra tay với Hàn Lăng mà không cần tốn nhiều sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: SÓNG NGẦM

Màn đêm buông xuống, gió mát thấu xương.

Đêm hôm đó, Thượng Quan Quân Dao tìm cơ hội đi thư phòng cầu kiến Thượng Quan Chính Hào, lúc này Thượng Quan Chính Hào vẫn đang phần nộ ở bên trong.

Thượng Quan Quân Dao không ngu ngốc, sau khi biết Hàn Lăng như thế nào làm Thượng Quan Chính Hào giận dữ, liền tận dụng thời gian một buổi chiều suy nghĩ làm sao có thể bắt động thanh sắc, đồng thời không để bất luận kẻ nào hoài nghi đến việc mưu hại Hàn Lăng của nàng.

Trời không phụ người có lòng, nàng cuối cùng cũng nghĩ được phương pháp.

Nàng nở nụ cười gian trá nhìn Thượng Quan Chính Hào.

Thượng Quan Chính Hào vẫn chưa thấy ý cười gian trá trên môi Thượng Quan Quân Dao, sau khi ngẩng đầu nhìn lướt qua, trầm giọng nói: “Có chuyện gì?”

“Dao Nhi được biết hôm nay tâm tình của cha không tốt, liền đến trừ phòng hằm một chén thực thiện thanh nhiệt trừ hỏa cho cha.” Thượng Quan Quân Dao tươi cười vô cùng ngọt lịm nói, nói xong liền đem chén thực thiện trong tay còn đang bốc khói nghi ngút đến trước mặt Thượng Quan Chính Hào.

Thượng Quan Chính Hào nghe vậy, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, vẫn chưa nhìn thực thiện trên bàn, mà ngữ khí thập phần băng lãnh hỏi: “Dao Nhi, con biết cái gì?”

Thượng Quan Quân Dao khẽ cười một tiếng, nói: “Cha muốn lợi dụng Hàn Lăng đến lôi kéo Tứ hoàng tử phải không?”

Hai mi Thượng Quan Chính Hào cau lại, không nói, đang đợi lời nói kế tiếp của Thượng Quan Quân Dao.

“Cha cho rằng Hàn Lăng sẽ nghe theo mệnh lệnh của cha sao? Với lại Tứ hoàng tử sẽ thích một nữ hài tử mới tám tuổi sao? Cha sẽ không cho rằng Tứ hoàng tử bởi vì đối với Hàn Lăng có ánh mắt khác mà cho là thích chứ? Có lẽ Tứ hoàng tử chỉ là đột nhiên phát hiện kỳ thực một bé gái mồ côi không được người xem trọng cũng có thể tùy ý bốn cọt, hai tháng sau chính là bách hoa yến, đến lúc đó Hoàng thượng chắc chắn sẽ tuyển vài nữ tử trong đó làm chính phi và sủng phi cho Tứ hoàng tử. Mẫu thân Hàn Lăng là một cơ thiếp không có thân phận, chỉ bằng điểm này, Hàn Lăng căn bản không có khả năng trở thành nữ nhân của Tứ hoàng tử. Huống chi Hàn Lăng bây giờ mới tám tuổi!” Thượng Quan Quân Dao nghiêm mặt nói.

Thượng Quan Chính Hào nghe đến đó vùng xung quanh lồng mày lập tức nhủ sâu vài phần, hẳn quả thật không nghĩ tới điểm này.

“Cho nên Dao Nhi cho rằng, nếu như Tứ hoàng tử biết cha muốn dùng Hàn Lăng thiết lập quan hệ với hắn, thế tất là vũ nhục hắn. Phóng tầm mắt nhìn mỗi vị hoàng tử trong hoàng thất, ai sẽ không ngại thân phận mà lấy một nữ tử thấp hèn mà không có giá trị gì với mình? Những lời Dao Nhi nói hôm nay đều là lời từ đáy lòng, hy vọng cha có thể ngẫm nghĩ. Nghìn vạn lần đừng bị biểu hiện giả dối bên ngoài mê hoặc.” Thượng Quan Quân Dao sau khi thấy Thượng Quan Chính Hào trầm mặc, liền biết những lời nàng nói đã vào được tai Thượng Quan Chính Hào, cho nên vội vàng kết thúc không nói thêm gì nữa.

“Dao Nhi nói phải. Có điều, nếu như Hàn Lăng có thể làm thị tỳ ám giương cho Tứ hoàng tử cũng không sai. Đối với Hàn Lăng, thì đây là thiên đại ban ân.” Nhưng mà..... Ánh mắt của Thượng Quan Chính Hào đột nhiên lãnh liệt, phải trải qua quan sát một khoảng thời gian mới biết được, Hàn Lăng có thể vì hắn sử dụng hay không! Nếu như nàng vẫn cuồng vọng không biết trời cao đất rộng, như vậy, hắn sẽ giết nàng.

Thị tỳ ám giương? Không được, mục đích của nàng là muốn Hàn Lăng chết! Hàn Lăng nếu không chết, nàng làm hết thảy cũng không có tác dụng! “Nói vậy đáp án của Hàn Lăng khiến cha không hài lòng đi, nàng cần bản sẽ không nghe theo cha phân phó. Kỳ thực Dao Nhi đã sớm nghĩ ra được một biện pháp rất tốt, có thể khiến cha có được thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Ngà?” Thượng Quan Chính Hào giương mắt nhìn Thượng Quan Quân Dao.

“Nghe nói Bình Giang Vương gia yêu thích nữ đồng, trong nhà nuôi dưỡng gần một trăm nữ đồng, mỗi một người đều là tám tuổi, nếu như cha có thể nhin đau bỏ những thứ yêu thích đem Hàn Lăng tặng cho Bình Giang Vương gia, như vậy, sau này, Bình Giang Vương gia nhất định sẽ ghi nhớ cha, nếu như ngày khác cha có cần Bình Giang Vương gia giúp đỡ, như vậy, mười vạn binh mã trong tay Bình Giang Vương gia tuyệt đối sẽ có công dụng, về phần Tứ hoàng tử, Dao Nhi cùng vài vị muội muội nhất định tận hết khả năng, làm cho Tứ hoàng tử yêu thích. Cha hãy yên tâm” Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Quân Dao lập tức nheo lại, đem vài suy nghĩ trong lòng nói ra.

Ánh mắt Thượng Quan Chính Hào sáng ngời, Bình Giang Vương gia! Là tên Vương gia có ham mê đặc thù trong tay nắm mười vạn binh mã! Khóe miệng nổi lên nụ cười âm trầm, gật gật đầu: “Kiến nghị của Dao Nhi không tệ, cha sẽ tính toán. Có điều, cha hy vọng Dao Nhi có thể dốc hết khả năng, làm Tứ hoàng tử sủng ái con, như vậy, đối với cha, đối với toàn bộ Thượng Quan gia tộc mà nói, đều cực kỳ có lợi!” Hắn muốn suy nghĩ một đêm rồi mới quyết định. Nhưng mà, so với Hàn Lăng, hắn thật hy vọng có thể khiến bọn Dao Nhi trở thành người của Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử hơn!

Thượng Quan Quân Dao lập tức tươi cười rực rỡ trả lời: “Xin cha yên tâm, Dao Nhi có lòng tin tại bách hoa yến hai tháng sau sẽ phóng hào quang tứ phía, khiến Tứ hoàng tử nhìn với con mắt khác, làm cho lập tức Hoàng thượng tứ hôn.” Trong đầu hiện lên dung nhan tuấn mỹ của Tứ hoàng tử, toàn bộ trái tim nàng đều nhảy nhót.

Thượng Quan Chính Hào gật đầu.

Gió đêm lồng lộng, đại thụ theo gió phát phối xào xạc.

Toàn bộ bốn phía của căn phòng đều bị đóng đinh, mười mấy người âm thầm giám thị bốn phía đều rời khỏi.

Bên trong phòng, một mảnh âm u.

Hàn Lăng và Chi Hâm đều bị nhốt ở bên trong.

“Tiểu thư, người đói không? Ở đây nô tỳ còn có một cái bánh bao.” Giọng Chi Hâm có chút run run hỏi. Chiều hôm nay, sau khi tiểu thư từ nơi của lão gia trở về, chưa tới một lát liền có vài người đến đóng đinh cửa và toàn bộ cửa sổ. Trời tối, vốn định thấp nển, mới phát hiện còn sót lại nửa ngọn nến ngày hôm qua chưa dùng xong.

Trong bóng tối, Hàn Lăng đem một thân quần áo rườm rà cởi ra, thay vào y phục màu đen mà trước đó tìm được, dùng dây thừng quấn ở cổ tay và cẳng chân nhỏ nhắn, toàn bộ buộc chặt. Đồng thời đem một ít châm, dao, dây thừng, trang bị ở bên trong ống quần và ống tay áo.

Sau khi nghe thấy lời nói của Chi Hâm, động tác trên tay Hàn Lăng ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Ta không đói bụng.”

Trong bóng tối, Chi Hâm không biết Hàn Lăng đang làm cái gì, chỉ có thể nghe được tiếng động rất nhỏ, tay nàng đang cầm bánh bao đang muốn cắn thì bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức đem bánh bao nhét vào trong tay áo.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Chi Hâm nhin không được hỏi.

Hàn Lăng sau khi đem tất cả mọi vật trên người chuẩn bị tốt, nghe theo tiếng, đi tới trước mặt Chi Hâm, “Ta muốn đi ra ngoài. Sau nửa canh giờ sẽ trở lại.”

“Đi ra ngoài?” Chi Hâm kinh ngạc nói, bốn phía phòng ở đều bị đóng đinh, làm sao ra ngoài!

Hàn Lăng không lên tiếng, dường như đối với hết thảy mọi thứ bên trong gian phòng đều vô cùng hiểu rõ, đi tới phía trước cửa sổ, không hiểu được dùng phương pháp gì, thế nhưng dễ dàng đem cửa sổ bị đóng đinh mở ra.

“Tiểu thư!” Chi Hâm kinh hô. Tiểu thư vậy mà có thể dễ dàng mở được cửa sổ.

Hàn Lăng nhảy qua cửa sổ, quay đầu lại nhìn Chi Hâm đang vội vã chạy tới, lạnh giọng nói: “Hai ngày trước những lời ta nói với ngươi, ngươi có quyết

định chưa?”

Chỉ Hâm sùng sốt, những lời nào? Rời khỏi Thượng Quan phủ sao?

Đội nàng lấy lại tinh thần là lúc đã sớm không còn thấy bóng dáng Hàn Lăng.

“Tiểu thư, bắt kẻ người ở đâu, nô tỳ đều đi theo.”

Màn đêm đen kịt, vọng tới tiếng đáp lại nhàn nhạt.

Tây Uyển, chỗ ở của Thượng Quan Quân Dao cùng chúng tỳ muội.

Hàn Lăng thông qua đoạn ngắn trong trí nhớ, đi tới Tây Uyển, thân ảnh nho nhỏ xuyên qua màn đêm, như tia chớp, cùng đêm tối hòa thành một thể, vài hộ viện trông gác gần đó, cũng không phát hiện thân ảnh của Hàn Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: PHỤC THÙ

Trăng khuyết lên cao, chiếu ánh sáng lạnh như băng.

Trên nóc nhà, một tiểu thân ảnh rất nhanh lướt qua.

Khoảng chừng nửa khắc, tiểu thân ảnh dừng cước bộ.

Cúi người, vạch mảnh mái ngói ra.

“Người đi căn phòng tối tàn kia canh chừng đi, đừng để bất luận kẻ nào cho nàng thức ăn nước uống. Nhớ kỹ, mặc kệ dùng biện pháp gì đều phải khiến cha ta hiểu rõ, tiểu tiện nhân Hàn Lăng kia không đáng lợi dụng.” Thượng Quan Quân Dao lạnh giọng phân phó.

“Đại tiểu thư xin yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ xem kỹ.” Một tỳ nữ mặc phục sức hạ nhân trầm giọng nói.

Thượng Quan Quân Dao yên tâm gật đầu, phát phát tay, “Đi đi.”

Sau khi nữ tì lĩnh mệnh lui ra, Thượng Quan Quân Dao đi trở lại bàn trang điểm, gỡ từng món đồ trang sức trên đầu xuống. Nhìn bóng hình xinh đẹp mờ nhạt trong gương đồng, khóe môi gọn lên nụ cười khuyh thành: “Thượng Quan Hàn Lăng, không phải ta không cho người đường sống, mà là người khiến người ta quá mức chán ghét! Trước kia luôn là bộ dạng nhát gan hèn yếu, thì cũng được, bây giờ thế nhưng lại còn trở nên lão xược! Tuổi còn nhỏ học được cách câu dẫn nam nhân của mẫu thân người! Tuy rằng Tứ hoàng tử không có khả năng vừa ý người, nhưng mà, người đã có phần tâm tư này, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho người!”

Đêm tối ngày càng sâu, trên nóc nhà, nữ hài sau khi nghe được lời nói bên trong phòng của thiếu nữ, liền nở nụ cười trào phúng. Câu dẫn? Bằng cơ thể bây giờ của nàng, cái gì cũng chưa có, có người nam nhân nào lại đi để ý? Là Phụng Hạo Thiên đang trong giai đoạn vỡ tiếng kia sao?

“Nhưng mà, ta cũng coi như đã làm tròn trách nhiệm của một người tỳ tỳ, Bình Giang Vương gia thân phận tôn quý, nếu như ông ta có thể vừa ý người, thu người làm thị tỳ âm giường, sau này người sẽ có cuộc sống vinh hoa phú quý. Nghe nói công phu trên giường của Bình Giang Vương gia không tệ, một buổi tối đến năm sáu nữ hài hầu hạ, vẫn không thể thỏa mãn ông ta. Sau khi người qua đó, cuộc sống khuê phòng nhất định đặc sắc vô cùng. Mới tám tuổi có thể hưởng thụ đủ nam nữ cá nước thân mật, đây chính là việc kẻ khác muốn mà cầu cũng không được! Ha ha ha ha.....” Thượng Quan Quân Dao vừa nghĩ đến cảnh tượng Hàn Lăng bị lão nhân sáu bảy chục tuổi chà đạp dưới thân, tâm tình vô cùng tốt.

Trên nóc nhà, nữ hài toàn thân hắc y, đôi mắt híp lại, sát khí phát ra bốn phía. Thì ra là thế! Trách không được Thượng Quan Chính Hào nhốt nàng lại, thì ra là muốn đem nàng đưa cho một lão đầu biến thái!

Tiếng cười càn rỡ vang vọng trong màn đêm, Thượng Quan Quân Dao cười thống khoái, mái tóc đen mượt xõa ra như thác nước, sau khi thay áo, đi trở về trên giường.

Nằm ở trên giường, mặt nàng mang theo vẻ vui sướng chậm rãi nhắm mắt lại, dường như những lời nàng nói ban nãy lập tức sẽ biến thành sự thật.

Lúc này, nữ hài ở phía trên không lên tiếng đã có động tác.

Thân thủ lưu loát từ trên nóc xoay mình xuống, vững vàng đáp xuống mặt đất. Chạy về phía nơi tỳ nữ rời khỏi.

Tỳ nữ không nhanh không chậm đi về phía phòng của Hàn Lăng. Dọc theo đường đi còn ngâm nga điệu hát quê nhà. Không hề biết nguy hiểm đang tới gần nàng.

Trong đêm tối, một tiểu thân ảnh, từ phía sau, lặng yên không tiếng động tới gần tỳ nữ.

Trong tay nhỏ bé, cầm dây thừng, tỳ nữ còn chưa kêu ra tiếng, đã bị dây thừng băng lãnh xiết chặt cổ.....

Sau khi đem phiền phức giải quyết, thân hình nữ hài mạnh mẽ đi về phía nơi ở Thượng Quan Quân Dao.

‘Phanh’ một tiếng, nữ hài phá cửa sổ tiến vào.

Thượng Quan Quân Dao vừa mới nhắm mắt lại, nghe tiếng, ngồi dậy kinh hô: “Là ai?”

Thượng Quan Quân Dao lơ mơ thấy có một thân ảnh hắc sắc đang đi về phía nàng, toàn bộ tâm đều bị thức tỉnh, nàng đang muốn đứng dậy, cảm lấy trường kiếm phòng thân bên giường, thì thân ảnh hắc sắc kia thể nhưng nhanh như tia chớp, trong chớp mắt đã tới trước mặt nàng, còn chưa chờ nàng phản ứng lại, trường kiếm trong tay đã bị đánh rớt.

Lạch cạch, trong căn phòng tối đen, tiếng kiếm rơi xuống vô cùng phá lệ.

Thượng Quan Quân Dao lập tức ý thức được sự tình không tốt, có người áp chế nàng! Đang muốn hô to kêu cứu, thì lại bị một vật thể không biết tên nhét vào trong miệng.

“Ô ô.....” Là ai? Rốt cuộc là ai? Thượng Quan Quân Dao kinh sợ, toàn thân run rẩy, vùng vẫy, thể nhưng sức lực không chế sau lưng nàng rất mạnh, hơn nữa thủ pháp phi thường thuần thực, tốc độ cực nhanh dùng dây thừng trói chặt nàng.

Khiến nàng căn bản không cách nào thoát khỏi, chỉ có thể cam chịu.

Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn chớp nhà phía trên, miệng nở nụ cười tà ác, trên tay vẫn còn lại một đoạn dây thừng, nàng ném dây thừng lên, dây thừng liền quần lên xà nhà, động tác liền mạch lưu loát.

Thượng Quan Quân Dao bị trói thành bánh chưng, miệng bị nhét kín, chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên: “Ư ư ư.....” Là ai? Rốt cuộc là ai? Vì sao phải bắt trói nàng? Thủ vệ Thượng Quan phủ thâm nghiêm, làm sao có thể có người xông vào được?

Từ đầu đến cuối, một loạt động tác này, Hàn Lăng chỉ dùng nửa khắc thời gian, đối với Hàn Lăng mà nói, tốc độ như vậy thật là không khác gì rùa bò. Nếu là trước kia, giết người cũng chỉ là công phu trong chớp mắt, nếu như chậm nửa giây, mạng đã sớm bị Diêm vương bắt đi! Bây giờ chỉ trói một người mà thôi, đã lãng phí thời gian nhiều như thế.

Ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Quân Dao bị cột vào giữa không trung. Hai mắt híp lại, chứa đầy hàn quang, mặc kệ là ai, thương tổn nàng còn muốn toàn thân trở ra, quả thật vọng tưởng! Huống chi là người trước mắt!

Muốn đưa nàng cho một lão nhân biến thái, mặc người vũ nhục sao? Còn nói loại chuyện tốt này không phải ai cũng có thể được là sao? Đã như vậy, nàng sẽ cho nàng ta ném thử ‘chuyện tốt’ mà kẻ khác cầu cũng không được!

Trong cổ tay áo buộc chặt, Hàn Lăng chậm rãi lấy ra thanh chủy thủ hàn quang sắc bén. Thanh chủy thủ này thể nhưng chính là nàng dùng nửa canh giờ mài thành, còn chưa có thử qua, không biết mức độ sắc bén ra sao. Bây giờ vừa lúc thử xem.

Thượng Quan Quân Dao lay động giữa không trung, dưới ánh trăng mờ mờ, thấy được Hàn Lăng mặc hắc y, lập tức kinh sợ mở to hai mắt nhìn!

Cư nhiên là nàng!

“Ư ư ư.....” Thả nàng ra! Thả nàng ra!

Dưới ánh trăng mờ mờ, nàng thấy được hàn quang sắc bén từ thanh chủy thủ trong tay Hàn Lăng! Nàng muốn làm cái gì!

Hàn Lăng không lên tiếng! Chẳng qua là buông dây thừng, đem Thượng Quan Quân Dao đặt xuống mặt đất. Sau đó không để ý đến Thượng Quan Quân Dao, mà là đánh giá bốn phía, giống như đang tìm gì đó.

Tìm nửa ngày cũng không có tìm được thứ nàng muốn, nhú mày, đi tới trước cái bàn, dùng chủy thủ, chém, chém, cái bàn hoàn hảo vô khuyết, nhất thời bị bỏ ra.

Thượng Quan Quân Dao hoàn toàn lâm vào khiếp sợ, nhìn một loạt động tác của Hàn Lăng, không biết nàng rốt cuộc đang làm gì. Chỉ cảm thấy rét lạnh đến tận xương!

Trong đám gỗ lụn vụn, Hàn Lăng tìm được một miếng gỗ khiến nàng vừa lòng, nàng tước gọt lại, mảnh gỗ dần dần bị tước thành viên còn có phần hơi tương tự với một bộ phận trong cơ thể.

Nắm trong tay, Hàn Lăng mắt lạnh nhìn về phía Thượng Quan Quân Dao: “Ngươi vẫn chưa hưởng qua mùi vị được nam nhân ân ái đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: RỜI KHỎI

Không phải rất muốn nàng bị một lão già làm nhục sao? Hàn Lăng cười khẩy trào phúng nhìn Thượng Quan Quân Dao, cầm viên côn vỗ vỗ trong lòng bàn tay, tiếng động rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến Thượng Quan Quân Dao run rẩy, rốt cuộc nàng muốn gì? Cái gì mà hưởng qua mùi vị được nam nhân ân ái??

Hàn Lăng không lên tiếng, chẳng qua là trong mắt lại bốc lên lãnh ý đánh giá Thượng Quan Quân Dao, ánh mắt băng lãnh không gì sánh được, như thế nào cũng đều khiến cho người ta kinh hãi đảm chiến. Nàng vẫn chậm rãi ngắm nghía viên côn trong tay.

Qua một lúc lâu, dường như đã chơi đùa đủ, nàng nắm chặt viên côn, khoe môi gợn lên nụ cười thị huyết nhìn Thượng Quan Quân Dao, lúc này, nàng mặc một thân hắc y nhìn như sứ giả câu hồn đến từ địa ngục, mỗi một động tác, mỗi một biểu tình, đều khiến Thượng Quan Quân Dao kinh sợ không thôi. Hoảng loạn không ngừng lắc đầu, nàng muốn làm cái gì? Vì sao lại đến gần nàng?

Đi tới trước mặt Thượng Quan Quân Dao, Hàn Lăng nắm chủy thủ, tia sáng vừa hiện, thuận tay giương lên rồi rơi xuống, một động tác xinh đẹp hoàn thành. Bá một tiếng, thiếu nữ kinh sợ, trang phục tơ lụa hoa y bị rách toạt ở vị trí chính giữa, tức khắc, cơ thể quang lóa bạo lộ trong đêm tối.

“A.....” Thượng Quan Quân Dao kinh hoàng kêu rên gào thét ra tiếng. Nhưng trong đêm tối đen kịt, thanh âm này tựa như tiếng mèo kêu, ai sẽ để ý? Ai sẽ nghe được?

“Bây giờ biết ta muốn làm gì chưa?” Hàn Lăng lạnh giọng nói. Viên côn hươu hươu lúc ẩn lúc hiện trước mặt Thượng Quan Quân Dao, “Hôm nay, muội muội ta đây, trước sẽ hiếu kính tặng lễ vật cho người, để người biết đêm động phòng hoa chúc, nam nữ nên làm những gì. Về phần học phí và lao khổ phí, lát nữa ta sẽ lấy. Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cho người chiếm tiện nghi của ta!”

Thượng Quan Quân Dao điên cuồng lắc đầu cự tuyệt, nếu như giờ này khắc này, nàng còn không biết Hàn Lăng muốn làm gì, vậy quá mức ngu xuẩn! Nàng vậy mà, nàng vậy mà..... Khuôn mặt trắng mịn của Thượng Quan Quân Dao tức khắc trắng bệch, không được, không được, nếu như trong sạch của nàng bị hủy, nàng làm sao có thể gả cho Tử hoàng tử? Hoảng sợ nhìn viên côn trong tay Hàn Lăng, trong đôi mắt xinh đẹp, lệ đã sớm ngã nhào, đầm đìa đáng yêu vô cùng....

Hàn Lăng cười nhạt, nàng không phải là nam nhân, sẽ không thương hương tiếc ngọc. Nàng lại càng không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát, tin tưởng chuyện cái tà quy chính. Sớm biết có ngày hôm nay hà tất gì phải làm những chuyện lúc trước! Nàng là người mang thù. Cho nên, dù Thượng Quan Quân Dao bây giờ sợ hãi liên tục rơi lệ, nàng cũng sẽ không chấm dứt hành động tối nay.

Lạnh lùng nhìn lướt qua cơ thể trắng nõn của Thượng Quan Quân Dao, khoe miệng nhếch lên, viên côn trong tay thẳng đâm tới, Thượng Quan Quân Dao bị bịt miệng chỉ biết tròn tròn mắt lên, kêu rên, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, cơ thể không ngừng run rẩy, máu từ hạ thể chảy ra, chặc chặc, thật thảm!

Hàn Lăng khẽ nói bên tai Thượng Quan Quân Dao: “Hôm nay người đã là tàn hoa bại liễu, hẳn là rất xứng với lão biến thái kia. Khóa học này, người hẳn là đã học được không ít, ha ha.....”

Thượng Quan Quân Dao sợ hãi nhìn Hàn Lăng, nàng bây giờ hối hận, lúc đầu vì sao phải ức hiếp nàng, hơn nữa còn muốn đối phó nàng! Nhưng mà, nàng cũng dám đối với nàng như thế! Thân thể của nàng dễ tiện, vốn nên bị đánh chửi! Ngày khác, chỉ cần có cơ hội, nàng nhất định phải tự tay giết nàng!

Hàn Lăng nhướng mày, hận nàng sao? Xưa kia đánh nàng, muốn hại chết nàng, hơn nữa còn muốn đem nàng đưa cho một lão đầu biến thái. Lúc làm những chuyện này, nàng nghĩ cái gì? Tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão! Trong mắt hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo, vung quyền, dùng sức đánh vào trán Thượng Quan Quân Dao!

Ngay tức khắc, miệng Thượng Quan Quân Dao phun máu tươi, tròng mắt, thân mềm nhũn. Rồi ngã xuống.

Hàn Lăng lạnh lùng xoay người, diệt cỏ không diệt tận gốc, xuân phong thổi đến lại tái sinh. Thượng Quan Quân Dao nhất định phải chết.

Nhìn quanh bốn phía, bên trong phòng bày biện không ít vật có giá trị, thế nhưng muốn mang ra ngoài sử dụng, thì sẽ như một củ khoai phòng tay, tuyệt đối không thể bởi vì một lúc tham mà lấy, nếu không sẽ chuốc lấy phiền phức!

Mở từng ngăn kéo của bàn trang điểm, quả nhiên trông thấy vài cái hộp tinh tế, trong đó chứa đầy ngân phiếu, xem xét con dấu trên những ngân phiếu này, phát hiện cũng không có gì đặc biệt, đếm đếm thấy có hai nghìn lượng! Nụ cười bên miệng càng châm chọc không thôi, e rằng Thượng Quan Hàn Lăng sống tám năm nay, cũng không có gấp qua ngân lượng nhiều như vậy.

Trong những hộp này, không chỉ có đồ trang sức, trân châu, ngọc trai, mà còn có một chút kim nguyên trong bảo khố, tiếc là, kim nguyên trong bảo khố có in ấn ký của Thượng Quan phủ. Bạc này mang theo bên người nhất định là tai họa, cho nên bỏ qua.

Hai nghìn lượng cũng đủ cho người bình thường dùng trong mười năm, đối với nàng mà nói, đã đủ rồi!

Không hề lưu luyến đem toàn bộ nữ trang, nguyên bảo bỏ vào trong hộp, đồng thời cởi dây thừng trên người Thượng Quan Quân Dao, tiếp theo quăng nàng lên trên giường. Đắp cái chăn cho nàng, nhưng mà, vẫn để lại viên côn trướng kiện trong cơ thể nàng.

Toàn bộ một màn trong phòng tựa như một thiên kim tiểu thư gia đình quý tộc, do không chịu nổi cô đơn, nên dùng viên côn trướng kiện, không ngờ lại làm cho bản thân hưng phấn quá độ mà chết!

Chắc chắn, xì căng đan nha, tin tưởng con cáo già Thượng Quan Chính Hào nhất định sẽ không để việc như vậy truyền ra. Do đó sẽ giảm bớt không ít phiền toái về sau cho nàng.

Sau khi xác định trong phòng cũng không có gì thay đổi, Hàn Lăng liền nhảy qua cửa sổ, không phát ra tiếng động đem cửa đóng lại.

Đêm càng ngày càng đen. Những việc vừa mới phát sinh ban nãy đều ẩn nấp trong đêm đen, trở thành bí mật của đêm tối, không ai phát giác.

Thân ảnh nho nhỏ dưới sự yểm hộ của bóng đêm, an toàn về tới phòng mình.

Trong phòng, không biết khi nào đã dấy lên ngọn nến, Chi Hâm ngồi thẳng trước ngọn nến, mệt mỏi buồn ngủ.

Hàn Lăng vào từ cửa sổ, tiếng vang rất nhỏ phát ra.

Chi Hâm bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, sau khi nhìn thấy Hàn Lăng, trên mặt lập tức nở nụ cười xán lạn, “Tiểu thư, người đã trở lại!”

“Ừh.” Hàn Lăng gật đầu.

“Tiểu thư, rốt cuộc người đã làm gì vậy? Sao lại ăn mặc như vậy?” Chi Hâm kinh hô, dưới ánh nến mỏng manh, nàng mới nhìn rõ, tiểu thư mặc một thân hắc y, trang phục toàn thân tuy rằng đặc biệt, nhưng mà tiểu thư ăn mặc như vậy, là đi làm gì?

Hàn Lăng vẫn không trả lời Chi Hâm, mà nhẹ nhàng nói: “Người nghĩ xong chưa?”

Chi Hâm sững sốt, suy nghĩ đến cái gì đấy.

Hàn Lăng nhú nhú mày.

Chi Hâm lập tức giật mình tỉnh giấc, vội vàng gật đầu, “Bất kể tiểu thư đi đâu, nô tỳ cũng sẽ sống chết đi theo.” Mấy ngày nay, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy càng thêm làm cho nàng giữ vững quyết tâm, đồng thời nàng cũng không biết vì sao, bất kể tiểu thư nói cái gì, nàng không những tin theo, mà còn ủng hộ. “Tốt lắm, chúng ta đi.” Hàn Lăng nhìn thoáng qua sắc trời, vẫn đen như mực, thế nhưng khoảng cách đến bình minh không còn xa, các nàng không có bao nhiêu thời gian nữa.

“Thế nhưng, không thu thập quần áo một chút sao?” Chi Hâm hỏi. Cấp bách như vậy?

Đôi mắt Hàn Lăng lãnh liệt, lạnh giọng nói: “Vật ngoài thân, không cần.” Mang ra ngoài cũng là trời buộc. Không bằng không mang.

Chi Hâm gật đầu. Không có bất luận dị nghị gì, đi theo sau Hàn Lăng, lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Hành tẩu qua mỗi cái hành lang của Thượng Quan phủ, khắp nơi có thể thấy được hộ vệ tuần tra, Chi Hâm liú lười nhìn thân hình mạnh mẽ không sợ hãi nguy hiểm đi phía trước của Hàn Lăng. Dưới sự dẫn đường của tiểu thư, dọc theo đường đi, không có bất luận kẻ nào phát hiện các nàng!

Mà sắc mặt Hàn Lăng đông lạnh, đôi mắt đen nhánh trong trẻo quét nhìn bốn phía, bất kể có bất luận dị động gì đều không thể thoát khỏi cặp mắt nàng! Thủ vệ của một Thượng Quan phủ nho nhỏ, nàng không thêm để vào mắt, muốn rời đi, cũng là chuyện nhỏ, không có ai có thể ngăn cản!

Đêm tối, từng đợt sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: TÂM TƯ THIẾU NIÊN 1

Đêm tối vô tận qua đi, thái dương bắt đầu ló dạng.

Một đêm máu tanh, trong nháy mắt thái dương lên cao, bạo lộ dưới ánh mắt mọi người.

Thượng Quan phủ một đêm yên lặng, tiếng khóc hô kinh thiên động địa, nổ tung òa ra!

Tây uyển.

Nhị phu nhân nghe tiếng chạy tới gian phòng của Thượng Quan Quân Dao, thoáng cái đã bị cảnh tượng trong phòng làm kinh sợ ngây người.

Trong phòng là mười mấy người tỳ nữ, mặt mày mỗi người trắng như tờ giấy, ai cũng không ngờ sáng sớm tiến đến sẽ thấy cảnh tượng như vậy! Trong đại gia tộc, nếu như xảy ra loại chuyện này, đầu tiên bị liên lụy chính là những nô tỳ như các nàng! Bỏ qua không nói đến chuyện này, đừng nói các nàng sợ ngây người, ngay cả sau khi Nhị phu nhân tiến đến, nhìn thấy dáng vẻ như vậy của nữ nhi mình, mặt đỏ tới mang tai, suýt nữa hét to ra tiếng, con gái nàng làm sao lại dám làm loại chuyện không biết xấu hổ như vậy!

"Tại sao có thể như vậy?" Nhị phu nhân khó có thể tin được chuyện trước mắt, tiếng nói có chút run run hỏi.

Mười mấy tỷ nữ ai cũng như ai không biết gì cả, đều lắc đầu. Hiện tại các nàng đều chân tay luống cuống, căn bản không biết tiếp theo nên làm cái gì.

Nhị phu nhân kinh ngạc nhìn Thượng Quan Quân Dao vô cùng thâm trầm trên giường.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Chấn bị giật ra, cơ thể trần như nhộng lúc này bạo lộ trước mắt mọi người, hai mắt nàng nhắm chặt, bên mép miệng có tia máu. Hạ thể có cảm một viên côn. Toàn bộ tư thái đều cực kỳ dâm ô không chịu nổi. Bờ môi Nhị phu nhân không ngừng run rẩy.

"Sống hay chết?" Nhị phu nhân đi

Song này chết. Nhị phu nhân cưỡi lên phía trước, đem viên côn rút ra, sau đó lấy chân che lại cơ thể của Thượng Quan Quân Dao, cố gắng trấn định hời.

Chúng tỳ nữ đều lắc đầu, các nàng cũng không biết a! Ai cũng không ngờ tới sẽ gặp phải loại tình huống này a!

Vẻ mặt Nhị phu nhân căng thẳng, đang muốn đưa tay vào chóp mũi Thượng Quan Quân Dao để xem xét còn hơi thở hay không là lúc, cũng nghe tiếng mà đến - Thượng Quan Chính Hào bước vào gian phòng.

Vẻ mặt Thượng Quan Chính Hào gay gắt, ban nãy dọc theo đường đi, đã nghe được chuyện vô cùng mất mặt. Hắn làm sao cũng không ngờ tới, vẫn luôn tận tâm bồi dưỡng Dao Nhi vậy mà làm ra loại chuyện này.

Theo đuôi phía sau hắn chính là đại phu ngự dụng trong gia tộc, vừa vào cửa, dưới ánh mắt ra hiệu của Thượng Quan Chính Hào, đi tới bên giường.

Nhị phu nhân thấy thế vội vàng tránh ra. Đồng thời phát tay với chúng tỳ nữ vây quanh "Các người đều lui xuống

đi! Ghi nhớ kỹ, chuyện xảy ra hôm nay không được phép truyền ra ngoài!". Nếu loại chuyện gièm pha này truyền ra, chắc chắn trở thành trò cười trong thiên hạ.

Chúng tỳ nữ sợ hãi gật đầu, vội vàng lui ra ngoài.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

"Lão gia" Vẻ mặt Nhị phu nhân xấu hổ, vụ bê bối này, nàng cũng không còn mặt mũi gặp Thượng Quan Chính Hào. Cúi đầu đứng bên cạnh hắn, cùng đợi kết quả của đại phu.

Thượng Quan Chính Hào hừ lạnh một tiếng, trên nét mặt già nua lộ vẻ băng sương.

Vị đại phu bắt mạch cho Thượng Quan Quân Dao vẻ mặt trầm trọng, một thời

gian dài qua đi, đứng lên, đi tới trước mặt Thượng Quan Chính Hào, cúi đầu trầm giọng nói "**Lão gia, cơ thể đại tiểu thư bị tổn hại, đồng thời còn bị ngoại thương rất nặng, mặc dù vẫn còn hơi thở, thế nhưng.....**"

"**Thế nhưng cái gì? Nói!**" Sắc mặt Thượng Quan Chính Hào ngưng trọng, lạnh giọng nói.

"**Thế nhưng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, cho dù có tỉnh, chỉ sợ cũng sẽ trở thành si nhi**" Đại phu đong đưa đầu, tiếc thương không thôi nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Thượng Quan Chính Hào phẫn nộ, nổi giận mắg "**Không biết xấu hổ! Người lui ra! Chuyện này không được phép truyền ra ngoài!**"

"**Vâng, lão gia, tiểu nhân xin cáo lui**" Đại phu nghe được mệnh lệnh, lập tức gật đầu vâng dạ, sau đó bước nhanh rời khỏi nơi thị phi này.

Trên giường Thượng Quan Quân Dao nhắm chặt hai mắt, so sánh với người chết không khác là mấy.

Nhị phu nhân run như cây sậy, hy vọng lão gia nghìn vạn lần cũng đừng trút giận lên người nàng! Nàng làm sao cũng thật không ngờ nữ nhi do một tay nàng dạy bảo, lại có thể làm ra loại chuyện mất mặt như vậy.

"Lão gia, thiếp thân dạy bảo không nghiêm, nên mới có thể khiến Dao Nhi làm ra loại hồ đồ như vậy. Đều là lỗi của thiếp thân" Nhị phu nhân càng nghĩ, thì quyết định chủ động thừa nhận sai lầm.

"Hồ đồ! Dao Nhi làm ra loại chuyện này cùng việc người quản giáo tránh không khỏi liên quan. Nếu việc đã xảy ra, phần lớn mọi người trong phủ đều đã biết, như vậy phải đi bịt kín miệng mọi người! Nhớ lấy, nghìn vạn lần đừng cho chuyện này truyền ra! Còn có, phòng này không cho phép bất cứ ai đi vào, Dao Nhi dù cho sẽ có một ngày tỉnh dậy, cũng không thể đi ra ngoài nửa bước!"

Thượng Quan Chính Hào hừ lạnh một tiếng, không có mở mắt nhìn Nhị phu nhân, mà là lạnh giọng phân phó.

Nhị phu nhân vội vàng gật đầu, **"Lão gia yên tâm, thiếp thân biết nên làm như thế nào"**

"Về phần bách hoa yến hai tháng sau, để đám Tiệp nhi đi đi" Thượng Quan Chính Hào xoay người, đưa lưng về phía Nhị phu nhân lạnh lùng nói.

Sau khi dặn dò tốt mọi chuyện, Thượng Quan Chính Hào lập tức rời khỏi, nhìn cũng không nhìn Thượng Quan Quân Dao trên giường lấy một lần.

Mà Nhị phu nhân thân là mẫu thân của Thượng Quan Quân Dao, cũng là chán ghét liếc mắt nhìn Thượng Quan Quân Dao, không có một tia quan tâm, "Vốn tưởng rằng thân là nữ tử, người sẽ là ngoại lệ, ai biết người lại đem vận mệnh hủy trong tay chính mình!" Nàng coi như chưa từng sinh ra một đứa như vậy! Phất tay áo, nghênh ngang rời đi.

Lại qua hai ngày.

Rốt cục có người phát hiện trong Pháo không thấy bóng dáng hai người Hàn Lăng, người phụng mệnh giám sát lập tức cuống quýt đi bẩm báo Thượng Quan Chính Hào.

Thượng Quan Chính Hào không thể tin được nói "**Cái gì!**"

.....

Sau khi chuyện của Thượng Quan Quân Dao xảy ra, chúng tiểu thư của Thượng Quan gia vụng trộm nghị luận. Đem chuyện Thượng Quan Quân Dao một mình tự sướng nói vô cùng sinh động, miêu tả tình cảnh như là bản thân mình chứng kiến.

Các nàng cũng đã quên hẳn chuyện Hàn Lăng biến mất.

Từ đầu đến cuối, Thượng Quan Minh Tiệp đều bảo trì trầm mặc, Hàn Lăng..... Đại tỷ..... Nàng chung quy cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Nửa tháng sau.

Phượng quốc, Hoài An.

Bốn mùa như xuân, nhân gian tiên cảnh.

Phượng Hạo Thiên suất lĩnh binh mã đến Hoài An đã được mười ngày, mấy ngày trước đây, Phượng Hạo Thiên thông qua thủ đoạn phi thường, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả binh lính, đem kẻ phản bội Thường Đức tướng quân chém ngay tại chỗ. Đồng thời đem chuyện Thường Đức tướng quân tạo phản, thông qua thời gian ba ngày, toàn bộ giải quyết.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Cũng trong vài ngày ngắn ngủi, tất cả

bọn lính đi theo đều kính nể đối với
Phượng Hạo Thiên. Tuổi chỉ mới mười
ba, vậy mà có thể làm việc ngoan tuyệt
như thế, không dài dòng lời thôi, tác
phong thiết huyết. Trong quân, loại
cách thức xử sự này của tướng quân,
càng khiến cho bọn lính kính yêu.

Về phần Phượng Hạo Thiên vì sao sau
khi giải quyết xong mọi chuyện không
có rời đi, kỳ thực còn có một nguyên
nhân, nguyên nhân này rất trọng
yếu.....

Trong lều bạt đồn trú, trên ghế được
lót một miếng da hổ, thiếu niên tuần
lăng lãnh khốc mặc hắc bào nhàn nhã
nằm trên đó, bán híp lãnh mâu, che
giấu ý nghĩ thực sự trong đôi mắt, toàn
thân tản ra loại khí thế thâm trầm cùng
áp đảo cực kỳ không hợp với độ tuổi.

Khom người, quỳ xuống đất chấp tay
cung kính bẩm báo "**Tứ điện hạ,
thông qua mấy ngày lục soát, vẫn
không có bất cứ tin tức gì của Lục
tiểu thư Thượng Quan gia, ngay cả
người mà Thượng Quan Chính Hào
phải đi tìm, cũng không có tin tức
nào**"

"**Nga?**" Bờ môi thiếu niên câu ra ra
một nụ cười huyền bí

một nụ cười huyền bí.

Hắn đã biết nàng sao có thể ngoan ngoãn ở lại Thượng Quan phủ, nếu nàng đã rời khỏi Thượng Quan phủ, như vậy nàng làm sao có thể để cho kẻ khách dễ dàng tìm được? Bất quá, hắn cũng không có quên, nàng đã cho hắn một cái hứa hẹn.....

"Tiếp tục tìm. Nhưng mà lúc này lúc này thay đổi mục tiêu, tìm một thiếu nữ mười ba tuổi và một nam hài ốm yếu tám tuổi, hoặc là một thiếu niên mười ba tuổi cùng một nam hài tám tuổi hoặc có thể là nữ hài, chỉ cần cùng ba điểm này tương đồng, thì mang đến cho bản điện hạ!" Hàn mầu của thiếu niên tỏa sáng, thanh thanh phân phó.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

"Vâng!" Người lĩnh mệnh tuy rằng đáp ứng sảng khoái, nhưng mà trong lòng lại có nghi hoặc, Tứ điện hạ vì sao lại đối với một phế vật của Thượng Quan gia tộc hao tâm tổn trí như thế?

Quả thực bất kể là là thiên tử hay là hoàng tử, tâm tư đều khiến người ta khó có thể đoán được.

Cảnh sắc diễm lệ, đỏ cả một góc trời. Sóng nước theo gió mà lay động.

Trong đình nghỉ chân, nam hài tám tuổi mặc y phục hắc sắc bó sát người, vẻ mặt băng lãnh nhìn quang cảnh hồ nước.

Đứng ở phía sau nam hài là thiếu nữ thanh tú y phục hồng nhạt, mỉm cười nhìn tiền phương.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: TÂM TƯ THIẾU NIÊN 2

Xuân thủy bích vu thiên, họa thuyền thính vũ niên. (Trời còn kém nước xuân xanh biếc, trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần.)

“Thiếu gia, hoàng hôn hôm nay phá lệ đẹp mắt, đẹp quá a.” Thiếu nữ ngẩng cao đầu, nhìn về nơi chân trời đỏ bừng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, tràn đầy ý cười rực rỡ.

Các nàng đến địa phương đẹp như bức tranh này, đã được ba ngày. Hai ngày nay, nàng và tiểu thư đều tới đây, nhìn thái dương hạ son, thưởng thức cảnh sắc hồ nước. Chỉ có lúc này, nàng có thể cảm giác được, hơi thở băng lãnh trên người tiểu thư dần dần tan biến, nàng biết, tiểu thư thích nơi này, nói xác thực một chút, tiểu thư thích sự yên lặng và vẻ mỹ lệ chói mắt của nơi này.

Khóe miệng nam hài cong lên, khí tức băng lãnh trước đó nhất thời bị ý cười bên môi che giấu, “Ừm.” Đúng là rất đẹp, nàng thích, kiếp trước nàng luôn sinh hoạt trong bờ vực của tử thần, đối với nàng mà nói, bây giờ trải qua mọi thứ, so với trước đây, đều là cảnh tượng chỉ có ở trong mộng.

Không ngờ bây giờ có thể thành hiện thực.

Nheo mắt, cảm thụ được gió nhẹ khẽ phát qua hai gò má. Nhẹ nhàng ôn nhu, tựa như bàn tay mẫu thân tình tế vuốt ve. Thật lâu thật lâu trước đây, nàng cũng từng tưởng tượng qua, được mẫu thân vuốt ve tóc cảm giác là thế nào, có phải rất ấm áp hay không?

Có điều, điều đó cũng chỉ có thể diễn ra trong màn đêm thâm sâu nhân tính, lúc không có nguy hiểm, chỉ là vài giây đồng hồ như vậy, nàng mới có thể nghĩ đến.

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì đây? Trong nửa tháng chạy suốt ngày suốt đêm, hai nghìn ngân phiếu đã tiêu hết một trăm, nếu không nghĩ cách, sớm muộn có một ngày chúng ta sẽ miệng ăn núi lở.” Thiếu nữ nhỏ nhắn thanh tú lo lắng nói.

Nghe vậy, tiểu nam hài mở hân mâu, nhìn mặt hồ sóng nước dao động, cong môi cười nói: “Không vội.”

Thiếu nữ sùng sốt, không vội? Tiểu thư quả thật là một tiểu hài tử, đối với việc này đương nhiên không thèm để ý, thế nhưng, nếu như bây giờ không nghĩ được cách tốt, thì con đường sau này nên đi như thế nào đây? Huống hồ nàng bây giờ còn là nô tì, nếu bị người tra được, nhất định sẽ phiền phức.

“Tiểu thư..... Thiếu gia, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên.....” Chỉ Hâm ngẩng đầu vừa thấy, hình bóng mặt trời lặn sớm đã không thấy, sắc trời dần dần tối, lập tức nói với Hàn Lăng. Nhưng nói còn chưa hết, đã bị một tiếng truy sát lấp đầy.

Một trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi toàn thân là máu, trong lòng ôm một nam hài có độ tuổi không kém Hàn Lăng là mấy, bị hơn hai mươi mấy người tay cầm đại đao lóe sáng truy đuổi.

“Giết bọn chúng! Nghìn vạn lần đừng cho bọn chúng chạy thoát!” Đầu lĩnh của hai mươi mấy người giơ đại đao hô to với những người phía sau.

Trung niên nam tử vẻ mặt kiên nghị, rõ ràng thân nhiễm trọng thương, nhưng vẫn ôm chặt lấy nam hài trong lòng chạy trốn. Mà nam hài trong lòng hắn, vẫn không có một tia sợ hãi, hàm răng gnat gao cắn môi.

“Hai người này chính là nô lệ mới vừa mua nay dám chạy trốn! Mau, bắt bọn họ! Mau!”

Trong lúc nhất thời, đại động tĩnh của bọn họ hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong trường đình. Người người sợ phiền phức nên vội vã rời khỏi. Những người không sợ thì đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Bốn phía nhất thời vang lên tiếng nghị luận.

“Những người này không phải hạ nhân trong nhà Lâm đại nhân sao? Làm sao lại ở trên đường hô đánh hô giết như thế?”

“Nam tử bị truy đuổi là quản gia Tây Thành võ quán, nam hài hắn ôm là tiểu thiếu gia của võ quán, không biết thời gian trước xảy ra chuyện gì, trong một đêm võ quán bị sụp đổ, quản gia và tiểu thiếu gia đều bị bán cho nhà Lâm đại nhân làm nô lệ!”

“Thì ra là thế, có thể là bọn họ chịu không nổi nên trốn!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Có lẽ là như vậy!”

“Đều đã làm nô lệ, nên cam chịu số phận đi! Bọn họ sao vẫn còn chạy? Cũng khó trách Lâm đại nhân lại phái người bắt bọn họ!”

Trung niên nam tử bị thương và tiểu nam hài sau khi nghe được tiếng nghị luận của bốn phía, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Tiếng nghị luận cao thấp nối tiếp nhau. Không có một người tỏ vẻ quan tâm với một lớn một nhỏ bị thương. Có lẽ, trong mắt bọn họ, nô lệ không cần đồng cảm.

“Tiểu thư.” Sắc mặt Chỉ Hâm tái nhợt như tờ giấy nhìn về phía Hàn Lăng, trong lúc nhất thời đã quên cách xưng hô. Thật là đáng sợ, đao và kiếm trong tay những người đó đều không có mắt a! Nếu như lỡ thương đến tiểu thư và nàng thì làm sao bây giờ?

Hắc mâu của Hàn Lăng lạnh lẽo, ánh mắt băng lãnh khóa trụ nam hài trong lòng trung niên nam tử. Cùng lúc đó, nam hài cũng quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Hàn Lăng, tiếp đó bám vào tai trung niên nam tử nói cái gì đó. Mân này bị Hàn Lăng toàn bộ thu vào mắt, khóe miệng chậm rãi cong, có ý tứ.

Đúng lúc này, trung niên nam tử ôm nam hài nhảy xuống hồ nước!

“Bọn họ nhảy sông tự vận!” Chỉ Hâm kinh hô! Lần đầu tiên, nàng xem thấy có người ở trước mặt mình tự vận. Cảm giác kinh hãi không cách nào nói nên lời.

Bốn phía đồng thời vang lên tiếng hút không khí!

Người truy đuổi lập tức dùng đại đao khuấy khuấy nước. Hơn nửa ngày, trong hồ nước một điểm động tĩnh cũng không có.

Mà trên mặt hồ đã có những vết máu.

“Đã chết! Trên thân nam nhân kia hơn mười đao, tiểu hài tử xấu xa mới bảy tám tuổi, nhảy xuống nước, không chết đuối mới là lạ! Dám chắc đã chết!”

“Đi! Đi! Đừng ở chỗ này phí phạm thời gian, mau trở về nói rõ với Lâm đại nhân đi!”

“Chết tiệt, hai nô lệ là gan lớn như vậy ta là lần đầu tiên thấy được, không ở trong phủ làm việc cho tốt, trốn cái rắm! Chết là đáng kiếp!”

Sắc trời âm đạm, màn đêm buông xuống.

Hai mươi mấy nam nhân hung thần ác sát hướng phía hồ nước phun nước bọt mắng to. Đợi hồi lâu, cũng không thấy được người nổi lên, mắng cũng mắng mệt mỏi, tất cả đều tản đi.

Dân chúng vây ở một bên thấy không có việc gì để xem, cũng tản đi.

“Tiểu thư, chúng ta cũng đi thôi.” Chi Hâm thấy tất cả mọi người rời đi, trong trường đình to lớn chỉ còn lại hai người các nàng, hơn nữa chớp mắt còn bị mùi máu tươi bao trùm, có chút sợ hãi nói với Hàn Lăng.

Hàn Lăng từ ghế đá đứng lên, hai tay chấp sau lưng, nhìn về phía mặt hồ không một gợn sóng, ý cười bên môi như có như không càng ngày càng thâm, “Chờ một chút”

Chờ? Chờ cái gì? Trong trường đình không có ai? Chi Hâm nghi hoặc nhìn Hàn Lăng.

Gió nhẹ hiu hiu, tĩnh lặng không một tiếng động.

Thời gian từ từ nhạt nhòa. Ngay lúc sự kiên nhẫn của Chi Hâm dần dần mất hẳn, muốn lần thứ hai mở miệng, thì mặt hồ vốn yên ả, nay nổi lên đại sóng.

Nước gợn dạt về phía trong trường đình, bắn tung tóe tới trên người Hàn Lăng và Chi Hâm.

“A! Tiểu thư cẩn thận!” Chi Hâm kinh hô, cơ thể chuyển hướng Hàn Lăng, đề phòng nước bắn vào người Hàn Lăng.

Hàn Lăng không có mấy may sợ hãi, lãnh mâu nhìn về phía hai người từ trong nước nhảy ra.

“Nha, bọn họ làm sao.” Không chết? Chi Hâm há hốc miệng nhìn trung niên nam tử và nam hài toàn thân nhếch nhác trong trường đình, kinh ngạc nói.

Trung niên nam tử liếc nhìn Hàn Lăng, vốn muốn tựa vào lan can nghỉ ngơi lập tức đứng thẳng thân thể, sát khí trọng trọng nhìn Hàn Lăng, bọn họ thật vất vả trốn được, tuyệt đối không thể để người phát hiện bọn họ còn sống!

Trái với sự phòng bị của trung niên nam tử, nam hài nhìn thấy Hàn Lăng và Chi Hâm vẫn không kinh ngạc, ngược lại thập phần bình tĩnh: “Trung thúc, không sao.” Nam hài nhẹ giọng nói với trung niên nam tử.

Bồ Tát Man (nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo)

Vi Trang

Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo,

Du nhân chi hợp Giang Nam lão.

Xuân thủy bích ư thiên,

Họa thuyền thính vũ miên.

Lô biên nhân tự nguyệt,

Hạo uyên ngưng sương tuyết.

Vị lão mặc hoàn hương,

Hoàn hương tu đoạn trường.

Dịch:

Người người ca tụng Giang Nam,

Du nhân chỉ muốn mãi làm du nhân.

Trời còn kém nước xuân xanh biếc,

Trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần.

Bên sông người tựa trăng ngân,

Cổ tay rót rượu trắng ngần hơn sương.

Chưa già xin chớ hoàn hương,

Hoàn hương là ắt đoạn trường ai ơi!

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: TÂM TU THIẾU NIÊN 3

Trên mặt nam hài có vài tia mệt mỏi. Sau khi nói với trung niên nam tử xong, liền ngồi bệt xuống mặt đất, người tựa vào lan can, nhắm mắt lại, chợp mắt, đối với cái nhìn chăm chú của Hàn Lăng cũng không thêm để ý, phải nói là hoàn toàn không đặt vào mắt.

Chỉ Hâm vì sự trấn định của nam hài mà kinh ngạc. Nếu không phải kiến thức qua tiểu thư có sự trầm ổn khác biệt so với những đứa nhỏ cùng tuổi, sợ rằng hôm nay nhìn thấy nam hài này nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng.

Trung niên nam tử sau khi nghe được nam hài nói, vẫn chưa buông xuống phòng bị, về mặt vẫn định ý nhìn Hàn Lăng và Chỉ Hâm.

Chỉ Hâm quay đầu lại nhìn Hàn Lăng, chờ đợi Hàn Lăng cùng rời khỏi. Thế nhưng, đợi nửa ngày, Hàn Lăng vẫn diện vô biểu tình nhìn nam hài, cũng không có nói một câu.

Một lúc lâu sau, nam hài chợt mở mắt ra, giọng nói tuy có mệt mỏi, nhưng băng lãnh không gì sánh được: “Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?”

Hàn Lăng khẽ nhướng đuôi lông mày, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng nói: “Ngươi có cái gì?”

Nghe thế, nam hài nhất thời nhú chặt đôi hàng lông mày, hần hiện tại đích thực cái gì cũng không có. Trong khoảng thời gian này, đã trải qua nhiều lần, đồng thời cũng mất đi rất nhiều. Hần còn sót lại bên người cũng chính là Trung thúc. Nghĩ đến đây, sắc mặt nam hài lạnh lùng, “Đã như vậy, ngươi còn ngốc ở đây làm gì?”

“Câm mồm! Sao ngươi dám có thái độ như thế với tiểu thư!” Chỉ Hâm thấy thái độ xúc phạm của nam hài, lập tức quát lớn.

“Tiểu thư?” Nam hài ngẩn ra, nàng là nữ!

Chỉ Hâm cả kinh, vừa rồi nàng vậy mà không có phòng bị, trực tiếp bạo lộ thân phận của tiểu thư!

Hàn Lăng chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua nam hài, nói: “Đã có bản lĩnh thoát khỏi những người đó, vậy, nên chạy càng xa càng tốt.” Sau khi dứt lời, từ trong tay áo, xuất ra một trăm lượng bạc vừa mới đổi, giao vào trong tay nam hài.

“Tiểu thư!” Chỉ Hâm hô to, tiểu thư vậy mà hào phóng bố thí cho một người xa lạ chỉ mới vừa gặp mặt vền vẹn trong nửa canh giờ! Nam hài kinh ngạc nhìn hai thỏi kim nguyên bảo trong tay, một trăm lượng! Nàng rộng rãi như thế! “Vì sao giúp ta?”

Hàn Lăng khẽ giương mày, vì sao giúp? Có lẽ là vừa rồi nhìn đến một màn nam hài quật cường cắn môi, tựa như chính nàng nhiều năm trước. Xoay người đưa lưng về phía nam hài, không có giải thích điều gì, mà là nói với Chỉ Hâm: “Chúng ta đi.”

“Vâng.” Chỉ Hâm theo sát phía sau Hàn Lăng.

“Thiếu gia, vị tiểu thư này.....” Trung niên nam tử nhìn về phía nam hài đang ngốc lảng.

Nam hài lập tức hoàn hồn trở lại, đứng lên, hướng phía bóng lưng đi xa của Hàn Lăng hô lớn: “Ta là Lý Phong! Sau này, chỉ cần ngươi có điều cần, ta nhất định lấy mạng đáp đền!”

Giọng nói non nớt vang vọng khắp ven hồ yên ả. Mà hình bóng đi xa của nữ hài, vẫn thanh lãnh vô cùng. Hàn Lăng lúc này làm sao cũng thật không ngờ tới, hôm nay đột nhiên thiện tâm, vào nhiều năm sau, lại giúp bản thân nàng, nhất về được một mạng.

“Trung thúc, chúng ta rời khỏi Phụng quốc.” Mãi đến hình bóng của nữ hài biến mất trong tầm mắt, nam hài nắm chặt hai thỏi bạc trong tay, lạnh giọng nói.

.....

Hai ngày sau

Phượng Hạo Thiên dẫn đầu đại quân từ ngoài thành Hoài Dương trở lại trong thành.

Cửa thành, toàn bộ tri phủ, huyện lệnh từ bé đến lớn của thành Hoài Dương, chừng mười người quỳ ở cửa thành nghênh đón đại quân của Phượng Hạo Thiên.

Tiếng chiêng trống ngập trời, cửa thành mở rộng ra. Phụng Hạo Thiên mặc khôi giáp hoàng kim cười huyết mã cao to, băng lãnh thiết huyết dẫn đầu mười vạn đại quân trở về Hoài An thành.

Các thiếu nữ vây xem trông thấy trên bảo mã, Phụng Hạo Thiên phong thần tuấn mỹ, thì tiếng than sợ hãi không ngừng vang lên! Các nàng làm sao cũng thật không ngờ, Tứ điện hạ lại tuấn mỹ như thế! Mười ba tuổi đã dũng cảm dẫn đại quân đến đây tiêu diệt phản tặc. Hơn nữa lại trong thời gian ngắn ngủi, đã giành được toàn thắng!

Các thiếu nữ hoài mộng, người người ti mi chăm chú trang phục, chỉ hy vọng dư quang của Phụng Hạo Thiên có thể tảo đến các nàng, để các nàng có cơ hội có thể trở thành phi của hắn, dầu cho là nô tì ẩm giường cũng được!

Phụng Hạo Thiên cười trên bảo mã cao to, mắt hướng thẳng về trước, vẫn lãnh khốc, mặt không chút thay đổi, sự e thẹn của các thiếu nữ, những tiếng kinh hô, cũng không thể khiến cho hắn chú ý chút nào. Đôi mắt thâm trầm trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua đoàn người, rơi vào trên mình vài người mặc quan phục.

“Vi thần tham kiến Tứ điện hạ.” Mười vị quan viên sau khi nhận thấy được đường nhìn của Phụng Hạo Thiên, lập tức đứng dậy tiến lên, khom lưng hành lễ.

Phụng Hạo Thiên vung tay lên, ngữ khí lạnh lãnh: “Không cần đa lễ.”

Tri phủ Hoài An, Lâm đại nhân tiến lên một bước, tươi cười nịnh nọt nói: “Tứ điện hạ, vi thần đã bày tiệc rượu tại Danh Dương tửu lâu nổi tiếng nhất thành Hoài An, đặc biệt vì Tứ điện hạ đón gió tẩy trần. Mong Tứ điện hạ hạ mình tiến đến.”

Hắc mâu của Phụng Hạo Thiên khẽ dao động, vốn không muốn nán lại Hoài An quá lâu, nhưng sau khi xảy ra chuyện Thượng Quan Hàn Lăng mất tích, nên đã lưu lại đây được một ít thời gian. Nhưng hôm nay, song song với việc không có tin tức của Thượng Quan Hàn Lăng, phụ hoàng lại vừa hạ thánh chỉ, phải mau chóng quay về triều. Nghĩ đến đây, trong lòng Phụng Hạo Thiên khẽ cười châm chọc, phụ hoàng có phần quá mức xem thường hắn, cho rằng hắn sẽ ở Hoài An tự mình xưng vương sao? Đã có người thịnh tình mời mọc, vừa lúc làm cho hắn có cái cớ ở đây ngày ngốc một ngày!

Hàn mâu sâu thẳm nhìn lướt qua Lâm đại nhân, Phụng Hạo Thiên sang sảng cười nói: “Hào!”

.....

Danh Dương tửu lâu

Hoài An thành, vốn là nơi giàu có. Thương khách tới lui nhiều đêm không xuê. Tửu lâu, kỹ viện càng khỏi phải nói.

Trong giới tửu lâu, Danh Dương tửu lâu là danh phủ kỳ thực, danh dương thiên hạ. Đặc phái viên cửu quốc hầu như đều tới đây thưởng thức món ăn.

Lầu hai, bên trong nhã gian huy hoàng lấp đặt thiết bị cực kỳ xa xỉ, Phụng Hạo Thiên và phó tướng quân, còn có mười mấy quan viên ngồi vây quanh bàn tròn được chế từ bạch ngọc.

“Anh hùng xuất thiếu niên, Tứ điện hạ trong mấy ngày ngắn ngủi đã chế ngự được loạn thần Hoài Đức tướng quân. Khiến chúng vi thần mở rộng tầm mắt. Bội phục!” Lâm đại nhân nâng chén, trên nét mặt già nua tràn đầy ý cười, lộ vẻ nịnh hót nói.

Phụng Hạo Thiên nhắc đuôi lông mày, lạnh lùng gật đầu.

Lâm đại nhân nhất thời xấu hổ không thôi. Nụ cười cứng đờ, sau đó cùng phó tướng quân bên người Phụng Hạo Thiên nói chuyện.

Những đề tài xoay chung quanh bọn họ trong lúc đó chính là, ta nịnh hót người, người nịnh hót ta. Người một câu, ta một câu, nói thật phần hăng say, nhưng lại đối trá không thôi.

Lúc này, cánh cửa nhã gian mở ra, kèm theo đó là một làn hương khí tươi mát, một thiếu nữ như hoa như ngọc mặc y phục hồng nhạt chậm chậm tiến vào.

“Dân nữ Lâm Nguyệt Nhi tham kiến Tứ điện hạ.” Thiếu nữ hành lễ với Phụng Hạo Thiên. Tư thái muôn vạn, xinh đẹp tựa thiên tiên, vừa xuất hiện, liền thu hút đường nhìn của toàn bộ nam nhân trong nhã gian.

Phụng Hạo Thiên quét thâm mâu về phía Lâm Nguyệt Nhi, đối với người nhìn qua vô số mỹ nhân như hắn, thì tư sắc của Lâm Nguyệt Nhi chỉ có thể thuộc hạng trung thượng đẳng, cũng không làm hắn kinh diễm, cho nên, trong đôi mắt đen ngoài hiện lộ lãnh ý, cũng không có gì khác.

Thật lâu không thấy Phụng Hạo Thiên đáp lại, thân hình Lâm Nguyệt Nhi cứng đờ, bầu không khí nhất thời trở nên xấu hổ vô cùng.

“Tứ điện hạ, đây là tiểu nữ của vi thần, nghe nói Tứ điện hạ chiến thắng trở về, đặc biệt đến đây muốn hiến tặng một vũ khúc.” Lâm đại nhân đang bận bịu tiếp đãi mấy vị đại nhân thấy thế lập tức bứt ra, nét mặt tươi cười vạn phần nói với Phụng Hạo Thiên diện vô biểu tình.

Phụng Hạo Thiên gật đầu, đối với điều ấy không có bao nhiêu hứng thú, nhìn lướt qua Lâm Nguyệt Nhi, lạnh lùng nói: “Vũ đi.”

Lâm Nguyệt Nhi chậm đến đường nhìn của Phụng Hạo Thiên, nhất thời tâm thần chấn động! Tim đập gia tốc, nam nhi nhiệt huyết bức này chính là dạng nàng mong đợi nhiều năm, nam tử mà nàng muốn gả! Nếu như có thể làm nữ nhân của hắn, đời này, nàng không còn cầu mong gì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: KHÔNG GẦN NGƯỜI LẠ

Hồng phấn đầy mặt, mỹ nhân cười duyên. Nhẹ nhàng khởi vũ, câu thần đoạt phách.

Một bàn nam nhân bên trong nhả gian hơn phân nửa đều bị thần thái kiều mị của Lâm Nguyệt Nhi hấp dẫn. Người người mở to mắt thưởng thức, Lâm Nguyệt Nhi này chính là đệ nhất mỹ nhân của Hoài An thành, vũ kỹ siêu quần, muốn thấy nàng vũ một lần, chính là cơ hội vô cùng hiếm hoi. Hôm nay vừa vận nhờ phước của Tứ điện hạ, mới xem được đệ nhất mỹ nhân Hoài An khiêu vũ, thật là cơ hội hiếm thấy cỡ nào a!

“Hay!” Phó tướng của Phụng Hạo Thiên vỗ tay tán thưởng.

Theo sau là mấy quan viên cũng bắt đầu phụ họa theo, kêu to, hảo!

Bầu không khí dưới tư thái vũ động muôn vàn của Lâm Nguyệt Nhi mà từ từ thân thiện.

Mỹ nữ diễm lệ, không ngừng hướng về thiếu niên băng lãnh truyền tảo tình đưa ý. Nàng hy vọng kỹ thuật nhảy của mình có thể hấp dẫn thiếu niên anh tuấn, cũng mong muốn thiếu niên anh tuấn có thể thích nàng. Mà nàng có thể thông qua cơ hội lần này, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đáng tiếc, nhiệt tình của nàng toàn bộ bị sự băng lãnh của thiếu niên che phủ.

Đôi mắt sâu thẳm của thiếu niên tiếp xúc với sự khiêu khích lớn mật của thiếu nữ, mà dần trở nên u ám, sinh trưởng trong hoàng thất, từ năm mười một tuổi, bên cạnh sẽ có cung nữ noãn sàng, mỗi một cung nữ tư sắc đều là thượng đẳng. Nhưng, hắn ngay tại đêm đầu tiên, lúc các nàng dạy hắn làm sao trở thành nam nhân, hắn liền vùng tay cự tuyệt. Chỉ vì, hắn ghét đụng chạm các nàng! Chỉ cần các nàng tiếp cận, hắn đã muốn huy đao giết người. Nếu không phải muốn diễn kịch cho người trong thiên hạ xem, hắn căn bản sẽ không chạm bất luận một nữ nhân nào.

Đụng chạm những nữ nhân kia cùng nữ nhân trước mắt này, còn có ánh mắt tham lam ấy, khiến lòng hắn sinh ra cảm giác chán ghét!

Nhưng mà, lúc này hắn lại quên, Hàn Lăng đối với hắn mà nói là một ngoại lệ. Không phải Hàn Lăng chạm hắn, mà là hắn đi chạm vào Hàn Lăng.

“Hay! Thật hay quá!”

Thiếu nữ nghe được tiếng ca ngợi, tư thái càng thêm dâng trào, lá gan cũng lớn hơn, theo bước vũ, từng bước một đến gần thiếu niên băng lãnh thiết huyết.

Tiếng phối nhạc bên ngoài nhả gian càng ngày càng sục sôi.

Cơ thể tuyệt vời của thiếu nữ như con rắn uốn éo, yêu mị tiến bước.

Vài tên quan viên đều ở trong quan trường nhiều năm, nên có thể nhìn ra chút mảnh khoe. Lâm tiểu thư dung mạo như thiên tiên này muốn khiến cho Tứ điện hạ mê mẩn, cho nên mới không ngại ánh mắt mọi người, hành động lớn mật như thế. Vũ này còn không có khiêu tận hứng, đã tới trước mặt Tứ điện hạ, nhảy múa xung quanh Tứ điện hạ.

Nâng lên chén rượu, một ngụm uống hết, vài quan viên đều cúi đầu, chốc lát nữa sẽ trình diễn một màn, bọn họ còn chưa đủ tư cách xem.

Đều cùng đợi một màn sống sắc sinh hương phát sinh.

Phụng Hạo Thiên từ trong hời ức bứt ra, lãnh mâu đảo qua, nhìn thấy Lâm Nguyệt Nhi trang điểm công phu đã đi tới trước mặt, tay áo dài thường thường khiêu khích trên người hắn, nhất thời nhả thân u ám xuống, một tia sát khí băng lãnh từ trong khung phát ra.

Lâm Nguyệt Nhi đang trầm trong hoài mộng mà bản thân dột nên, hiển nhiên đã bị nhip trống sục sôi đầu độc, hoàn toàn không có nhận thấy được, thiếu niên nàng muốn câu dẫn đã nổi sát tâm với nàng.

Thùng thùng đông.

Nhip trống phối tiếng nhạc, vang dội điếc tai.

Bên trong nhả gian, tràn đầy hương rượu, hương đồ ăn, hương mỹ nhân, còn có. Mùi máu tươi.

Trong đôi mắt bình tĩnh vô ba của thiếu niên, mây đen cuộn cuộn. Trên mu bàn tay nắm chén rượu lúc này bạo khỏi gân xanh.

Chỉ cần tay áo khiêu khích kia lại tiếp tục suông sã nữa, hấn sẽ..... Giết người.

.....

Dưới lầu của Danh Dương tửu lâu, thiếu nữ thanh tú toàn thân cực kỳ bình thường và một tiểu nam hài băng lãnh khoảng chừng bảy tám tuổi đứng tại cửa.

Hai người dường như muốn vào tửu lâu, nhưng điểm tiểu nhị phụ trách tiếp đãi tại cửa, lại mang về mặt khinh thường nhìn bọn họ.

“Các ngươi có biết hay không, trong tửu lâu của chúng ta, món ăn bình thường nhất cũng đã là một lượng bạc, rượu bình thường nhất hai lượng bạc, dựa vào các ngươi? Muốn đi vào gọi món ăn, cũng phải nhìn xem bên trong hà bao rốt cuộc có bạc hay không! Bằng không, một hồi nếu như ăn cơm bá vương, cũng đừng trách ta không có nói trước, chúng ta ở đây có rất nhiều đại thủ, tuyệt đối sẽ không cho các ngươi ăn quýt!” Điểm tiểu nhị khinh thường nhìn hai người nói. Thời khắc lúc này, chính là giờ làm ăn tốt nhất, thời gian khách nhân đến đông nhất, khách nhân lui tới, đều là người phóng khoáng hiển quý, mà hai người trước mắt, mặc áo tang vải thô, bình thường đến cực điểm, so với y phục trên người hấn, chất liệu còn kém hơn, có thể ăn được cơm ở tửu lâu bọn họ sao?

Đại thủ: giống như bảo vệ.

Lời nói cực kỳ chói tai, khiến thiếu nữ phía sau nam hài, sắc mặt hồng lên, hơn nửa ngày sau, túm ống tay áo nam hài phía trước, “Thiếu gia, chúng ta vẫn là đừng nên vào, rượu và thức ăn của Danh Dương tửu lâu này e rằng cũng không khác gì với ở kinh thành, không ăn cũng không sao.” Thay vì đứng ở đây bị người cười nhạo, còn không bằng mau rời khỏi, có lẽ trở về khách sạn, ăn cũng không kém so với ở đây.

Mà thân hình nam hài vẫn không động đậy, chẳng qua chỉ giương giương mi, lạnh lùng nói: “Ngươi không phải muốn ăn sao?”

Sắc mặt thiếu nữ vô cùng kinh ngạc, cắn răng, lắc đầu: “Bây giờ không muốn nữa.” Chỉ là hôm qua nghe người trong khách sạn nhắc tới Danh Dương tửu lâu, nhất thời hiếu kỳ, liền nói với tiểu thư về nơi này, có điều, không nghĩ tới điểm tiểu nhị ở đây, lại mặt cầu không nhìn người.

Lông mày nam hài khẽ nhíu, đôi mắt băng lãnh như sương quét về phía điểm tiểu nhị mặt cầu không biết nhìn người kia, “Nếu ngươi can đảm nói thêm một câu, ta cắt đầu lưỡi của ngươi.”

Điểm tiểu nhị trừng to mắt, tiểu hài tử này uy hiếp hấn! Đang muốn nằng to, thì nam hài không thấy dị động cước bộ vậy mà trong chớp mắt đã tới trước mặt hấn, mang theo nhân thân khiến người ta kinh hãi đâm chiến nhìn hấn! Anh mắt kia so với hấn băng nghìn năm còn lạnh hơn, nhân thân sâu thẳm so với sát thủ còn kinh khủng hơn, dõi theo hấn, điểm tiểu nhị không kiểm được hai chân như nhũn ra.

Tiểu hài tử này thật kinh khủng!

Thân hình Hàn Lăng khẽ động, không có quay đầu lại, đôi mắt nhìn tiền phương nói: “Chi Hâm, chúng ta đi vào.”

Điểm tiểu nhị há hốc mồm nhìn hai người đi vào, muốn buột miệng mắng to nhưng đành nuốt vào trong bụng. Nhớ tới ánh mắt của đứa nhỏ, trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi.

Bên trong nhả gian lầu hai, thiếu niên anh tuấn không biết vì sao tim đập nhanh hơn.

Chuyện gì xảy ra?

Phượng Hạo Thiên lấy tay vỗ ngực, tim đập mãnh liệt.

Mới chớp mắt vừa rồi, hấn dĩ nhiên có tia ảo giác, trong tiếng nhạc trống điểm tại kia, hấn lại nghe được giọng nói non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng quen thuộc kia!

Tự giễu cười khê, bắt đầu từ khi nào, đứa nhỏ kia lại khiến hấn lưu tâm như vậy? Chỉ nghe tiếng nói vài lần, cũng đã thật sâu ghi tạc vào lòng?

Chẳng lẽ hấn không thương mỹ nhân, lại đi yêu một tiểu hài tử gầy như que củi?

Hoặc..... Bởi vì nàng có chỗ để lợi dụng?

Đang đau khổ tìm kiếm nguyên nhân, thì Lâm Nguyệt Nhi xinh đẹp lại khiêu khích tiếp, thấy Phượng Hạo Thiên vẫn chưa nói gì, với lại bộ dáng như có chút suy nghĩ, dưới ánh mắt của nàng, hay là, Phượng Hạo Thiên có ý với nàng, bằng không sẽ không nhìn nàng mà thất thần, dưới ánh mắt thâm báo của Lâm đại nhân, là gan Lâm Nguyệt Nhi lớn hơn thoáng cái đã ngồi trên đùi Phượng Hạo Thiên.

Ngay tức khắc, gần như là theo phản ứng bản năng của cơ thể, toàn thân Phượng Hạo Thiên lộ ra một luồng khí tức bức người, chương phong bỗng nhiên phát ra, không thương tiếc gì đánh vào bả vai trái Lâm Nguyệt Nhi.

“A.....”

Tất cả phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người bên trong nhả gian đều không kịp phản ứng.

Thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt Nhi như con diều đứt dây, văng mạnh, đánh vỡ cánh cửa nhà gian, từ cầu thang lầu hai rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21

Lúc này, đúng là lúc đông khách nhất, trong lầu một, chật ních người. Tiếng chèn chén, tiếng mời rượu, tiếng trò chuyện, nhất thời, bị sự cố người rơi từ lầu hai xuống mà im bật.

Thiếu nữ xinh đẹp, như con diều đứt dây, phá vỡ lan can, té rầm xuống một bàn ăn náo nhiệt.

"Ầm" một tiếng, cái bàn tứ phân ngũ liệt.

"A".....

Nhất thời, toàn bộ khách khứa lầu một đều khiếp sợ. Đều phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Trong nhà gian, vài quan viên đã từ trong kinh ngạc mà hoàn hồn trở lại.

Tứ diện hạ đánh nữ nhi Lâm đại nhân một chưởng, không chút nào thương hương tiếc ngọc đánh đập nhất mĩ

nuông tiếc ngọc danh đệ nhất này
nhân Hoài An thanh từ lầu hai rớt
xuống lầu một!

Phượng Hạo Thiên vẫn không có bao
nhiều biểu tình, cúi hân mâu, nhìn tay
phải mới vừa ra tay mà chán ghét cau
may.

Lâm đại nhân phản ứng sau cùng, hấn
chạy ra khỏi nhĩ gian, từ lầu hai nhìn
xuống, Lâm Nguyệt Nhi lúc này sớm
đã hương tiêu ngọc vãn, vẻ mặt kinh
ngạc thập phần, trừng to mắt nhìn lên
trên, khóe miệng chảy ra vết máu,
toàn bộ khuôn mặt thoát nhìn cực kỳ
dữ tợn "**Nguyệt Nhi!**". Cơ thể Lâm
đại nhân mềm nhũn, thẳng ngã xuống
lan can lầu hai.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Hấn làm sao cũng thật không ngờ sẽ

phát sinh chuyện như vậy! Chủ ý là muốn dùng dung mao thiên tiên của nữ nhi câu dẫn Tứ điện hạ! Ai ngờ, Tứ điện hạ, lại không hề báo trước mà ra tay! Tàn nhẫn đánh chết Nguyệt Nhi như vậy!

Sắc mặt vài tên quan viên trong nhĩ gian biến hoá như chong chóng, lúc này, bầu không khí vô cùng quỷ dị, bọn họ cũng không biết nên nói điều gì! Dù sao cũng là Tứ điện hạ, trước mắt bọn họ giết người, nhưng Tứ điện hạ thân phận tôn quý, đừng nói giết một nữ nhi tri phủ, dù cho muốn mạng của bọn họ, bọn họ cũng không dám phản kháng.

Cho nên, dù cho Lâm đại nhân lúc này cực kỳ bi thương, bọn họ cũng không thể nói giúp điều gì!

"Đây..... Tứ điện hạ....." Hai mắt Lâm đại nhân đầm lệ mờ lung quay đầu nhìn vào bên trong nhĩ gian, vẻ mặt Phượng Hạo Thiên vẫn băng sương. Thấy thế hắn liền chết tâm, vốn muốn lợi dụng nữ nhi một bước lên mây, thăng quan, phát tài, ai lại nghĩ đến sẽ là kết quả như này!

"Lâm đại nhân thật là dưỡng tốt"

Lâm đại nhân thật là đường tốt
nữ nhi! Lại dám thừa dịp Tứ điện
hạ có chút men say, muốn ám sát!".
Phó tướng bên cạnh Phượng Hạo
Thiên tuy rằng là một võ tướng,
nhưng sát ngôn quan sắc* cũng cực
cao, lúc này, thân là phó tướng bên
người Phượng Hạo Thiên, điểm tiêu
phiên phức ấy theo lý nên do hắn giải
quyết, cho nên, dưới phản ứng của
Lâm đại nhân với Phượng Hạo Thiên,
phó tướng mở miệng quát một tiếng.

**Sát ngôn quan sắc : đoán ý qua lời
nói và sắc mặt*

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Lâm đại nhân sừng sốt, ám sát? Làm
sao có thể?. "**Lưu phó tướng, Tiểu
nữ không phải muốn ám sát Tứ
điện hạ, mà là.....**". Mà là muốn

câu dân Tứ diện hạ, thế nhưng, câu nói sau cùng này, hẳn không có cách nào nói ra! Tội danh ám sát không phải chuyện đùa a! Thân hình Lâm đại nhân run rẩy, sợ hãi xụi lơ quỳ trên mặt đất.

"Mà là cái gì? Nhất giới dân nữ mà dám to gan tới gần Tứ diện hạ, đây không phải muốn ám sát thì là cái gì?" Lưu phó tướng giận dữ.

"Oan uổng quá! Tứ diện hạ, thần oan uổng quá! Tiểu nữ tuyệt đối sẽ không bạo gan mà ám sát Tứ diện hạ! Xin Tứ diện hạ hiểu tận chân tơ kẽ tóc a! Oan uổng quá a! Tứ diện hạ, thần bị oan a!". Lâm đại nhân đầu đầy mồ hôi, liên tục hướng về phía thiếu niên băng lãnh dập đầu.

Lúc này, sau khi các tân khách trong lầu một nghe được ba chữ Tứ diện hạ trong miệng Lâm đại nhân, đều bạo gan ngẩng đầu nhìn lên. Bọn họ là những bách tính sinh hoạt trong dân gian, muốn thấy được người hoàng tộc, chính là khó càng thêm khó a! Lần này có thể ở cự ly gần thấy được Tứ diện hạ, người người đều vô cùng hiếu kỳ.

Vài thiếu nữ vừa nghe, Tứ điện hạ!
Vừa rồi ở cửa thành, từ rất xa trông
thấy thiếu niên anh tuấn kia. Nhất
thời, xuân tâm nhộn nhạo, người
người lấy gương đồng trong tay áo ra,
thoa son, vuốt tóc, nhón nháo nhìn
hướng lầu hai.

Ngay khi tất cả mọi người đối với
Phượng Hạo Thiên bên trong nhĩ
gian lầu hai sản sinh nồng hậu hứng
thú, thì trong góc, nam hài một thân
hắc y, tay cầm chén nước đặt tại bên
môi, nhất thời run lên.

Phượng Hạo Thiên? Hắn ở trong đây!

Thiếu nữ ngồi cùng bàn với nam hài
vừa nghe đến ba chữ Tứ điện hạ, thân
hình run lên, sắc mặt đột nhiên trắng
bạch, "**Tiểu thư, Tứ điện hạ cũng ở
trong đây**". Tuy rằng các nàng
không phải nhân vật đặc biệt, nhưng
dù sao cũng là từ Thượng Quan phủ
trốn ra! Tứ điện hạ cũng đã gặp qua
tiểu thư, khó bảo toàn sẽ không bị Tứ
điện hạ nhận ra. Nếu như để người
của Thượng Quan gia bắt được, kết
quả của các nàng nhất định rất thảm!
Nghĩ tới đây, thân thể của nàng
thoáng chốc run lên.

Nghe thấy thế, nam hài thoáng nhún

Nghĩ vậy rồi, nàng hai tay nâng đầu nhú mảy, một đường đi tới đây, các nàng căn bản là không có tiếp xúc với bất cứ ai, cũng không có dò hỏi bất luận tin tức gì, cho nên cũng không biết Phượng Hạo Thiên ở chỗ này.

Nếu nàng đã rời khỏi Thượng Quan phủ, như vậy tuyệt đối không thể bị người tìm được! Hiện tại nàng không có đủ năng lực chính diện xung đột với Thượng Quan phủ, mặc dù, Phượng Hạo Thiên và Thượng Quan phủ cũng không có bao nhiêu quan hệ, nhưng, hửn..... Nàng nhìn không thấu!

Nghĩ đến đó, Hàn Lăng đứng dậy, khẽ mở bạc môi, **"Đi"**

Chỉ Hâm gật đầu, đứng dậy đặt mấy lượng bạc trên bàn.

"Tứ điện hạ a, nghe nói Tứ điện hạ anh tuấn phi phàm, ban nãy ở cửa thành, rất xa liếc mắt một cái, thì đã cảm thấy Tứ điện hạ phong thần tuấn lãng, bất đồng với những nam tử bình thường!"

"Tứ điện hạ sao còn chưa ra?"

Vài thiếu nữ ở lâu một, nhìn đã được một lúc, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Phượng Hạo Thiên, lập tức mất đi kiên nhẫn, vội hỏi.

Hàn Lăng đi qua người đám thiếu nữ, nhìn thấy các thiếu nữ nhiệt tình, đuôi lông mày nhướng lên, khóe miệng cong cong, dù là thời đại nào, đều có kẻ háo sắc.

Xì xầm, thật đúng là nhiệt tình.

"Nếu không phải Tứ điện hạ ra tay ngăn chặn, e rằng ái nữ của Lâm đại nhân cũng đã ám sát thành công!" Lưu phó tướng gầm lên. Dáng điệu thoát nhìn thật là có vài phần chân thật, người không biết, chắc sẽ tin là thật.

"Oan uổng quá! Thần thật là bị oan mà! Thần làm sao dám sai khiến nữ nhi ám sát Tứ điện hạ chứ?" Lâm đại nhân có khổ mà không thể nói, đây nên làm thế nào cho phải?

Phượng Hạo Thiên chậm rãi ngẩng đầu, tư chỗ ngồi đứng lên, con người như hắc dạ sâu thẳm nhìn về phía Lâm đại nhân, chậm rãi tiêu sái ra nhũ gian, dừng lại trước mặt Lâm đại nhân, tư trên cao nhìn xuống, ngữ khí cực kỳ băng lãnh nói **"Bây giờ biết bị oan?"**. Lúc hắn gan lớn muốn dựa vào một nữ nhân ngu xuẩn câu dẫn hắn, sao không nghĩ tới? Khóe miệng cong lên nụ cười chẳng đáng, cười nhạt, **"Chậm"**.

"Lưu phó tướng, Lâm đại nhân cả gan che trời, ngông cuồng sai khiến nữ nhi ám sát bản điện hạ. Giờ ngọ ngày mai, lăng trì xử tử!" Phượng Hạo Thiên ngẩng đầu lên, lạnh giọng nói.

"Tứ điện hạ!" Lâm đại nhân sừng sốt hô to. Tử! Chỉ vì một lần tư tâm, lại đổi lấy án tử. **"Vâng! Tứ điện hạ!"**

Lâu một, các thiếu nữ hoài xuân thét chói tai liên tục. Tứ điện hạ thật có khí thế!

"Dân nữ tham kiến Tứ điện hạ"

Thanh âm thiếu nữ khiến thân thể người ta tê dại, quỳ trên mặt đất, hướng phía thiếu niên tuân mỹ lâu hai thi lễ.

Nghe tiếng, mây kiếm thiếu niên hơi nhú, ánh mắt băng tuyết lạnh lùng quét về phía các thiếu nữ tự mình đa tình.

Chán ghét thu hồi đường nhìn, đang muốn xoay người quay về nhã gian là lúc, lại bị bóng lưng một nam hài ở cửa lâu một hân dẫn tầm mắt!

Của tôi một nạp cái tâm này!

Tấm lưng kia quen thuộc như thế!

"Thượng Quan Hàn Lăng!"

Phượng Hạo Thiên không kịp nghĩ ngợi, bật thốt ra tiếng.

Ngay tại cửa, thân hình nam hai nghe thế thì run lên, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thiếu niên ở lâu hai.

Thật là nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22

Tiếng kêu to xen lẫn trong tiếng âm ỹ của các thiếu nữ phá lệ vang dội.

Hắn đã phát hiện! Khóe miệng nam hài khẽ co rút, không ngờ hắn lại dụng tâm với nàng như vậy, chẳng lẽ là muốn cái hứa hẹn kia của nàng? Lại có lẽ, đúng như lời đồn, hắn không thương thiếu nữ xinh đẹp, mà lại đi yêu mến một đóa nhỏ chưa phát dục?

Nghĩ đến điều ấy, khóe miệng Hàn Lăng giật giật mãnh liệt, trong lòng

thoáng rùng mình, nếu là như vậy, thật là có chút biến thái quá đi.

Các thiếu nữ hoài xuân tràn đầy nhiệt tình, ngốc lảng nhìn thiếu niên, vì sao sự biến hóa của Tứ điện hạ lại thay đổi nhanh như vậy? Vừa rồi còn là một bộ diện mạo xơ xác tiêu điều, bây giờ thì lại dường như biến thành một đoàn hoả diễm.

"Tiểu thư....." Chỉ Hâm kinh ngạc quay đầu nhìn thiếu niên trên lầu hai. Quả thật là Tứ điện hạ! Hơn nữa Tứ điện hạ đã nhận ra tiểu thư! Đây nên như thế nào cho phải? **"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"**.

Bên trong lầu hai, khuôn mặt băng lãnh cương ngạnh của thiếu niên thoáng hiện nét nhu hòa, nhìn nhìn nhân thân lạnh lùng của đứa nhỏ, lông mày khẽ nhướng, dường như nàng cũng không muốn gặp hắn. Thực sự là như vậy sao? Trong lòng không biết nên có tư vị gì, hắn thế nhưng đã cứu nàng nhiều lần, nàng liên cứ như thế không muốn nhìn thấy hắn sao?

"Đi" Hàn Lăng kéo tay Chỉ Hâm, thu hồi ánh mắt, xoay người, lôi kéo Chỉ Hâm đang kinh ngạc cấp tốc rời đi. Nàng nói qua, lúc này không phải là lúc bị bọn họ tìm được, hứa hẹn thì bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện, nhưng không phải bây giờ.

"Người còn muốn chạy!" Nhìn thấy Hàn Lăng xoay người rời khỏi, đôi mắt Phượng Hạo Thiên nhất thời u ám, bầu không khí như cuồng phong bạo vũ, tiếng nói âm hàn vang lên phía sau Hàn Lăng.

Nếu khí thế như vậy đặt ở trên người kẻ khác, chắc chắn sẽ bị dọa cho toàn thân xụi lơ, còn có thể chạy được nữa sao? Nhưng người Phượng Hạo Thiên đối mặt lại là Hàn Lăng, cả ngày sống trong mưa bom bão đạn, luôn luôn kề cận với cái chết, đã quen với khí thế

khiếp người nơi hắc ám, cho nên, sức uy áp của Phượng Hạo Thiên vẫn còn chưa đủ!

Vài bước thì bước ra cửa, tiểu thân ảnh của Hàn Lăng đang muốn biến mất trước tầm mắt của mọi người là lúc, thân ảnh cao ngất ở lầu hai lấy tốc độ như cuồng phong, từ lầu hai phóng xuống.

Mắt thấy, bóng dáng hai người Hàn Lăng và Chỉ Hâm biến mất, Phượng Hạo Thiên căn bản không có khả năng chặn được các nàng.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng như thế, thân ảnh hắc sắc như cơn lốc xoáy, đã đứng ở trước mặt hải đồng và thiếu nữ.

Khóe miệng Phượng Hạo Thiên khẽ cong, trán phóng ra nụ cười tà mị, gió đánh úp tới, thổi bay y bào màu đen của hắn. Đôi mắt thiếu niên nhìn sâu vào đồng mâu băng lãnh của nam hải, bạc môi mở ra "**Không muốn nhìn thấy ta như vậy sao? Lại hoặc là, người đã quên là mình đã thiếu ta cái gì?"**

Thiếu? Hàn Lăng mặt không chút thay đổi cong môi, chẳng qua chỉ là một lời hứa hẹn mà thôi, nay đã biến thành thiếu nợ?

Tay Chỉ Hâm nắm chặt Hàn Lăng run run không thôi. Các nàng trốn không thoát. Làm sao bây giờ, nên làm cái gì bây giờ? Hàn Lăng tựa hồ cảm thụ được sự khẩn trương và sợ hãi của nàng, quay đầu nhìn Chỉ Hâm, gật đầu thật mạnh. Ánh mắt kiên định tỏ ý bảo cho Chỉ Hâm, các nàng sẽ không có việc gì.

"Im lặng?" Phượng Hạo Thiên đợi hồi lâu, cũng không thấy Hàn Lăng trả lời hẳn, giống như coi hăn là người vô hình, trong lòng nghĩ nghĩ nguyên nhân Hàn Lăng lạnh lùng, vẻ mặt tuấn lãng bắt đầu vẩn vèo.

Hàn Lăng khe nhú hàng lông mày, lạnh giọng nói **"Nghĩ ra muốn ta đáp ứng người cái gì sao?"**

Phượng Hạo Thiên sừng sốt, khoe miệng cong lên thành một đường vòng cung, đưa nhỏ thủy chung vẫn là đưa nhỏ, ý nghĩ này, thật đúng là "Ngây thơ"! **"Bản điện hạ chỉ là muốn cùng người ôn chuyện"**.

"Ôn chuyện? Không cần" Hàn Lăng lạnh lùng trả lời. Lôi kéo Chỉ Hâm phía sau đi lướt qua người Phượng Hạo Thiên.

Thấy thế, Phượng Hạo Thiên vươn tay ngăn cản, ngữ khí có chút tức giận nói **"Bản điện hạ nói, muốn ôn chuyện. Người đi, thì như thế nào ôn chuyện?"**

Lưu phó tướng từ lầu hai đi theo chạy tới còn có hơn mười sĩ binh ngay tại cửa, sau khi nhìn thấy Phượng Hạo Thiên, lập tức chạy tới.

Hơn mười người lập tức đem hai người Hàn Lăng bao vây, bọn quan binh đều mặc khôi giáp màu đen, mỗi người trong tay đều cầm trường mâu, vẻ mặt đều hung thần ác sát.

Chỉ Hâm vọt lên phía trước, trở tay nắm lấy tay Hàn Lăng, các nàng bị bao vây!

Sóng mắt Hàn Lăng lưu chuyển, lại quay đầu nhìn thoáng qua Chỉ Hâm, sau khi thấy nàng cũng không có gì dị dạng, lại quay đầu nhìn về phía Phượng Hạo Thiên, khóe miệng của đứa nhỏ lãnh ngạnh mím lại, một lúc lâu, hàm chứa tất cả lãnh ý nói với Phượng Hạo Thiên "**Ôn chuyện sao? Được thôi!**"

Trầm mặc qua đi, khinh địch đáp ứng hần như vậy sao? Phượng Hạo Thiên tuy rằng lòng có nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu.

"**Bên trong nhã gian lâu hai vừa vặn có vị trí**" Phượng Hạo Thiên ném một câu nói, nhìn cũng không nhìn Hàn Lăng liếc mắt một cái, cao
ngang đứng đứng đi về phía trước

ngạo dân đầu đi ở phía trước.

Một cái cử động, đem hình tượng cao cao tại thượng diễn dịch phi thường hoàn mỹ.

Hàn quang thoáng hiện trong đôi mắt đẹp, Hàn Lăng cười nhạt, nhú mào, đi theo phía sau hắn, hướng phía Danh Dương từ lâu mà đi.

Đoàn người lại đi vào.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới vốn có một người tên Chỉ Hâm đi theo phía sau Hàn Lăng, bị hai gã nam tử xen lẫn trong bọn lính lặng yên không một tiếng động mang đi.

"Ừm... Ngô...." Một người bịt kín miệng Chỉ Hâm, một người điểm huyết đạo của nàng.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Chỉ Hâm kinh ngạc nhìn mọi thứ phát sinh chỉ biết bất lực. Nàng dĩ nhiên

sinh, chỉ biết bắt nạt. Nàng đi liền bị người của Tứ điện hạ bắt cóc! Tứ điện hạ bắt nàng làm gì? Là muốn gây bất lợi cho tiểu thư sao?

Trong lúc nàng suy đoán là lúc hai gã nam tử đã mang nàng rời xa, trong con ngõ tối om, một gã nam tử trong đó đánh ngất nàng, lúc nàng té xỉu, nghe được bọn họ nói "**Phải nhanh một chút đem nàng đưa đi kinh thành giao cho lão gia! Lục tiểu thư lúc này ở cùng một chỗ với Tứ điện hạ, không phải thời cơ tốt để ra tay, để lão gia quyết định kế tiếp nên làm như thế nào**".

Hai người này không phải là người của Phụng Hạo Thiên! Đây là ý nghĩ sau cùng thoáng hiện lên trong đầu Chỉ Hâm!

Mà Hàn Lăng đi theo phía sau Phụng Hạo Thiên tiến nhập Danh Dương tử lâu, vẫn cho rằng Chỉ Hâm vẫn đi theo phía sau nàng. Cho nên vẫn chưa phát hiện ở sau lưng đã phát sinh một màn vừa rồi.

Q.1 - Chương 23: NGUY HIỂM TRÙNG ĐIỆP 1

Gió ngày hè ẩm áp, từ từ thấm nhuộm mùi máu tanh, càng lúc càng lộ vẻ ngọt ngạt.

Danh Dương từ lâu, trong nhà gian to lớn, bên cạnh bàn tròn to, chỉ có một thiếu niên và một nam hài thanh tú.

“Chi Hâm đâu?” Đợi đến khi đi vào, phát hiện Chi Hâm vẫn chưa theo vào, Hàn Lăng nhìn Phụng Hạo Thiên, trầm giọng hỏi.

“Trông coi ở bên ngoài, thế nào? Người sợ bản điện hạ bất tỷ nữ của người? Bản điện hạ còn chưa đến nỗi ti bỉ phải đi lợi dụng một tỷ nữ!” Phụng Hạo Thiên từ trong mắt Hàn Lăng, nhìn ra được, nàng đang nghi ngờ hắn, cho rằng hắn sẽ vì lợi ích nào đó, đi cưỡng ép một tỷ nữ thân phận thấp hèn.

“Ừm.” Nàng biết, cho nên cũng chưa có nói hắn dùng phương pháp dễ tiện gì, trải qua hai ba lần đụng chạm, nàng phát hiện, thiếu niên còn không có thành niên này, quái gở cực kỳ.

Một bàn toàn là cao lương mỹ vị, tuy rằng đã nguội, nhưng mà vẫn đầy đủ sắc hương vị.

Lúc này tâm tình Phụng Hạo Thiên rất tốt, tầm mắt rơi vào món ăn tán ra mùi hương, đột nhiên cảm giác được trong bụng có một chút đói. Đôi mắt đen láy nhìn Hàn Lăng, lại nhìn thức ăn.

Hàn Lăng khẽ nhướn mày, hắn có ý tứ gì?

Bờ môi Phụng Hạo Thiên cong lên, “Phục vụ bản điện hạ ăn.”

“Đồ ăn ngay trước mặt người.” Hàn Lăng liếc nhìn thức ăn trước mặt Phụng Hạo Thiên, lạnh lùng nói. Người bảo nàng hầu hạ, kết cục chỉ có chết.

“Bản điện hạ, hiện tại bảo người hầu hạ!” Hắc mâu Phụng Hạo Thiên tối sầm lại, tức giận nói. Từ lúc nào mà một người với thân phận thấp kém nhất Thượng Quan gia dám phản kháng mệnh lệnh của hắn? Hơn nữa vừa thấy hắn, thì lại giống như thấy ma quỷ mà trốn tránh.

Hàn Lăng nhướn nhướn mi, bất vì sở động, “Hai chữ ôn chuyện của Tử điện hạ, chính là ý tứ này sao?” Khẩu vị còn rất nặng nề, thích một đĩa nhỏ vừa gây lại vừa bé hầu hạ hắn, lẽ nào.....Khóe miệng giật giật mãnh liệt..... Hắn không phải là có ham mê giống lão đầu biến thái kia chứ?

“Có tin bản điện hạ sẽ gọi người tiến vào lấy mạng nhỏ của người không?” Phụng Hạo Thiên tức giận rống. Tiểu nha đầu này gan thật lớn, dám không coi mệnh lệnh của hắn ra gì.

“Đám người kia của người, ta còn không để vào mắt. Ta đồng ý đi vào, cũng không phải muốn hầu hạ người cùng ăn, mà là muốn biết người gặp ta rốt cuộc có cái mục đích gì.” Hàn Lăng không thêm đề ý đến Phụng Hạo Thiên tức giận, lạnh giọng nói. Sau khi dứt lời, nhìn vài món ăn trước mặt, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phụng Hạo Thiên, từ bên hông xuất ra chủy thủ sắc bén, đang lúc hắn cho rằng nàng muốn ám sát hắn thì nàng chẳng qua chỉ là cầm chủy thủ sắc bén đâm con gà nướng cách đó không xa.

Giờ tay chém xuống, hàn quang thoáng hiện, một đao đúng chỗ, đao pháp tinh xảo, lưu loát chặt bỏ một cái đùi gà.

Phụng Hạo Thiên trừng lớn mắt, mắt to trừng trừng nhìn tay nàng cầm lấy đùi gà đầy mỡ, đưa vào trong miệng, một ngậm một ngậm, động tác vốn nên thập phần thô lỗ, nhưng nàng ăn lại hết sức tao nhã.

Thấy Phụng Hạo Thiên trừng to mắt, Hàn Lăng giương giương mi, chủy thủ trong tay lại giương lên, chặt bỏ cái đùi gà còn lại, sau đó chuẩn xác ném vào trong chén Phụng Hạo Thiên, “Ăn đi.” Sống hơn hai mươi năm, bình sinh lần đầu tiên, trông thấy có người keo kiệt như vậy, nàng chẳng qua chỉ ăn một cái đùi gà mà thôi, có cần phải có vẻ mặt như thế không, sau này có cơ hội, sẽ đền cho hắn mấy trăm con gà.

Mà nhiều năm sau, trong một sân đường toàn gà, chừng hai trăm con, đều là Hàn Lăng trả lại cho Phụng Hạo Thiên. Mà Phụng Hạo Thiên trải qua ba năm, cũng không có ăn hết hai trăm con gà, sau đó liền phát sinh chứng sợ gà, nhìn thấy gà thì liền muốn nôn. Nguyên nhân là, bên trong hai trăm con gà có một trăm năm mươi con đều là mái, đội ngũ gà lấy tốc độ khiến người ta lú lỏi tăng trưởng gấp bội. Đương nhiên, đây là việc sau này.

Ngũ quan tuần mỹ của thiếu niên vận vẹo, “Bản điện hạ không ăn.”

Nghe vậy, nam hài nhún vai, đặt cục xương vừa ăn xong trở lại trên bàn, ngẩng đầu nhìn Phụng Hạo Thiên, có chút bức mình nói: “Nguyên nhân?”

“Bản điện hạ chưa bao giờ vô duyên vô cớ chịu sự giúp đỡ của người nào.” Phụng Hạo Thiên thực sự không thể nhìn con đói, cầm lấy chiếc đũa, gấp đùi gà trong chén, vừa ăn vừa nói.

“Ta cho người một hứa hẹn.”

“Nhưng mà, người hứa hẹn, lại tiêu thất vô tung vô ảnh.” Phụng Hạo Thiên lạnh lùng nói.

“Nếu như tiêu thất vô tung vô ảnh, ta lúc này sẽ ở trước mặt của người sao?” Giọng Hàn Lăng lạnh hơn nói.

Một cái đùi gà, toàn bộ tiến nhập vào trong bụng. Xong xuôi. Hắc mâu chớp động vẻ khó hiểu, Phụng Hạo Thiên hứng thú nhìn Hàn Lăng, “Bản điện hạ rất hiếu kỳ, trong tiểu não của người, rốt cuộc chứa đựng cái gì?” Chỉ mới tám tuổi, đã học được ẩn mình, có thể che giấu mũi nhọn, giả dạng làm kẻ nhu

nhược vô tri chơi đùa trong Thượng Quan gia tộc. Hắn không rõ chính là, vì sao nàng chỉ trong vài khắc đồng hồ, đối mặt với lúc sinh mệnh bị nguy hiểm lại đột nhiên biến đổi!

Hơn nữa sau khi nàng thay đổi, căn bản không giống một đứa nhỏ bình thường! Ngay cả phương thức xử lý chuyện khi gặp phải, đều giống như một người đã trưởng thành!

Hắn sinh tồn trong hoàng cung người lừa ta gạt âm mưu sát khí không ngừng nảy sinh, lúc tám tuổi, tuyệt đối không làm được những điều này, như vậy, rốt cuộc nàng làm sao có thể làm được?

Tâm đột nhiên run lên, một đạo mũi nhọn tàn nhẫn hàn lãnh như Tu La, như mũi tên sắc bén, bắn tới người Phụng Hạo Thiên, Hàn Lăng từ chỗ ngồi đứng lên, toàn thân loé lên sát khí khiếp người, ngữ khí băng lãnh như hàn băng vạn năm vang vọng khắp nhĩ gian: “Nói ra mục đích của ngươi!”

Sát khí dày đặc, lãnh ý rét thấu xương theo tiếng ồn bên ngoài nhĩ gian nảy sinh.

Phụng Hạo Thiên nhíu chặt đôi mày kiếm, nàng lại phòng người đến nhường này! Chỉ cần động chạm tới nghịch lân của nàng, như vậy, hắn tuyệt đối tin tưởng, nàng sẽ giết hắn!

Rút ra được kết luận, sắc mặt Phụng Hạo Thiên khó coi đến cực điểm.

“Về sau phải để cho bản điện hạ biết hành tung của ngươi, cho đến khi bản điện hạ nghĩ ra nên bảo ngươi làm gì để báo đáp ân đức của bản điện hạ thì lúc đó ngươi sẽ được tự do.” Phụng Hạo Thiên chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới trước mặt Hàn Lăng, không hề ngoài ý muốn, chủy thủ sắc bén trong tay Hàn Lăng, đã đặt ngang trước người hắn. Phụng Hạo Thiên lãnh cười ra tiếng, “Yên tâm, bản điện hạ chưa nghĩ ra được cách cho ngươi báo đáp thì sẽ không giết ngươi!”

Chủy thủ sắc bén vẫn không thu hồi, mà càng thêm áp sát vào hắn, đến trên bờ ngực kiên ngạnh của thiếu niên, tiếng nói non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, “Không có bất luận kẻ nào có thể kết liễu mạng của ta.” Vận mệnh của nàng tuy rằng nhấp nhô, thế nhưng phải nằm trong tay nàng.

Hàng mi của thiếu niên cau lại càng sâu.

Trong bầu không khí giương cung bạt kiếm, hai người nhìn nhau, hỏa hoa bùng bùng thoáng hiện.

Đúng lúc này, Lư phó tướng hoảng hốt xông vào.

Lư phó tướng mắt choáng váng nhìn Phụng Hạo Thiên và Hàn Lăng.

Sát khí thật dày đặc a!

Vừa vận cơ thể của Phụng Hạo Thiên đã che khuất chủy thủ trong tay Hàn Lăng, nếu như lúc này bị Lư phó tướng thấy chủy thủ trong tay Hàn Lăng đang vắt tại ngực Phụng Hạo Thiên, nhất định sẽ hô to, thích khách!

Chẳng qua là, lúc này Lư phó tướng cái gì cũng không có phát hiện, hắn run run đệ một phong thư trong tay trình lên, “Tứ điện hạ, có người truyền tin, là cho Thượng Quan tiểu thư.”

Cho nàng? Hàn Lăng đảo mắt nhìn Lư phó tướng, âm thầm thu hồi chủy thủ vào trong tay áo, sau khi cảnh cáo nhìn thoáng qua Phụng Hạo Thiên, đi tới trước mặt Lư phó tướng, cầm lấy phong thư.

Thiếu niên xoay người, nhìn về phía Lư phó tướng, trầm giọng hỏi: “Là ai giao cho ngươi phong thư này?” Hành tung của nàng đã bại lộ! Chẳng lẽ là người của Thượng Quan Chính Hào?

“Một gã nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi!”

Thiếu niên so với Hàn Lăng cao hơn hai cái đầu, từ vị trí của hắn, vừa lúc có thể nhìn thấy toàn bộ nội dung trên bức thư.

Quả nhiên là Thượng Quan Chính Hào! Ông ta dám phái người dưới mí mắt của hắn, bắt đi thiếp thân tỳ nữ của Hàn Lăng!

Hàn Lăng ngẩng đầu, tờ thư bằng phẳng trong nháy mắt bị vo tròn nắm vào lòng bàn tay, kiểm chế tức giận, đem bức thư tẽ thành từng mảnh vụn, “Thượng Quan Chính Hào, ngươi tốt nhất là không có làm hại Chi Hâm.” Bằng không, sẽ như mảnh giấy này, bầm thây vạn đoạn!

Hàn Lăng ẩn tàng sát khí ngút trời, đẩy Lư phó tướng che trước người ra, dục tốc rời khỏi, nàng nhất định phải mau chóng trở lại kinh thành Phụng quốc!

“Ngươi trở về sẽ không dễ dàng rời khỏi nữa! Chỉ cần ngươi đi theo bên cạnh bản điện hạ, Thượng Quan Chính Hào nhất định sẽ không làm khó dễ ngươi! Chỉ là một tỳ nữ thân phận hèn mọn, mắt còn có thể có vô số tỳ nữ khác cho ngươi sai sử.” Phụng Hạo Thiên hướng về phía bóng lưng Hàn Lăng nói, hắn không muốn nhìn nàng quay về chịu chết.

“Trước sinh mệnh, người người đều bình đẳng! Bất phân quý tiện. Cho dù ta chết, cũng tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì.” Nam hài ý chí đầy kiên định, bỏ xuống hai câu, xoay người biến mất trước mắt thiếu niên.

Thân hình thiếu niên run lên, nằng lại tình nguyện vứt bỏ tính mệnh, cũng phải bảo vệ một tỷ nữ ti tiện!

Nếu như, lúc này, sinh mệnh của hắn bị nguy hiểm, nàng sẽ lấy mệnh bảo hộ hắn chứ? Chết tiệt, hắn vậy mà đi đổ kị với một tỷ nữ! Gặp quỷ rồi, cư nhiên lại muốn trở thành người mà dù cho nằng mất đi cả sinh mệnh cũng phải bảo hộ.

Thật đúng là gặp quỷ mà!

Hắn không có cách nào nhìn nàng đi vào chỗ chết!

“Luru phó tướng, hiệu lệnh đại quân, hồi kinh.”

“Vâng, Tứ điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: NGUY HIỂM TRÙNG ĐIỆP 2

Màn đêm trầm thấp, ánh trăng như lưỡi liềm.

Kinh thành Phụng quốc. Trong Thượng Quan phủ, Tây uyển, trong phòng Thượng Quan Quân Dao.

Hơn nửa tháng, Thượng Quan Quân Dao vẫn chưa có dấu hiệu thanh tỉnh, vẫn cứ ngủ say, bất quá thỉnh thoảng lúc đêm khuya không người thì nàng lại vô ý thức kêu gọi, Hàn Lăng, tiện loại. Bốn chữ quanh đi quẩn lại khinh gọi.

Hôm nay, ba tỷ muội Thượng Quan gia luôn cùng nằng giao hảo cùng nhau tới thăm nằng.

“Đại tỷ, nghìn vạn lần chớ trách chúng ta muộn như vậy mới tới thăm tỷ nha”. Thượng Quan Uyển Đình cầm khăn lụa che chớp mũi, cau mày, nhìn thiếu nữ sắc mặt tái nhợt trên giường nói.

“Đúng vậy, mấy ngày nay, mấy người chúng ta mỗi ngày đều phải luyện tập cảm kỳ thư họa, còn phải học múa, cho nên, căn bản là không có bao nhiêu thời gian, hôm nay thật vất vả mới có lúc rảnh, chúng ta mới đến nhìn người”. Thượng Quan Mộng Dao có chút phờ phạc nói. Dứt lời, cũng lấy khăn tay che chớp mũi.

Thượng Quan Nhã Lâm thì xua xua tay, vẻ mặt chịu đựng, thập phần không nhẫn nại nói “Đừng giả dối như thế. Kỳ thật chúng ta hẳn là nên cảm tạ đại tỷ, nếu không phải nằng có một ham mê đặc thù như thế, sợ là chúng ta còn không có cơ hội được cha coi trọng đâu”

“Ngũ muội, lúc này đại tỷ đang ở đây, nói chuyện phải biết chú ý một chút, có lẽ đại tỷ có thể nghe được chúng ta nói đấy, đại tỷ nếu như nghe được, chắc sẽ rất thương tâm. Khụ khụ khụ..... Mùi vị ở đây thật gay mũi, không biết những hạ nhân kia làm việc như thế nào nữa?” Động tác của Thượng Quan Mộng Dao cực kỳ khoa trương kinh hô.

Tam tỷ muội vẻ mặt đều tươi cười rực rỡ nhìn Thượng Quan Quân Dao vẫn không nhúc nhích trên giường, lúc này, bởi vì thân phận của Thượng Quan Quân Dao đột nhiên sụt giảm, nên những hạ nhân kia cũng đều còn tận tâm chiếu cố nằng. Hơn nửa lúc này nằng đại tiện tiểu tiện đều không thể không chế, nên bọn hạ nhân càng chán ghét không thôi, hầu hạ cũng sút kém, trong phòng này, giờ đây, bao phủ một loại hương vị khó nghe.

“Được rồi được rồi, chúng ta đừng ở lại chỗ này nữa, khó bảo đảm sẽ không bị ngộp chết, đại tỷ biết tâm ý của chúng ta là được rồi, đi thôi, chúng ta đi nhanh đi” Thượng Quan Uyển Đình thúc giục hai người, vội vã nín nhịn mùi vị cay mũi kia, nghĩ nghĩ nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Ừ”

Ba người tới mau, mà đi cũng mau, cười nhạo xong, đều cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Ngay khi các nằng xoay người rời khỏi là lúc khoe mắt thiếu nữ thâm thâm vô cùng trên giường chảy xuống một giọt lệ. Chỉ cần nằng có thể tỉnh lại, si nhục của ngày hôm nay, nằng nhất định sẽ đòi lại.

Sau khi ba người rời khỏi, không quá bao lâu, một thiếu nữ chậm rãi tiêu sái tiến vào.

Thiếu nữ nhìn thấy thân hình Thượng Quan Quân Dao từ từ gầy gò nằm trên giường, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia phức tạp, khẽ thở dài một hơi nói “Đại tỷ, người coi thường Hàn Lăng”. Thượng Quan Quân Dao tuy rằng cá tính có chút kiêu ngạo thế nhưng tuyệt đối không phải là người ngu xuẩn, nằng có thể bị Hàn Lăng đơn giản ám toán, chỉ có thể nói, nằng quá coi thường Hàn Lăng.

Tiếng nói nhàn nhạt vang lên trong phòng.

Ngón tay khô vàng của Thượng Quan Quân Dao kịch liệt run lên một chút.

“Nàng tuyệt đối không đơn giản như chúng ta thấy, mặc dù nàng chỉ có tám tuổi” Lúc thiếu nữ nhắc tới niên kỉ của Hàn Lăng thì thân hình bỗng chốc run lên.

Thủ đoạn dối phó Thượng Quan Quân Dao, tàn nhẫn không lưu tình như thế, đây đúng là Hàn Lăng tám tuổi nhu nhược hèn nhát mà nàng vẫn không coi ra gì gây nên sao!

Thượng Quan Minh Tiệp nàng dù cho sống mười ba năm, dù cho đối đãi với bất cứ địch nhân nào cũng vô pháp dùng được thủ đoạn âm ngoan như thế! Cho nên, sự đáng sợ của Hàn Lăng tuyệt đối không phải là nàng có thể tưởng tượng ra được.

“Ảnh vệ đã bắt được tỳ nữ của Hàn Lăng, cha lấy nàng để áp chế Hàn Lăng trở về. Cha đánh cái chủ ý gì, tin tưởng tỳ và ta đều rõ ràng, mà đã chạy khỏi một lần, Hàn Lăng sẽ khinh địch bị lợi dụng như vậy sao? Thượng Quan phủ e rằng sẽ không còn yên ổn nữa”. Thượng Quan Minh Tiệp nhìn thiếu nữ trên giường, nhàn nhạt nói.

Hàn Lăng, nàng sẽ vì một tỳ nữ mà trở về sao?

Thượng Quan Minh Tiệp quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực, ánh trăng chiếu vào trên mặt nàng, chậm rãi nhắm mắt lại, nàng nên đợi một ngày Hàn Lăng lớn lên, trở thành nữ tử chói mắt sao? Để nàng cướp đi nam tử mà nàng yêu thương sao?

Không!

Trong đôi mắt đẹp của thiếu nữ, dấy lên liệt hỏa chói mắt. Nàng không thể đem hạnh phúc chấp tay cho kẻ khác!

Trung viện, thư phòng.

“Lão gia khẳng định Lục tiểu thư sẽ vì một tỳ nữ mà nhận mệnh quay về sao?” Lâm Vĩ khom lưng đứng ở một góc trong thư phòng hỏi Thượng Quan Chính Hào.

Phía trước cửa sổ, Thượng Quan Chính Hào chấp tay đứng, trong mắt hiện lên một tia quỷ quyết, “Lúc đầu nàng rời khỏi đã mang theo một tỳ nữ đệ tiện, như vậy nhất định sẽ vì tỳ nữ này mà trở về. Còn có, lúc các người bắt cóc tỳ nữ đó, Hàn Lăng đang ở cùng Tứ điện hạ sao?”

“Vâng. Lục tiểu thư gấp rút lên đường trở về, Tứ điện hạ cũng liền suất lĩnh đại quân theo sát sau đó”

Nghe vậy, khóe miệng Thượng Quan Chính Hào lập tức hiện lên một nụ cười gian trá cực kỳ, “Quả đúng như vậy, Tứ điện hạ và Hàn Lăng quan hệ cũng không đơn giản”. Hoàn hảo lúc đầu không có nghe ý kiến của Dao nhi đem Hàn Lăng đưa cho Bình Giang Vương gia. Quân cờ tốt như vậy nếu không hảo hảo lợi dụng, thật quá lãng phí.

“Nô tài cũng cho là như vậy” Lâm Vĩ gật đầu, lúc này dù cho mắt có mù, cũng nhìn ra được, quan hệ của Lục tiểu thư và Tứ điện hạ không tầm thường.

Bất quá, hần làm sao cũng thật không ngờ, tiểu thư mới tám tuổi, lại được di truyền bản lĩnh cảm dỗ của mẫu thân nàng, câu dẫn được Tứ điện hạ. Về sau đối với vị tiểu thư này, hần cũng phải dành chút tâm.

“Chỉ cần nàng vừa xuất hiện, thì liền chế trụ” Thượng Quan Chính Hào lạnh giọng phân phó.

Một quân cờ hảo hạng đặt ở trước mặt, mà hần là người chơi cờ, đương nhiên phải tận hết khả năng lợi dụng tốt quân cờ này.

“Vâng”

.....

Đào mất, khoảng chừng qua mấy ngày.

“Giá!”

Thanh âm thanh thúy non nót vang lên trên quan đạo không người.

“Giá!”

Nam hài mặc hắc ý bó sát người, thân ảnh nho nhỏ cười trên tuần mã cao to chạy như bay.

Chết tiệt! Mã tốt nhất của cổ đại cũng không thể ngày đi vạn dặm, nếu lúc này có máy bay, nàng nhất định tự thân điều khiển, chỉ cần một canh giờ, là có thể trở lại kinh thành!

Hàn Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con đường dường như không có đích đến, trong lòng nảy sinh ý nghĩ ác độc.

Bụi bặm tung bay trên quan đạo, gót sắt thanh thanh.

Cách đó không xa ở phía sau Hàn Lăng, một anh tuấn thiếu niên, khoe miệng cong cong nhìn Hàn Lăng liêu mạng phi ngựa phía trước, bốn ngày bốn đêm, không ngủ không nghỉ mà chạy, nằng vậy mà ngay cả một tia uể oải cũng không có.

“Bản điện hạ muốn xem, rốt cuộc người có thể kiên trì tới khi nào!” Thiếu niên nghiêng răng nhìn chăm chăm nữ hài trong làn bụi phía trước, hắn cũng không tin nàng sẽ tiếp tục không ăn không ngủ mà chạy được tiếp!

Chết tiệt, ngay cả nước, nàng cũng không có uống một ngụm.

Cho dù là thân trên chiến trường như hắn, cũng chỉ có thể hai ngày không uống nước, nàng, dĩ nhiên đã bốn ngày bốn đêm!

Nếu không phải hắn có dự kiến trước, bảo Lưu phó tướng dẫn dắt đại quân không cần gấp rút lên đường, sợ rằng mười vạn đại quân sẽ tùy theo hắn một ngày một đêm điên cuồng chạy!

“Giá!” Thiếu niên cười hân huyết bảo mã, chỉ chớp lát thời gian, liền phóng như bay đến phía sau nữ hài một khoảng cách rất gần.

Hai con ngựa, một thiếu niên phong thần tuấn lãng, một nữ hài lạnh lùng.

Nữ hài mặt lạnh, mắt nhìn tiền phương, không nhìn thiếu niên bên cạnh.

Khoe miệng thiếu niên giật giật. Hắn phát hiện, hắn có chút dè dặt.

“Bản điện hạ ở đây, người dám cả gan không hành lễ” Phụng Hạo Thiên hướng về phía nữ hài thét lớn.

Hàn Lăng bất vi sở động, nàng phải nhanh nhanh chạy đi, không có thời gian mà đi đáp lại hắn!

Phụng Hạo Thiên bị coi thường, phần nộ không thôi, “Người.!”

Đúng lúc này, trên quan đạo chỉ có hai người bọn họ, dĩ nhiên từ bốn phương tám hướng, hiện lên vô số cung tiễn màu đen! Phô thiên cái địa tập kích hai người bọn họ!

“Coi chừng!” Phụng Hạo Thiên kinh hô!

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: NGUY HIỂM TRÙNG DIỆP 3

“Kháo” Hàn Lăng nhìn về phía những mũi tên sắc bén vô tình bắn về phía mình mắng to. Không cần suy nghĩ nhiều, những kẻ này, đều con mẹ nó là đến ám sát Phụng Hạo Thiên! Con mẹ nó, hắn không có việc gì đi theo nàng làm gì! Nàng thật là xúi quẩy, có phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì đâu.

Bên cạnh Phụng Hạo Thiên một tay túm lấy Hàn Lăng, trường kiếm trong tay huy vũ.

Hàn quang hiện ra, đao quang kiếm ảnh.

Cung tiễn phá thiên mà đến, ngay tại kiếm khí sắc bén của hắn, đều bị ngăn trở bên ngoài.

Hàn Lăng nằm trong lòng thiếu niên, muốn giãy khỏi cánh tay không tính là tráng kiện của hắn, “Buông ra!”. Nàng không phải tiểu thư đường tại khuê phòng, bực vụng về ám sát cỡ này, quá bình thường với lại lực công kích của cung tiễn cũng không tính là mạnh mẽ, nàng cần bản không đặt vào mắt!

“Nháo cái gì!” Thiếu niên càng thêm dùng sức ôm nữ hài, không cho phép nữ hài tùy hứng giãy khỏi vòng bảo hộ của hắn. Những cung tên này không có mắt, không cẩn thận, sẽ muốn mạng nhỏ của nàng như chơi!

“Người ôm ta như thế, ta hắn phải chết không thể nghi ngờ!” Hàn Lăng dồn sức thoát khỏi của thiếu niên, mặt đầy sát khí nhìn thiếu niên, “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay, người thiếu ta!”. Trên mặt đứa nhỏ đàng đàng sát khí, hiện lên ý cười thị sát, lạnh giọng nói với thiếu niên.

Thiếu niên ngẩn ra, nha đầu kia có biết nàng đang làm cái gì hay không?

Nhìn nàng giãy khỏi, một thân nhảy vọt đứng thẳng trên tuấn mã cao to, không có chút dấu hiệu hoảng động nào. An an ổn ổn đứng thẳng.

Cung tiễn không có mắt, vẫn ùn ùn kéo đến, hơn nữa tốc độ càng thêm mãnh liệt.

Những người ẩn núp ở hai bên rừng rậm trên quan đạo, dường như có vô số vô số cung tên, điên cuồng hướng phía bọn họ phóng tới.

Gió thổi qua ngọn cây, sát khí tứ hiện.

Thiếu niên chấp kiếm chống cự, chủy thủ trong tay nữ hài mặc dù ngắn, thế nhưng sắc bén không gì sánh được, mỗi một mũi tên chỉ cần tiếp cận nàng, đều bị nàng mạnh mẽ ngăn cản.

Trong mắt nữ hài là một mảnh băng lãnh, toàn thân lộ ra một cỗ sát khí thị huyết.

Phía sau, thiếu niên kẻ vai chiến đấu, dư quang tảo đến khí thế quyết tuyệt băng lãnh của nữ hài, nhất thời tâm thần chấn động! Rốt cuộc nàng đã trải qua những gì? Vì sao khi đối mặt với lúc sinh mệnh bị nguy hiểm, sẽ có một loại khí tức từ trong lòng khiến người ta Mao cốt thúc nhiên? Đồng thời loại khí tức này, nàng ấy vậy mà không chút nào che giấu phóng thích!

Vội lại, nàng không sợ chết! Không sợ hãi nhìn những cung tiễn kia tới gần, mắt nàng không chút nào nháy mắt nghehng tiếp.

Âm phong thét gào, sát khí không chỗ nào là không có.

“Muốn giết bản điện hạ?” Thiếu niên chậm rãi từ trên lưng ngựa đứng lên, đứng cùng với nữ hài, thân ảnh cao ngất, hắc y và tóc đen theo gió tung bay, càng hiển lộ thêm khí thế tuyệt nị. Hắc mâu u thâm dừng tại một góc trong rừng rậm “Lục đệ còn rất biết biết thời gian, biết tìm thời cơ này đến ám sát bản điện hạ!”

Cuồng phong ào tới, làm khuếch tán lời nói băng lãnh của thiếu niên.

Người ở chỗ tối không có bất luận động tĩnh gì, vô số cung tiễn vẫn từ chỗ tối ào ào phóng tới.

Đường nhìn băng lãnh của thiếu niên chặt chẽ khóa trụ một góc tối trong mảnh rừng, trong tay nắm một mũi ám khí, khéo miệng cong lên ý cười tà tứ, vung tay lên, nhất thời, ám khí năm sao mang theo hàn quang sắc bén, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt tới rừng rậm.

Ngay tức khắc, tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên bên tai.

“Quả thật là người hấp dẫn đám người này! Chết tiệt!” Nữ hài ngẩng đầu hung hăng trừng Phượng Hạo Thiên, lạnh lùng nói.

Thiếu niên cúi đầu, lộ ra nụ cười với hàm răng trắng tinh “Có thể bồi bản điện hạ, là phúc khí mà người đã tu luyện mấy đời”. Nàng đối với hắn mà nói tính là cái gì? Một người có cá tính đặc biệt hơn nữa còn có thể sử dụng? Hay hoặc là một thứ đồ chơi thú vị thú vị?

Đúng, là đồ chơi. Cho nên, có thể vì hắn chôn cùng, là phúc phận của nàng.

“Cái phúc phận khi gió! Ta sẽ không chết! Người chết, ta nhất định nã pháo ăn mừng ba ngày!” Hàn Lăng mắng to. Không biết bắt đầu từ khi nào, quan hệ của hắn và nàng biến thành như bây giờ, dường như địch cũng không phải địch, hữu cũng không phải hữu.

Đối mặt với cung tiễn mang theo sát khí rào rạt phóng tới kia, thiếu niên và nữ hài cũng không lộ ra biểu tình kinh sợ, ngược lại một bên xuất thủ chống cự, một bên chế giễu lẫn nhau.

Kẻ chủ sự ở chỗ sâu trong mảnh rừng, nhìn một màn phía trước, chỗ bả vai bên phải bùm tiên huyết đang không ngừng phun trào, khuôn mặt vốn đã không anh tuấn, nay càng thêm vụn vỡ dọa người, nghe rằng nhếch miệng gầm lên “Bôi dầu hòa lên mũi tên, phóng hỏa tiễn!”

Nhất thời, mọi người giấu ở chỗ tối, nghe theo mệnh lệnh của kẻ chủ sự, đem dầu hỏa đã chuẩn bị tốt trước đó bôi vào đầu mũi tên.

Nháy mắt, không khí xung quanh Hàn Lăng và Phượng Hạo Thiên, đều tràn ngập hỏa vị gay mũi.

“Dầu hỏa!” Khuôn mặt tuấn lãng của Phượng Hạo Thiên chuyển bạch, bạc môi mlan thành một đường thẳng. Kẻ ở chỗ tối này tuyệt đối không phải là người của Lục đệ, cho dù Lục đệ có muốn ngôi vị hoàng đế, tuyệt đối sẽ không không niệm tình huynh đệ, mà hạ sát thủ với hắn!

Như vậy, rốt cuộc kẻ ở chỗ tối là ai? Là ai muốn giết hắn?

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười to càn rỡ, thẳng xuyên trời cao.

“Người hắn phải chết là điều không thể nghi ngờ! Dù cho không giết được tên cầu hoàng đế kia, giết người cũng coi như báo thù! Ta muốn cho tên cầu hoàng đế kia sống không bằng chết!” Người chủ sự cao giọng quát. Hành động lúc này, thế nhưng chính là hắn tru hoạch vài chục năm! Trong vài chục năm này, hắn đã trải qua thời gian ngay cả chó cũng không bằng, nghĩ đến ngày hôm nay có thể chứng kiến nhi tử của kẻ thù chết trong tay mình, tâm tình vui sướng không thôi!

Thiếu niên cau chặt mày, cầu hoàng đế? Khí gió! Là kẻ thù của phụ hoàng!

“Chiều này không tệ” Hàn Lăng gật đầu khen ngợi. Về sau có cơ hội, đem chiều này áp dụng.

Khỏe miệng thiếu niên lại một lần nữa giật giật, bọn họ bây giờ đang đứng trước nguy cơ tử vong, mà nàng lại một chút cũng không sợ! Còn khen thủ đoạn người khác giết hấn nữa. “Có người nói cho người hay không, đối mặt với thời khắc sinh mệnh bị đe dọa, không nên nhất thời sinh khí”

Hàn Lăng nhướn mày.

“Quân tử báo thù mười năm không muộn, bản điện hạ tuy rằng phong thần tuần lã, thông minh cơ trí, võ công vô địch, thế nhưng.... Cũng không có một thân bất tử, cho nên, lúc nên chạy thì chạy” Thiếu niên nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt có chút phỉếm hồng, hấn xin thẻ, sống mười ba năm, hôm nay là lần đầu tiên hấn mất mặt nhất!

Thiếu niên vừa nói xong, nữ hài vùng trường tiên lên, “Giá!” Tuần mã cao lớn, nhất thời thân tốc lao vùn vụt. Phía sau vùng lên một mảnh cát bụi.

“Không tệ! Nha đầu!” Phản ứng nhanh như vậy! Trên khuôn mặt trẻ tuổi của thiếu niên vùng lên nụ cười thanh xuân.

Tiếng gió gào thét, không biết khi nào thì bắt đầu, bầu trời mây đen dày đặc.

“Muốn chạy? Đuổi theo!” Trung rừng rậm, kẻ chủ sự vốn ngông cuồng, nay thấy bọn họ dĩ nhiên muốn chạy, lập tức cao giọng mệnh lệnh bốn phía.

Trên hân huyết bảo mã cao to, thiếu niên gất gao ôm chặt nữ hài vào lòng, lưng nữ hài dán chặt vào bờ ngực cực nóng của thiếu niên. Nơi ấy cứng rắn vô cùng, nhưng lại làm cho lưng nữ hài dần dần ấm áp.

Trong mắt nữ hài hiện lên một tia phức tạp. Cảm giác này rất quái lạ.

Sát khí dày đặc, khói bụi cuộn cuộn, hai người chạy trời chết, tại thời đại binh hoang mã loạn, quả tìm đều được đức vô cùng cứng rắn, đều không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, càng không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn chính mình. Minh minh ám ám, dưới sự an bài của số phận, hai người có rất nhiều chỗ tương tự, đều cùng nhau chạy trời chết.

Vài khắc qua đi, tuần mã chạy vội đình chỉ chạy trốn.

Nữ hài và thiếu niên cẩn răng nhìn tiền phương.

Con đường vốn rộng mở, lúc này bị vô số tảng đá lớn ngăn trở, chừng năm mươi trượng! Mà độ cao của tảng đá lớn, coi như là có khinh công đỉnh cao, cũng vô pháp bay vọt qua.

Tiền phương thì bị cản trở, mà hậu phương địch nhân lại đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: NGUY HIỂM TRÙNG ĐIỆP 4

“Ha ha ha..... Ta làm sao có thể để các người cứ như vậy chạy thoát! Ha ha ha ha..... Có đúng cảm thấy rất kinh ngạc hay không? Một con đường thẳng tắp trên quan đạo, vậy mà lại xuất hiện vô số tảng đá lớn? Ha ha ha..... Hành động hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không thất bại, để giết Tử điện hạ mà không có bất luận việc ngoài ý muốn nào phát sinh, ta phái nghìn người đem tảng đá lớn trên núi, chỉ cần có thể chuyển dời, toàn bộ đều ném xuống. Hiện tại, dù cho các người muốn chạy, cũng chạy không được! Ta muốn nắm thủ cấp Tử điện hạ đến trước mặt tên cầu hoàng đế kia, ta muốn hấn tức giận thổ huyết! Ha ha ha ha”. Nam nhân bắt kịp mà đến, vẻ mặt đầy vết sẹo, chột xem qua, xấu xí đến cực điểm. Sau khi nhìn thấy Phượng Hạo Thiên ở phía trước bị vây khốn, càn rỡ cười to nói.

Phượng Hạo Thiên ôm Hàn Lăng nhảy xuống tuần mã.

Hai người xoay người không sợ hãi nhìn về phía nam nhân mặt sẹo đối diện.

“Người là ai?” Phượng Hạo Thiên lạnh lùng, trầm giọng hỏi.

Hàn Lăng đứng định, đứng ở phía sau Phượng Hạo Thiên, một đôi mắt lạnh lẽo, đánh giá bốn phía, lúc này, con đường phía trước bị chặn, đối diện lại là kẻ địch, chỉ có hai phương hướng có thể rời đi, thế nhưng hai nơi con đường này, toàn bộ đều là rừng rậm.

Trong rừng rậm, không chỗ nào là không có nguy hiểm, nếu như có lựa chọn, tuyệt đối không thể chạy vào trong rừng.

Như vậy, giết bọn người đối diện? Hàn quang hiện ra, sát khí nhất thời tràn ngập quanh thân Hàn Lăng, nhìn ra nhân số của bọn họ, có khoảng chừng một nghìn năm trăm người.

Bị bắt đắc dĩ, chỉ có thể như vậy!

Nam nhân mặt sọc nghe vậy, thu hồi cuồng tiếu, trên khuôn mặt dữ tợn, hai mắt bỗng nhiên toát ra cừu hận, “Cầu hoàng đế vậy mà có thể có loại nhi tử như ngươi! Bất quá, tiếc là, ngươi đầu thai sai rồi, hôm nay vô luận như thế nào ngươi cũng phải chết!”

“Kẻ thù của phụ hoàng” Phụng Hạo Thiên trầm giọng nói. Kẻ thù của phụ hoàng có thể nói là vô số, dù cho thân ở trong hoàng cung, hàng năm đều có không ít người tiến cung ám sát. Không ngờ những người này dĩ nhiên lại đánh chủ ý lên người hắn! Con ngươi sâu thẳm bất giác dung nạp lãnh ý, bọn họ cho rằng hắn là cừu con để bị người xấu xé sao?

“Không sai” Nam nhân mặt sọc gật đầu. Trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, chỉ có điều, hắn vẫn phải chết. Tay giơ lên cao, mệnh lệnh hơn nghìn người phía sau “Bắn tên!”

Tiếng gió rít gào, sát khí tản hiện.

Phụng Hạo Thiên tay cầm trường kiếm, không một tia sợ hãi “Theo sát phía sau ta”. Thiếu niên đưa mắt nhìn tiền phương, thấp giọng nói.

“Không cần” Nữ hài cong môi cười lạnh đáp lời. Nàng không cần người bảo vệ.

Đôi mắt với sinh tử, sẽ không có một ai vì ngươi mà lo nghĩ, lại càng sẽ không vì ngươi mà mất đi tính mạng! Cho nên, lúc này, nàng phải dựa vào bản thân mình!

Lời nói non nớt vừa rơi xuống, trận trận hỏa tiễn phô thiên cái địa phóng tới.

Nữ hài không có một tia kinh sợ, thân hình né tránh vô cùng nhanh, trong rừng hỏa tiễn chỉ chít, lấy tốc độ kinh người tiến về phía trước.

Khói lửa bốc lên, khắp nơi không chỗ nào không có vị đầu hỏa.

Trường kiếm huy vũ, Phụng Hạo Thiên kinh ngạc nhìn nữ hài đi phía trước hắn, hắn có thể khẳng định nàng không có nội công, nhưng mà trong rừng hỏa tiễn tập kích, lại lấy góc độ hành tẩu cực kỳ xảo diệu, những hỏa tiễn kia căn bản không thương tổn được tới nàng!

Thiếu niên cắn răng, kiếm trong tay huy nhanh hơn, vô số hỏa tiễn bị hắn đánh bay. Vài bước đuổi theo nữ hài, bên trong đôi mắt sâu thẳm hừng hực sát khí thị huyết, đồng thời lại có lửa giận, vừa cần quét nguy hiểm quanh thân, vừa cúi đầu rống giận với nữ hài một thân băng lãnh “Bản điện hạ bảo ngươi đi theo, ngươi không có nghe sao?”

Nữ hài đang trong trạng thái đối địch nhú nhú mảy, “Không cần”

“Chết tiệt!” Phụng Hạo Thiên rủa một tiếng, nàng rút cuộc là có chuyện gì! Lẽ nào nàng không biết nàng là phái yếu sao? Hay có lẽ những đứa nhỏ bây giờ tính tình đều quái cường như thế? Muốn tỏ rõ mạnh mẽ! Lẽ nào nàng không biết đã bốn ngày bốn đêm nàng cũng chưa có ăn cơm sao?

Bên tai tiếng gió gào thét, cung tiễn hừng hực, vô tình thổi qua.

Thiếu niên tuy rằng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn đem hết toàn lực bảo hộ nữ hài.

Nam nhân mặt sọc ra lệnh ở phía đối diện thấy bọn họ cũng không có bị thương, hơn nữa càng ngày càng đến gần bọn hắn, nhất thời, trong mắt lóe lên vẻ ngoan lệ, “Đưa tên lại đây cho ta!”

Phía sau cung tiễn xếp thành một toà núi nhỏ, đầu hỏa tụ tập cùng một chỗ, nhất thời dấy lên.

Khói đen mù mịt, thân ảnh thiếu niên và nữ hài lấy tốc độ kinh người xuyên qua cơn mưa tiễn.

Âm thầm, một cung tên ngâm sát khí nhắm ngay thiếu niên đang chiến đấu hăng say.

“Suru” một tiếng, lướt qua vô số cung tiễn, vọt tới thiếu niên không hề có phòng bị.

Nữ hài đang chiến đấu hang hái, nhãn thần căng thẳng, ánh sáng lãnh liệt chợt bắn ra, đường nhìn sắc bén quét về phía cung tên đang gào thét mà đến.

“Cẩn thận!”

Thiếu niên dư quang đảo đến phía cung tiễn đang bắn ngay về phía hắn, đáng tiếc, lúc này, hắn trốn không được!

Đang chuẩn bị hứng một tiễn.

Thân ảnh nữ hài hoạt động, lấy tốc độ khiến người ta không thể tin được, đứng ở phía trước hắn.

Đầu đón trong dự đoán không có đến.

Cúi đầu vừa nhìn, thì thấy trong bàn tay nhỏ bé của nữ hài nắm chặt cung tên.

Mũi tên sắc bén xẹt qua lòng bàn tay nữ hài, máu, nhuộm toàn bộ tay nàng.

Nàng.....

Hắn hiểu rõ lực đạo của mũi tên này!

Nàng chỉ là một đứa bé nhỏ nhỏ, rốt cuộc là ý chí ra sao, có thể cầm cung tiễn sắc bén, đồng thời mặc cho mũi tên sắc bén gây thương tích cho nàng.....

Mặc dù nàng bị thương. Nhưng mi tâm vẫn không cau lại một chút nào.

“Hàn Lăng”. Lần đầu tiên, thiếu niên kêu tên nữ hài, lại có thêm tâm tình phức tạp như vậy, nhìn khuôn mặt thanh tú bình tĩnh mà ảm đạm của nữ hài, trái tim của thiếu niên, lần đầu tiên đau nhức, đây cũng là lần đầu tiên, hiểu rõ, đau lòng là tư vị gì.

“Ta không sao” Nữ hài nắm chặt cung tiễn trong tay, giống như vết thương trên tay căn bản không có. Lúc này, nếu như hắn chết, nàng đơn độc chiến đấu, muốn giết những người đó, thì là vọng tưởng. “Không có thời gian. Nhanh lên một chút!”. Hàn Lăng nhìn hơn nghìn mũi tên sắp bắt đầu tiến công, nhủ thầm, nói với thiếu niên. Vẫn chưa phát hiện tia phức tạp trong mắt thiếu niên.

Nghe vậy, thiếu niên thu hồi tâm tư phức tạp, “Đi!” Quét sạch cung tiễn ngăn đón bọn họ, hai thân ảnh một lớn một nhỏ, kẻ vai chiến đấu, tiến về phía đoàn người công kích bọn họ!

“A! Bọn họ làm sao lại đến đây!” Trong đám người, vang lên tiếng kinh hô!

“Trấn định! Trấn định! Bắt bọn họ!” Nam nhân mặt sẹo nghe được tiếng kinh hô, lớn tiếng hô.

Ngay khi nam nhân mặt sẹo vừa mới nói xong, một tiểu thân ảnh, trong tay cầm chủy thủ đầm máu, lấy khoảng cách cực kỳ gần, trong thời gian ngắn nhất, vung lên hạ xuống, giết gần hai mươi người!

Các nam nhân cao to ngã nhào vào vũng máu, kinh ngạc trừng to mắt nhìn Hàn Lăng toàn thân đầy sát khí, nàng vậy mà một đao liền kết liễu sinh mệnh của bọn họ!

Cái loại góc độ tình diệu này, một đao trí mạng! Khiến cho bọn họ ngay cả cơ hội phản kích cũng không có!

Đôi mắt đen thị huyết của nữ hài trấn trụ trên người nam nhân mặt sẹo cách đó không xa! Nàng muốn giết hắn!

Thiếu niên bên cạnh phát hiện ý đồ của nữ hài, “Để ta...” Còn chưa có nói hết, nữ hài đã rời khỏi hắn, vài bước chạy đến trước mắt nam tử mặt sẹo.

Nam nhân mặt sẹo cười nhạt nhìn Hàn Lăng đứng ở phía trước cách hắn chỉ có một bước lớn, “Người muốn giết ta?”. Một đứa nhỏ rằng còn chưa mọc đủ lại muốn giết hắn! Buồn cười, buồn cười, quá mức buồn cười! Nam nhân mặt sẹo kéo vuốt bên hông, liền toát ra một thanh nhuyễn kiếm chừng một thước tàn mát hàn khí, nhắm ngay ngực Hàn Lăng, chỉ cần hắn đi về phía trước một bước, là đủ có thể thoải mái chấm dứt một cái mạng nhỏ!

“Hàn Lăng!” Thiếu niên thấy một màn như thế, tâm đột nhiên trầm xuống, kinh hô một tiếng. Trường kiếm trong tay giương lên, vài người muốn tới gần hắn, liền một kiếm toi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: NGUY HIỂM TRÙNG DIỆP 5

Nụ cười nhạt hiện lên trên môi Hàn Lăng, rực rỡ vô cùng, dường như khoảng cách rất gần của thanh nhuyễn kiếm hàn quang bắn ra bốn phía kia, đối với nàng mà nói, không tồn tại, nàng ngẩng đầu nhìn nam tử mặt sẹo, “Người tự tìm cái chết!”. Mặc kệ người hắn muốn giết là ai, cũng không liên quan gì đến nàng, nhưng hắn lại ngăn trở con đường của nàng.

Nam nhân mặt sẹo trừng mắt, tiếng cười càn rỡ vang to, “Ha ha ha..... Tiểu thí hài rằng còn chưa mọc đủ, khẩu khí thật không nhỏ! Xem như là người mạng tốt, hôm nay nhất định phải chôn cùng Tứ điện hạ!”

“Phải không?” Hàn Lăng vừa nhếch mi, tay nắm chủy thủ khẽ động, trong mắt hiện lên sát khí, ngay khi nam nhân mặt sẹo còn chưa kịp phản ứng, nàng đã dịch chuyển, phóng tới phía sau hắn.

Phượng Hạo Thiên dùng kinh công bay vọt lên, trong nháy mắt, trầm trừ tất cả chướng ngại vật, bay vọt đến bên cạnh Hàn Lăng.

Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn lướt qua Phụng Hạo Thiên, nhíu nhíu mày, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, phun ra hai chữ, “Nhiều chuyện!”. Giết một người trưởng thành, đối với nàng mà nói, chỉ là một bữa ăn sáng, khi nào thì nàng cần người khác giúp?

Về mặt thiếu niên vốn đang băng lãnh, sau khi nghe nữ hài nói hai chữ lạnh ngắt kia xong, khóe miệng mãnh liệt co quắp.

Nam nhân mặt sẹo xoay thân, nhuyển kiếm đâm về phía hai người.

Thiếu niên vô duyên vô cớ ăn một bụng tức ở nữ hài lập tức huy trường kiếm đánh về phía nam nhân mặt sẹo.

Đoàn người đông nghìn nghịt ủa lên, ngay giữa đao quang kiếm ảnh của thiếu niên và nam nhân mặt sẹo, tìm được cơ hội ra tay với thiếu niên.

Thân ảnh nữ hài dịch chuyển vô cùng nhanh, chủy thủ sắc bén cứ một đao liền gặt hái sinh mạng.

“Đi tìm chết!” Trường kiếm của thiếu niên đâm tới, kiếm khí mọc lan tràn, nam nhân mặt sẹo tuy rằng võ công không tồi, thế nhưng thiếu niên võ công lại tuyệt đỉnh, trong vòng mấy chiêu, khiến cho nam nhân mặt sẹo ở thế hạ phong. Một kiếm đâm tới, nam nhân mặt sẹo cắn răng tránh thoát, tiếc là, cánh tay trái bị thanh kiếm đột nhiên thay đổi phương hướng chặt bỏ!

Nhất thời máu tươi phun trào! Phun tung toé lên mặt thiếu niên và nữ hài.

“A.....”

Tiếng kêu thảm thiết, bỗng vang dội.

Đôi mắt đen của nữ hài sáng ngời, chạy tới phía nam nhân mặt sẹo đang lăn lộn trên mặt đất, chủy thủ sắc bén trên tay nàng, như hóa thân thành dây câu hồn của sứ giả địa ngục, “Đi chết đi!”. Nữ hài rống to lên, chủy thủ không có một tia do dự chém vào cổ nam nhân mặt sẹo.

“Đừng!” Phụng Hạo Thiên vội vàng đối phó đám người không ngừng ủa lên, chớp mắt trông thấy Hàn Lăng dĩ nhiên muốn chặt đứt đầu nam nhân mặt sẹo! Không! Nàng chỉ là một đứa nhỏ!

Tiếc là, tiếng gió thổi gào thét, mưa như trút nước trì trệ mà đến, bao phủ thanh âm của thiếu niên.

Hàn Lăng nghiêng rãnh, chủy thủ vung xuống, chuẩn xác không sai lầm, động mạch chủ bị cắt đứt! Máu tươi lại lần nữa phun tung toé! Tất cả bắn lên trên khuôn mặt non nớt của nữ hài!

Nam nhân mặt sẹo khủng hoảng trừng lớn hai mắt, đến chết hắn cũng không dám tin, hắn sẽ chết trong tay một đứa nhỏ!

Khóe miệng nữ hài chậm rãi cong lên tia cười nhạt, trên khuôn mặt nhuốm đầy máu, dưới nụ cười thị huyết, liền bắn ra một cỗ hơi thở tử vong, nồng nặc khiến người không thể hô hấp, làm cho một đám người ban đầu muốn giết nàng, chùn bước, đáng sợ! Đứa nhỏ này thật quá đáng sợ!

“Hàn Lăng.....” Thiếu niên buông lỏng trường kiếm trong tay, “Phịch” một tiếng, vũ khí lạnh rơi xuống, bụi đất tung bay lên.

Rốt cuộc nàng đã trải qua cái gì.....Thật đúng là làm cho hắn không thể tưởng tượng nổi..... Vì sao nụ cười kia, khiến người khác sởn gai ốc, nhưng lại khiến hắn rất đau, rất đau.....

Nữ hài chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn về phía đoàn người đông nghìn nghịt đang ngốc lảng, “Thủ lĩnh của các người đã chết, nếu như muốn đi tìm cái chết thì xông lên, nếu như không muốn chết, rút cho ta!”

Tiếng sấm rầm rầm, mưa xối xả điên cuồng trút xuống, gió gào thét kéo tới, thổi bay y phục của thiếu niên, tóc đen nhiễm đầy máu dính sát vào mặt nữ hài.

Trong vũng máu diêm dúa lờ lẹt, mọi người nhìn nam tử mặt sẹo chết thê thảm, lui về phía sau từng bước.

Dung mạo tái nhợt mà tuấn mỹ của thiếu niên, thân hình cao ngất cũng không tính là cường tráng, đứng trong màn mưa, vươn tay về phía Hàn Lăng.

Nàng là một món đồ chơi đặc biệt, cũng là một món đồ chơi khiến hắn khiếp sợ!

“Chúng ta đi!” Chém giết qua đi, giọng nói thiếu niên khàn khàn không gì sánh được, nhưng vẫn trấn định.

Nữ hài thu hồi nụ cười, tầm mắt vẫn trôi chặt định nhân đang lui về phía sau từng bước.

“Đi mau!” Đoàn người tán ra, nguy hiểm dần dần biến mất.

Nữ hài chậm rãi nhắm mắt lại, tay nhỏ bé nhiễm đầy máu xoa xoa gương mặt, nước mưa gột sạch vẻ tươi cười trên khuôn mặt non nớt, trên mặt lúc này lộ vẻ lạnh lùng.

Mở mắt ra, nữ hài lạnh lùng nhìn lướt qua tay của thiếu niên, nơi ấy cũng dính đầy máu tanh Cuồng phong cuộn sạch tất cả mùi máu, “Đừng đi theo ta!”. Tiếng nói của nữ hài cũng khàn khàn không gì sánh được.

Hắn có thời gian có thể lãng phí, nhưng nàng, không có.

Xoay người, nữ hài đi trong mưa rền gió dữ.

Phía sau, thiếu niên cau chặt mày nhìn bóng lưng quạt cuồng rồi đi của nữ hài, chân mày khẽ nhấc, dừng đi theo nàng?

“Chờ ta giải quyết tất cả, thì sẽ tự mình dâng môn báo ân!”

Xen lẫn trong tiếng gió, là câu nói sau cùng nữ hài lưu lại trước khi rời đi

Khóe miệng thiếu niên nổi lên một tia cười bí hiểm, ngậm hạ quyết định.

Nữ hài dắt ngựa, gian nan tiêu sái vào rừng rậm, nàng nhất định phải nắm chắc thời gian.

Trời u ám, giông tố vẫn cứ tiếp diễn.

Ba ngày sau.

Thượng Quan phủ.

Trong đại sảnh, các vị tiểu thư của Thượng Quan gia, vì chuẩn bị cho bách hoa yến nửa tháng sau đều tập trung ở đây tiếp thu Thiên Hạ đệ nhất nhạc công, họa sĩ, kỳ sư huấn luyện.

Thượng Quan Chính Hào lần này hạ quyết tâm phi thường lớn, hắn muốn đem mấy nữ nhi này đều phải sử dụng được hết.

Mà các vị tiểu thư này, mỗi người thập phần nỗ lực. Bách hoa yến lần này, các nàng nếu như có thể triển lộ sắc thái, thân phận tương lai không phải hoàng phi, thì chính là vương phi, trắc phi. Mặc kệ là thân phận nào, thì cũng đều vô cùng tôn quý, điều đó đồng nghĩa với, cuộc sống vinh hoa phú quý sau này của các nàng.

Ngoại trừ Thượng Quan Quân Dao, và Hàn Lăng, bốn vị tiểu thư còn lại đều tập trung học tập tại đại sảnh.

Thượng Quan Chính Hào dùng xong ngọc thiện, thì liền đến đây kiểm tra các nàng có dụng tâm học tập hay không.

“Lão gia, các vị tiểu thư đều rất thông minh, học rất nhanh”. Đám người nhạc công thấy Thượng Quan Chính Hào tiến đến, lập tức chào đón, mặt mỗi người đều mang theo nụ cười ca ngợi nói.

Thượng Quan Chính Hào hài lòng gật đầu, “Tốt lắm!”

“Cha, người ngồi chút đi, các nữ nhi sẽ khảy một bản cho người nghe” Thượng Quan Nhã Lâm cười mỉm tiến lên nói.

Mấy người Thượng Quan Minh Tiệp cũng tiến lên, hành lễ xong, đều tự trở lại cầm áo của mình.

Thượng Quan Chính Hào gật đầu, “Tốt”

Tiếng đàn vang lên, du dương êm tai.

“Lão gia! Lão gia! Lục tiểu thư đã trở lại!” Quân gia Lâm Vi cuống quýt xông vào đại sảnh, hướng phía Thượng Quan Chính Hào hô lớn.

Thượng Quan Chính Hào từ chỗ ngồi bật dậy, “Nga? Nhanh như vậy?” Bảy ngày lộ trình, nàng là gấp trở về sao?

Nghe thế, tay Thượng Quan Minh Tiệp run lên, trong mắt chợt lóe tia sáng, Hàn Lăng nàng vậy mà lại thực sự trở về!

“Đúng vậy, Lục tiểu thư lúc này đang.” Lâm Vi còn chưa nói hết.

Một thân hắc y, tóc có chút rối bù, quanh thân Hàn Lăng mang theo mùi máu tươi cùng khí tức băng hàn đi vào đại sảnh, một đôi mắt sắc bén nhìn về phía Thượng Quan Chính Hào, “Thả Chi Hâm”

“Không tệ, trở về rất nhanh”. Thượng Quan Chính Hào giương giương mi, khóe môi mang theo nụ cười gian trá, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: chương 28

"Ít nói nhảm" Hàn Lăng không kiên nhẫn nhẫn nại, từng bước một tiêu sái tiến tới, lướt qua các vị tiểu thư Thượng Quan gia ăn mặc xinh đẹp, trang điểm kĩ càng. Không chút nào thèm để ý đến bản thân nàng lúc này chật vật, nàng muốn rất đơn giản, đó là Chỉ Hâm bình an. Hơn nữa dù cho cùng Thượng Quan Chính Hào chu toàn, nghe lời hăn, như vậy, thời gian tới mà nàng phải đối mặt nhất định bi thảm, đồng thời sẽ là một quân cờ tùy thời bị vứt bỏ. Hàn Lăng nàng, cho dù hao tổn tâm cơ, cũng phải có một mảnh trời riêng của mình!

"Ách..... Nàng một thân mùi máu tươi từ đâu mà đến?" Thượng Quan Mộng Dao lấy khăn tơ che lại miệng mũi, vẻ mặt chán ghét nói.

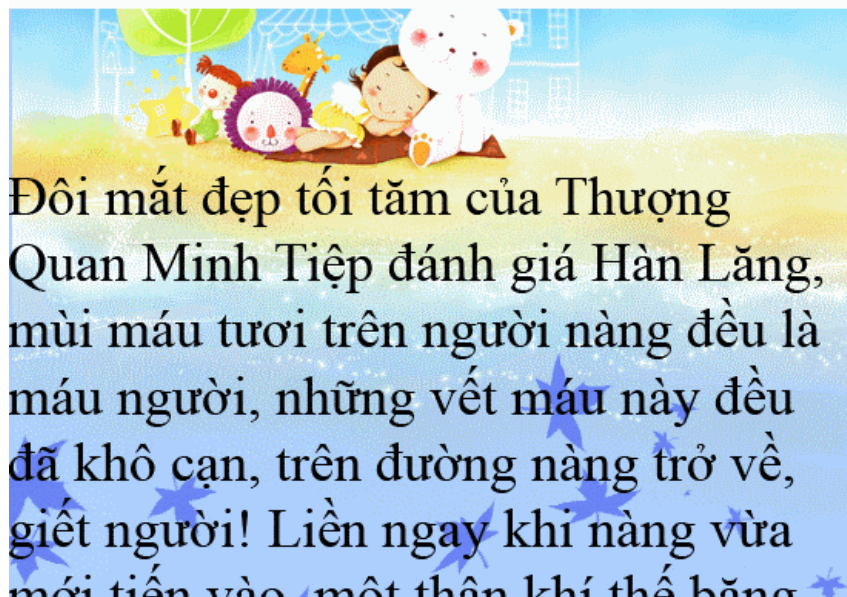
Thượng Quan Uyển Đình vội vàng nhảy ra xa, cũng chán ghét không thôi nói **"Mùi vị này khiến người ta thật buồn nôn"**

"Một tiện nha đầu như ngươi! Cũng dám bất kính với cha! Người đâu, kéo nàng ra ngoài, cắt bỏ đầu lưỡi!" Thương Quan Nhã Lâm giận

dữ, phần nộ quát với hộ vệ đang canh giữ ngoài cửa.

Đối với Hàn Lăng mà nói, các nàng so với cầu cần bậy cũng không có khác gì, cho nên, chỉ là mắt lạnh đảo qua, vẫn chưa có bất luận động tác gì, cầu cần bậy, chẳng nhẽ người phải cần lại sao?

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Đôi mắt đẹp tới tám của Thượng Quan Minh Tiệp đánh giá Hàn Lăng, mùi máu tươi trên người nàng đều là máu người, những vết máu này đều đã khô cạn, trên đường nàng trở về, giết người! Liên ngay khi nàng vừa mới tiến vào một thân khí thể hăng

một lần vào, một lần khi thế đang lãnh kia, cũng đủ để nhìn ra, lúc này nàng trở về, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Câm miệng!" Thượng Quan Chính Hào quát ba người Thượng Quan Nhã Lâm một tiếng, lúc này, trong mắt hắn, Hàn Lăng so với các nàng càng đáng giá lợi dụng!

Thượng Quan Nhã Lâm nhất thời ngẩn người, cha vậy mà vì tiện loại Hàn Lăng mắng các nàng!

Thượng Quan Uyên Đình và Thượng Quan Mộng Dao đều có chút không thể tin được, hai tỷ muội kinh ngạc nhìn thoáng qua Hàn Lăng, lại hướng phía về phía Thượng Quan Minh Tiệp vẫn không mở miệng nhìn, nàng có phải đã biết cái gì hay không? Bằng không ban nãy các nàng ai cũng mở miệng, mà nàng vẫn không có lên tiếng. Rốt cuộc cha vì sao phải gặp Hàn Lăng?

Thượng Quan Thượng Quan Minh Tiệp hơi hơi nhú mày, sắc mặt đông lạnh.

Môi Hàn Lăng khẽ cong, cười lạnh

"Thả Chỉ Hâm"

"Trước ta bảo người làm việc, chỉ cần người làm khiến ta hài lòng, tiện nha đầu Chỉ Hâm kia, ta sẽ thả" Thượng Quan Chính Hào gian trá cười, nói ra mục đích.

"Cho người hài lòng?" Hàn Lăng lãnh trào cười khế, "Dựa vào cái gì!". Chậm rãi nheo lại hai mắt.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

"Nếu như người không đáp ứng, vậy nha đầu kia, cái đầu lập tức sẽ rơi xuống đất!" Khuôn mặt Thượng Quan Chính Hào biến lãnh, hừ lạnh một tiếng.

"Muốn dùng nàng uy hiếp ta sao? Người cho rằng ta không có lựa chọn khác? Cam tâm bị người lợi dụng?" Đôi mắt híp lại chứa đầy sát

khí, Hàn Lăng lạnh giọng nói.

Bốn phía vang lên tiếng hút không khí.

Hàn Lăng cũng dám khiêu khích lão gia! Không chút nào đem lão gia đặt trong mắt!

"Mặc kệ người có cam tâm hay không, nữ nhi của Thượng Quan Chính Hào ta, số phận đều bị nắm giữ trong tay của ta! Dù cho ta bảo người lúc này đi chết, người cũng không thể phản kháng!" Thượng Quan Chính Hào vỗ án đứng dựng lên, hướng phía Hàn Lăng trầm giọng nói.

Hàn Lăng cười lạnh một tiếng, lui về phía sau hai bước, vừa lúc đứng bên cạnh Thượng Quan Mộng Dao và Thượng Quan Nhã Lâm. Bất quá, nhất cử nhất động của nàng, không có bị bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt.

"Phải không?" Mối cong lên nụ cười vô cùng rực rỡ, Hàn Lăng nhướn mày hỏi vặn lại.

Thượng Quan Chính Hào nhíu chặt

Thượng Quan Chính Hào như chặt hai mi, hấn phát hiện Hàn Lăng càng lúc càng không bị hấn khống chế, không, phải nói là, ngay từ đầu sẽ không chịu hấn khống chế!

Bất quá, cho dù nàng tính tình có mãnh liệt, chỉ cần huấn luyện là được, chung quy sẽ trở thành một quân cờ hảo hảo lợi dụng. Trong tay hấn, ác lang hung ác cũng đều bị hấn thuần phục, một đứa nhỏ vài tuổi, lại càng dễ dàng!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Chính Hào mệnh lệnh bọn thị vệ đứng ngoài cửa, "**Bắt nàng lại!**"

Vừa dứt lời, Hàn Lăng một thân hắc y, như loài báo, nhanh như thiểm điện, thân ảnh hắc sắc thay đổi vị trí, trực tiếp đem Thượng Quan Nhã Lâm cách nàng vài bước khống chế trong tay.

Một thanh chủy thủ sắc bén, hoành trên chiếc cổ trắng nõn của Thượng Quan Nhã Lâm.

Biến cố đột nhiên xảy ra, Thượng Quan Nhã Lâm hoảng sợ không thôi, ban nãy tiện nha đầu này như thế nào lại chạy đến trước mặt nàng? Vừa rồi

khoảng cách của các nàng còn rất xa, nàng dĩ nhiên ngay tại khi cha vừa dứt lời, trong chớp mắt đã tiến tới trước mặt nàng!

"Cha, cứu con!" Thượng Quan Nhã Lâm kinh hô ra tiếng, cơ thể không ngừng run, chủ thủ sắc bén đang vát tại cổ nàng, chỉ cần nàng nhúc nhích, thì nhất định sẽ bị cắt đứt. Hơn nữa, trên bề mặt thanh chủ thủ kia, vậy mà có vết máu đã khô!

Kinh hãi!

Trong mắt Thượng Quan Chính Hào nhất thời mưa âm sấm rền, **"Muốn lấy Lâm nhi uy hiếp ta thả Chỉ Hâm?"**

"Thả hay không thả" Chủ thủ băng lãnh đầm máu chớp lên hàn quang, bên môi Hàn Lăng khẽ cong nụ cười. Nàng lúc này đã mất kiên nhẫn.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Cách đó không xa, Thượng Quan Minh Tiệp chớp động lông mi, nàng quả nhiên như bản thân nàng dự đoán, là loại người tàn nhẫn, e rằng Thượng Quan Nhã Lâm phải chịu hành hạ một phen.

"Người bây giờ thả Lâm nhi, Chỉ Hâm còn có thể có một tia sinh cơ, nếu như người khẳng khẳng cá chết lưới rách, Lâm nhi bị thương tổn, thì Chỉ Hâm nhất định cũng sẽ bị bầm thây vạn đoạn!" Thượng Quan Chính Hào ngoan thanh uy hiếp. Song quyền siết chặt, gân xanh nổi lên rõ ràng, đủ để biểu hiện sự căm phẫn lúc này của hắn. Hắn cho rằng, một nữ nhi của tiện thiếp, cho nàng cơ hội, khiến nàng có thể một bước lên mây, hầu hạ một người hoàng tử, coi như là ân đức, nếu không phải nàng có vài phần bản lĩnh của mẹ nàng, tuổi còn nhỏ đã có thể câu dẫn Tứ hoàng tử, ngỗ nghịch ý tứ của hắn như vậy, đã sớm bị hắn ném cho ác lang phân thực!

Nghe vậy, Hàn Lăng vẫn không có mấy may lùi bước, trên khuôn mặt non nớt, hiện lên ý cười tàn nhẫn, cười to nói **"Bầm thây vạn đoạn?"**

Cười to hời hợt như vậy được!

Cổ tay chuyển động, chủ thủ cũng tùy theo chuyển động.

"A..... **Đừng mà!"** Chủ thủ chuyển đến trên mặt Thượng Quan Nhã Lâm, chỉ cần Hàn Lăng chuyển động chủ thủ, sẽ khắc lên một đường nét sắc sảo lên gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhã Lâm! Sắc mặt Thượng Quan Nhã Lâm lúc này trắng như tờ giấy, cơ thể không ngừng run rẩy.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Đứng ở một bên Thượng Quan Uyển Đình và Thượng Quan Mộng Dao âm thầm thở dài một hơi, hoàn hảo ban

này các nàng cách Hàn Lăng khá xa, nếu như bị phá tướng, đời này coi như xong! May mắn a! Bất quá hai người lại âm thầm vui mừng, giả mùa mưa nổi giận mắng Hàn Lăng

"Người buông tay! Người nếu như dám đả thương Ngũ muội, hôm nay người đừng hòng rời khỏi nơi này! Á tỳ nữ kai cũng đừng mong được sống!"

Phần nộ trong mắt Thượng Quan Chính Hào biến thành ngọn lửa, chậm rãi đi xuống, nhìn về phía hộ vệ ngoài cửa, khuôn mặt bình tĩnh, kiềm nén lửa giận nói **"Ta cho người một cơ hội nữa, thả Lâm nhi, Chỉ Hâm và người đều có cơ hội sống sót, đây là lời cảnh cáo sau cùng!"**

Nghe vậy, Hàn Lăng cười khế, tiếng cười cuồng ngạo, chủ thủ thay đổi phương hướng, vẽ một đường trên ngực Thượng Quan Nhã Lâm, nhất thời, y phục hồng nhạt bị tiên huyết xâm nhiễm.

"A....." Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Môi Hàn Lăng cong lên nụ cười thị

huyết, "**Lần này là trước ngực, tiếp theo, chính là khuôn mặt như hoa như ngọc này. Ba.....**" Nàng cười nhìn Thượng Quan Chính Hào, bắt đầu đếm ngực, chỉ cần đếm đến một, nàng sẽ tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội nào nữa! Nàng ngược lại muốn nhìn, trong lòng hắn, rốt cuộc một quân cờ trọng yếu, hay là Chỉ Hâm trọng yếu!

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Nhãn thần sắc bén như đao, Hàn Lăng gắt gao nhìn chằm chằm Thượng Quan Chính Hào, không có một chút dừng lại, "**Hai**". Chủy thủ chuyển tới trên khuôn mặt trắng nõn của Thượng Quan Nhã Lâm, chủy thủ

ke sạt, tờ mau thông qua tiếng đau nhức của Thượng Quan Nhã Lâm theo mũi chủy thủ, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: chương 29

Trong đại sảnh to lớn, ngoại trừ Thượng Quan Chính Hào, những người khác đều không dám lớn tiếng thở dốc. Lúc này bọn họ tuyệt đối tin tưởng, nàng nhất định nói được làm được.

Ai cũng không rõ, một Lục tiểu thư hèn yếu hôm nay vì sao lại lớn mật như vậy!

Thượng Quan Chính Hào nhíu chặt hai mi, song quyền ngay tại lúc Hàn Lăng gần đến đến một thì buông lỏng ra, vươn tay về phía Hàn Lăng, mang theo hận ý nói "**Người đâu, đem Chỉ Hâm tới đây!**"

"A..... Đau quá..... Hủy dung....."

Thượng Quan Nhã Lâm vừa khóc rống, vừa muốn giãy khỏi sự khống chế của Hàn Lăng, tiếc là, vẫn không cách nào giãy khỏi. Chỉ bằng nàng

Cách nào giải thoát. Chỉ bằng hàng,
muốn thoát khỏi tay của Hàn Lăng?
Quả thực là vọng tưởng!

Một tay đã đem Thượng Quan Nhã
Lâm chế trụ, dễ dàng như vậy. Sau
khi nghe được Thượng Quan Chính
Hào nói, Hàn Lăng thu hồi nụ cười
xán lạn, một đôi mắt sắc như ưng
nhìn chăm chăm động tác của mọi
người trong đại sảnh.

Đặc biệt tại cách đó không xa, vẫn
không có bất luận động tĩnh gì, nhưng
lại đang âm thầm quan sát nàng -
Thượng Quan Minh Tiệp!

Dù cho dư quang chỉ tảo qua vài lần,
nàng vẫn phát hiện nữ nhân này tâm
cơ rất sâu, không nói câu nào, một
đôi mắt sáng sủa lại đang âm thầm
đánh giá nàng.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Mà Thượng Quan Chính Hào tại nàng xem ra, cũng không phải là chính nhân quân tử, cho nên, sẽ đơn giản thả Chỉ Hâm như vậy sao? Con người đen chột lóe, nàng không tin!

Trong lúc nhất thời, trong phòng, bầu không khí khẩn trương chạm vào là bùng phát.

"Lục tiểu thư, đao kiếm không có mắt. Người thả Ngũ tiểu thư. Nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của người a, với lại có chuyện gì mà không thể từ từ thương lượng chứ? Lão gia cũng là vì Lục tiểu thư lo nghĩ a! Chỉ cần Lục tiểu thư nghe theo an bài của lão gia, sau này vinh hoa phú quý tuyệt đối sẽ không thiếu phần Lục tiểu thư". Quản gia Lâm Vĩ thấy sắc mặt Thượng Quan Chính Hào ảm đạm biến thành màu đen, Thượng Quan Nhã Lâm sợ đến sắp ngất. Vội vàng hành sự tùy theo hoàn cảnh, hướng phía Hàn Lăng, tựa như tận tình khuyên bảo nói.

Hàn Lăng khẽ nhắc mi, **"Tỷ tỷ? Làm tỷ tỷ thì có thể đem muội muội đưa vào miệng sói sao?"**

Lâm Vĩ bị vắn lại, á khẩu không trả lời được. Chuyện các vị tiểu thư âm thầm ức hiếp Lục tiểu thư bất cứ ai trong phủ cũng đều biết, cho nên, hẳn thật đúng là không có cách nào biện giải! Không ngờ Lục tiểu thư tài trí mẫn tiệp như vậy!

Bầu không khí ngày càng căng thẳng, Sắc mặt Thượng Quan Chính Hào ngày càng thâm trầm.

Thượng Quan Minh Tiệp vẫn trầm mặc, giống như chuyện đang phát sinh trong đại sảnh không có liên quan đến nàng.

Thượng Quan Nhã Lâm bị uy hiếp sắc mặt tái nhợt suýt nữa bất tỉnh.

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Tâm mắt khinh thường của Hàn Lăng đảo qua mọi người trong đại sảnh. Vài người ở đây đều là thân nhân,

nhưng so với cừu nhân còn ghê tởm hơn!

Vài khắc trôi qua, trong đại sảnh không có một người phát ra một lời.

"Tiểu thư..... Tiểu thư....."

Vài tiếng kêu gọi từ ngoài cửa truyền đến.

Hai gã tráng hán trấn trụ Chỉ Hâm, bước vào đại sảnh.

Chỉ Hâm lão đảo bước đi, ngã trái ngã phải, cước bộ thập phần không vững. Nhìn thấy thân ảnh hắc sắc nhỏ nhỏ trong đại sảnh kia, trong lúc nhất thời nước mắt nhịn không được tuôn trào. **"Tiểu thư, người thật ngốc, vì sao người lại quay về? Vì sao a? Nô tì nói qua, mạng của nô tỳ không đáng, người làm như vậy không đáng a!"**. Bên ngoài cuộc sống tự do như vậy, tiểu thư vì sao lại vì nàng mà vứt bỏ cuộc sống tự do? Không đáng a, rất không đáng.

Nghe tiếng, Hàn Lăng quay đầu nhìn về phía Chỉ Hâm.

Trên người Chỉ Hâm tất cả đều là vết

Trên người Chỉ Hâm tại cả đều là vết
rối, hai gò má bị khắc hai chữ tiện nô!

Mây đen trong con người hùng dũng
phun ra, Hàn Lăng giận quát một
tiếng "**Mẹ nó!**". Chủy thủ trong tay
hung hăng vẽ một đường, gò má trái
của Thượng Quan Nhã Lâm tức khắc
huyết nhục mơ hồ. "**Là ai làm!**"

"**A.....**" Thượng Quan Nhã Lâm
thống khổ kêu gào, tiếng kêu thảm
thiết thê lương không gì sánh được!

Một đao này, triệt để hủy đi dung
mạo của nàng!

Hàn Lăng gầm lên một tiếng, mang
theo cuồng phong bão táp phần nô,
ánh mắt sắc bén quét về phía Thượng
Quan Chính Hào!

Tiếng quát giận dữ này, trông đại
sảnh, tính cả Thượng Quan Chính
Hào, cũng đều run lên.

Hai gã tráng hán trấn trụ Chỉ Hâm, bị
dọa sợ mà nhẹ buông tay. Vội vàng
lắc đầu nói "**Không phải chúng ta,
không phải chúng ta!**"

"**Là ai! Ta hỏi một lần cuối! Nếu
không ta bây giờ sẽ lấy mạng**

Thượng Quan Nhã Lâm!" Thanh âm lãnh liệt, trong đại sảnh to lớn, như quăng một tiếng sấm.

"Đừng nói là hủy dung mạo một tiện tỳ, dù cho giết tiện tỳ này, Thượng Quan phủ cũng có quyền! Thân là nô tịch, không tuân thủ bổn phận, dám mang tiểu thư rời đi! Với cái tội ấy cũng đủ để chết, phạt roi, hủy dung, đã tính là quá nhẹ cho nàng!" Thượng Quan Chính Hào vốn định truy vấn là ai âm thầm thi hình với Chỉ Hâm, nói đến bên môi, lại nuốt trở về, Chỉ Hâm chỉ là một nô tỳ, Thượng Quan phủ bất luận kẻ nào, dù cho đánh nàng, thì có thể tính là gì!

"Đúng vậy! Một tiện tỳ mà thôi! Chính là trên mặt có một chữ tiện nô thế thôi, tính là cái gì! Vì sau này không để nàng phạm sai lầm, đây chẳng qua là tiểu trừng phạt!". Thượng Quan Uyển Đình vốn còn có chút sợ hãi, sau khi nghe được Thượng Quan Chính Hào nói, lá gan cũng lớn không ít, lập tức tiến lên, hướng phía Hàn Lăng nói.

Chỉ Hâm thể lực vốn chống đỡ hết

nói vừa nghe đến Thượng Quan Uyên Đình nói lời này xong, thân hình run lên, gắng gượng cười nhìn Hàn Lăng nói "**Tiểu thư, ta không sao, đừng lo lắng, ta thực sự không có việc gì, thực sự**"

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Con người đen của Hàn Lăng tối sầm lại, thâm trầm không đáy "**Chỉ Hâm, qua đây**"

Chỉ Hâm đi từng bước vấp vả đến bên cạnh Hàn Lăng.

"**Còn muốn chạy?**" Nét mặt Thượng Quan Chính Hào hắc trầm, nhìn Thượng Quan Nhã Lâm bị Hàn Lăng khống chế, gò má trái huyết nhục mơ hồ kia, dù cho dùng kim sang được tốt nhất, chỉ sợ cũng sẽ không khỏi hẳn! Nghĩ đến đây, Thượng Quan Chính Hào hướng phía chừng trăm tên hộ vệ võ công thượng thừa đứng ở cửa nói, "**Bắt các nàng lại cho ta!**"

Nếu, mềm mại cũng ran đều không được, như vậy, giữ lại cũng vô dụng! Giết hoặc đả thương đưa cho Bình Giang Vương gia đi!

Các hộ vệ sau khi nghe được mệnh lệnh thì ủa lên, toàn bộ tiến vào đại sảnh.

Đám người Thượng Quan Uyển Đình vì tránh cho thương tổn, vội vàng chạy đến phía sau Thượng Quan Chính Hào tìm kiếm che chở.

Lãnh mâu của Hàn Lăng không sợ hãi nhìn các hộ vệ cao to, hướng nàng ừn ừn mà đến.

Nhiều người đồng thời tiến đến như vậy? Hàn Lăng cười lạnh, Thượng Quan Chính Hào thật đúng là xem trọng nàng!

"Tiểu thư.....Mặc kệ ta" Không biết bắt đầu từ khi nào, trên trán Chỉ Hâm đã đầy mồ hôi, sắc mặt vô cùng tái nhợt, cắn chặt cánh môi, dáng vẻ vô cùng ần nhẫn.

Trong mắt hiện lên một tia sáng phức tạp, Hàn Lăng vươn bàn tay dính đầy máu, lau đi mồ hôi trên trán nàng,

"Sẽ không lâu đâu"

<http://saranguyen1012.wordpress.com>

Gió thổi ngọn cây, sát khí tứ phía.

Hàn Lăng đem Chỉ Hâm hộ ở sau người, không cho bất luận kẻ nào tổn thương nửa phần. Đứng ở trong đại sảnh, đơn độc chiến đấu, đối mặt đội ngũ trăm người cường đại, trên khuôn mặt non nớt bé nhỏ, có chỉ là kiên quyết, vẫn không có nửa điểm e ngại.

Nàng rũ đôi mắt xuống, hai mắt híp lại, Thượng Quan Nhã Lâm bị nàng nắm trong tay, ở trong lòng Thượng Quan Chính Hào chẳng qua chỉ là một con cờ, mà nay lại bị nàng hủy dung, như vậy, đối với Thượng Quan Chính Hào mà nói, căn bản là con cờ chết. Nhiều người như vậy nếu mà lên cùng lúc, bản lĩnh của nàng dù cao đến đâu, cũng vô pháp đồng thời bảo hộ Chỉ Hâm, rồi lại phản kháng. Cho nên, từ bên trong tay áo, kéo xuống một một lọ dầu hỏa, nàng đốt

nơi này!

Mặc phục sức tử sắc, thiếu niên cao quý ưu nhã, từ trên đầu trăm tên hộ vệ nhảy vọt mà đến, vững vàng đứng thẳng trước mặt Hàn Lăng.

Bên môi thiếu niên hiện lên tia cười nhạt, "**Nhiều người như vậy, người muốn giết hết?**". Thích giết người như thế, thật hản là nên để nàng ra chiến trường, nơi đó có đoàn người giết cũng không bao giờ biết mệt.

Bạn đang đọc truyện *Lang Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.